III. 17. Und Mose und Aaron nahmen sie zu sich, wie sie da mit namen genennet sind.

18. Und samleten auch die ganze gemeine, am ersten tage des andern monden; und rechneten sie nach ihrer geburt, nach ihren geschlechten und väter häusern und namen, von zwantzig jahren an und drüber, von haupt zu haupt;

19. Wie der HERR Mose geboten hatte: und zehleten sie in der wüsten Sinai.

20. Der kinder Ruben, des ersten sohns Israel, nach ihrer geburt, geschlechte, ihrer väter häusern und namen, von haupt zu haupt, alles, was männlich war, von zwantzig jahren und drüber, und ins heer zu ziehen taugte,

21. Wurden gezehlet zum stamm Ruben, sechs und viertzig tausend und fünf hundert.

22. Der kinder Simeon nach ihrer geburt, geschlechte, ihrer väter häusern, zahl und namen, von haupt zu haupt, alles, was männlich war, von zwantzig jahren und drüber, und ins heer zu ziehen taugte,

23. Wurden gezehlet zum stamm Simeon, neun und funfzig tausend und drey hundert.

24. Der kinder Gad nach ihrer geburt, geschlechte, ihrer väter häusern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

25. Wurden gezehlet zum stamm Gad, fünf und viertzig tausend sechs hundert und funfzig.

26. Der kinder Juda nach ihrer geburt, geschlechte, ihrer väter häusern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

27. Wurden gezehlet zum stamm Juda, vier und siebentzig tausend und sechs hundert.

28. Der kinder Isaschar nach ihrer geburt, geschlechte, ihrer väter häusern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

29. Wurden gezehlet zum stamm Isaschar, vier und funfzig tausend und vier hundert.

17 וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְּשֵׁמֹות׃
18 וְאֶת כָּל־הָעֵדָה הִקְהִילוּ בָּאֶחָד
לַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי וַיִּתְיַלְּדוּ עַל־מִשְׁפְּחֹתָם
לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת מִבֶּן
עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה לְגֻלְגְּלֹתָם׃
19 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
וַיִּפְקְדֵם בְּמִדְבַּר סִינָי׃ ס
כ וַיִּהְיוּ בְנֵי־רְאוּבֵן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל
תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת לְגֻלְגְּלֹתָם כָּל־זָכָר
מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל יֹצֵא
21 צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה רְאוּבֵן שִׁשָּׁה
וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ פ
22 לִבְנֵי שִׁמְעוֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית
אֲבֹתָם פְּקֻדָיו בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת לְגֻלְגְּלֹתָם
כָּל־זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל
23 יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה שִׁמְעוֹן
תִּשְׁעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת׃ פ
24 לִבְנֵי גָד תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה
כה כָּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה גָד חֲמִשָּׁה
וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ פ
26 לִבְנֵי יְהוּדָה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
27 וָמַעְלָה כָּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה
יְהוּדָה אַרְבָּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃
28 פ לִבְנֵי יִשָּׂשכָר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים
שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל יֹצֵא צָבָא׃
29 פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה יִשָּׂשכָר אַרְבָּעָה
וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ פ

לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית ל
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם למטה 31
זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע
מאות: פ לבני יוסף לבני אפרים 32
תולדתם למשפחתם לבית אבתם
במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה
כל יצא צבא: פקדיהם למטה 33
אפרים ארבעים אלף וחמש מאות: פ
לבני מנשה תולדתם למשפחתם לבית 34
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם לה
למטה מנשה שנים ושלשים אלף
ומאתים: פ לבני בנימן תולדתם 36
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא: פקדיהם למטה בנימן חמשה 37
ושלשים אלף וארבע מאות: פ
לבני דן תולדתם למשפחתם לבית 38
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם למטה 39
דן שנים וששים אלף ושבע מאות: פ
לבני אשר תולדתם למשפחתם לבית מ
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם למטה 41
אשר אחד וארבעים אלף וחמש מאות:
פ בני נפתלי תולדתם למשפחתם 42
לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם 43
למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף
וארבע מאות: פ אלה 44
הפקדים אשר פקד משה ואהרן
ונשיאי ישראל שנים עשר איש
איש־אחד לבית־אבתיו היו:

30. Der kinder Sebulon nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

31. Wurden gezehlet zum ſtamm Sebulon, ſieben und funfftzig tauſend und vier hundert.

32. Der kinder Joſeph von Ephraim, nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

33. Wurden gezehlet zum ſtamm Ephraim, viertzig tauſend und fünf hundert.

34. Der kinder Manaſſe nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

35. Wurden zum ſtamm Manaſſe gezehlet, zwey und dreyſſig tauſend und zwey hundert.

36. Der kinder Benjamin nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

37. Wurden zum ſtamm Benjamin gezehlet, fünf und dreyſſig tauſend und vier hundert.

38. Der kinder Dan nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

39. Wurden gezehlet zum ſtamm Dan, zwey und ſechtzig tauſend und ſieben hundert.

40. Der kinder Aſſer nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

41. Wurden zum ſtamm Aſſer gezehlet, ein und viertzig tauſend und fünf hundert.

42. Der kinder Naphthali nach ihrer geburt, geſchlechte, ihrer väter häuſern und namen, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte,

43. Wurden zum ſtamm Naphthali gezehlet, drey und funfftzig tauſend und vier hundert.

44. Dis ſind, die Moſe und Aaron zehleten, ſamt den zwölf fürſten Iſrael: derer je einer über ein haus ihrer väter war.

45. Und

מה וַיִּהְיוּ כָּל־ פְּקוּדֵי בְנֵי־ יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל־ יֹצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל׃ 46 וַיִּהְיוּ כָּל־ הַפְּקֻדִים שֵׁשׁ־ מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ 47 וְהַלְוִיִּם לְמַטֵּה אֲבֹתָם לֹא הָתְפָּקְדוּ 48 בְּתוֹכָם׃ פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־ מֹשֶׁה 49 לֵאמֹר׃ אַךְ אֶת־ מַטֵּה לֵוִי לֹא תִפְקֹד וְאֶת־ רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ נ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְאַתָּה הַפְקֵד אֶת־ הַלְוִיִּם עַל־ מִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְעַל כָּל־ כֵּלָיו וְעַל כָּל־ אֲשֶׁר־ לוֹ הֵמָּה יִשְׂאוּ אֶת־ הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־ כָּל־ כֵּלָיו וְהֵם 51 יְשָׁרְתֻהוּ וְסָבִיב לַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ׃ וּבִנְסֹעַ הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וּבְהָקֵם הַמִּשְׁכָּן יָקִימוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וְהַזָּר הַקָּרֵב 52 יוּמָת׃ וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־ מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל־ דִּגְלוֹ לְצִבְאֹתָם׃ 53 וְהַלְוִיִּם יַחֲנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְלֹא־ יִהְיֶה קֶצֶף עַל־ עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׁמְרוּ הַלְוִיִּם אֶת־ מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדוּת׃ 54 וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־ מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ׃ פ

45. Und die * summa der kinder Israel, nach ihrer väter häusern, von zwantzig jahren und drüber, was ins heer zu ziehen taugte in Israel, * c. 2, 32.

46. Derer war * sechsmal hundert tausend, und drey tausend, fünf hundert und funfftzig. * 2 Mos. 12, 37. 4 Mos. 26, 51.

47. Aber die Leviten nach ihrer väter stamm wurden nicht mit unter gezehlet.

IV. 48. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

49. Den stamm * Levi solt du nicht zehlen, noch ihre summa nehmen unter den kindern Israel; * c. 2, 33.

50. Sondern du solt sie ordnen zur wohnung bey dem zeugniß, und zu allem geräthe, und zu allem, was dazu gehöret. Und sie sollen die wohnung tragen, und alles geräthe, und sollen sein pflegen, und um die wohnung her sich lagern.

51. Und wenn man reisen soll, so sollen die Leviten die wohnung abnehmen. Wenn aber das heer zu lagern ist, sollen sie die wohnung aufschlagen. Und wo ein fremder sich dazu machet, der soll sterben.

52. Die kinder Israel * sollen sich lagern, ein ieglicher in sein lager, und bey das panier seiner schaar. * c. 2, 2.

53. Aber die Leviten sollen sich um die wohnung des zeugnisses her lagern, auf daß nicht ein zorn über die gemeine der kinder Israel komme: darum sollen die Leviten der hut warten an der wohnung des zeugnisses.

54. Und die kinder Israel * thäten alles, wie der HERR Mose geboten hatte. * c. 2, 34. 2 Mos. 12, 28.

Das II. Capitel.

I. Ordnung des lagers gegen morgen, II. Mittag, III. (Hütte des stifts) IV. Abend, V. und Mitternacht.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־ מֹשֶׁה וְאֶל־ אַהֲרֹן 2 לֵאמֹר׃ אִישׁ עַל־ דִּגְלוֹ בְּאֹתֹת לְבֵית אֲבֹתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאֹהֶל־ מוֹעֵד יַחֲנוּ׃ 3 וְהַחֹנִים קֵדְמָה מִזְרָחָה דֶּגֶל מַחֲנֵה יְהוּדָה לְצִבְאֹתָם וְנָשִׂיא לִבְנֵי יְהוּדָה נַחְשׁוֹן בֶּן־ עַמִּינָדָב׃ 4 וְצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃

Und der * HERR redete mit Mose und Aaron, und sprach: * c. 4, 1.

2. Die kinder Israel * sollen vor der hütte des stifts umher sich lagern, ein ieglicher unter seinem panier und zeichen, nach ihrer väter hause. * c. 1, 52. c. 2, 34.

3. Gegen morgen soll sich lagern Juda mit seinem panier und heer: Ihr hauptmann * Nahesson, der sohn Amminadab; * c. 1, 7.

4. Und sein heer an der summa vier und siebentzig tausend und sechs hundert.

5. Neben

וְהַחֹנִים עָלָיו מַטֵּה יִשָּׂשכָר וְנָשִׂיא ה
לִבְנֵי יִשָּׂשכָר נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃
וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו אַרְבָּעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף 6
וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ מַטֵּה זְבוּלֻן וְנָשִׂיא 7
לִבְנֵי זְבוּלֻן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃
וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אָלֶף 8
וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה 9
יְהוּדָה מְאַת אֶלֶף וּשְׁמֹנִים אֶלֶף וְשֵׁשֶׁת־
אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת לְצִבְאֹתָם
רִאשֹׁנָה יִסָּעוּ׃ ס דֶּגֶל מַחֲנֵה רְאוּבֵן י
תֵּימָנָה לְצִבְאֹתָם וְנָשִׂיא לִבְנֵי רְאוּבֵן
אֱלִיצוּר בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו 11
שִׁשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
וְהַחֹנִם עָלָיו מַטֵּה שִׁמְעוֹן וְנָשִׂיא 12
לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִי שַׁדָּי׃
וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם תִּשְׁעָה וַחֲמִשִּׁים 13
אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת׃ וּמַטֵּה גָּד וְנָשִׂיא 14
לִבְנֵי גָד אֶלְיָסָף בֶּן־רְעוּאֵל׃
וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים טו
אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃
כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה רְאוּבֵן מְאַת 16
אֶלֶף וְאַחַד וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע־
מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים לְצִבְאֹתָם וּשְׁנִים
יִסָּעוּ׃ ס וְנָסַע אֹהֶל־מוֹעֵד מַחֲנֵה 17
הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֹת כַּאֲשֶׁר יַחֲנוּ
כֵּן יִסָּעוּ אִישׁ עַל־יָדוֹ לְדִגְלֵיהֶם׃ ס
דֶּגֶל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצִבְאֹתָם יָמָּה 18
וְנָשִׂיא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־
עַמִּיהוּד׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעִים 19
אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
וְעָלָיו מַטֵּה מְנַשֶּׁה וְנָשִׂיא לִבְנֵי כ
מְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר׃
וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף 21
וּמָאתָיִם׃ וּמַטֵּה בִנְיָמִן וְנָשִׂיא לִבְנֵי 22
בִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן־גִּדְעֹנִי׃

5. Neben ihm ſoll ſich lagern der ſtamm Iſaſchar: Ihr hauptmann Nethaneel, der ſohn Zuar;

6. Und ſein heer an der ſumma vier und funfzig tauſend und vier hundert.

7. Dazu der ſtamm Sebulon: Ihr hauptmann Eliab, der ſohn Helon;

8. Sein heer an der ſumma ſieben und funfzig tauſend und vier hundert.

9. Daß alle, die ins lager Juda gehören, ſeyn an der ſumma hundert und ſechs und achtzig tauſend und vier hundert, die zu ihrem heer gehören: und ſollen vorn an ziehen.

II. 10. Gegen mittag ſoll liegen das gezelt und panier Ruben mit ihrem heer: Ihr hauptmann * Elizur, der ſohn Sedeur;

* c. 1, 5.

11. Und ſein heer an der ſumma ſechs und vierzig tauſend, fünf hundert.

12. Neben ihm ſoll ſich lagern der ſtamm Simeon: Ihr hauptmann Selumiel, der ſohn Zuri Sadai;

13. Und ſein heer an der ſumma neun und funfzig tauſend und drey hundert.

14. Dazu der ſtamm Gad: Ihr hauptmann Eliaſaph, der ſohn Reguel;

15. Und ſein heer an der ſumma fünf und vierzig tauſend, ſechs hundert und funfzig.

16. Daß alle, die ins lager Ruben gehören, ſeyn an der ſumma hundert und ein und funfzig tauſend, vier hundert und funfzig, die zu ihrem heer gehören: und ſollen die andern im ausziehen ſeyn.

III. 17. Darnach ſoll die hütte des ſtiffts ziehen mit dem lager der Leviten, mitten unter den lägern: und wie ſie ſich lagern, ſo ſollen ſie auch ziehen, ein jeglicher an ſeinem ort, unter ſeinem panier.

IV. 18. Gegen abend ſoll liegen das gezelt und panier Ephraim, mit ihrem heer: Ihr hauptmann ſoll ſeyn * Eliſama, der ſohn Ammihud;

* c. 1, 10.

19. Und ſein heer an der ſumma vierzig tauſend und fünf hundert.

20. Neben ihm ſoll ſich lagern der ſtamm Manaſſe: Ihr hauptmann Gamliel, der ſohn Pedazur;

21. Sein heer an der ſumma zwey und dreyſſig tauſend und zwey hundert.

22. Dazu der ſtamm Benjamin: Ihr hauptmann Abidan, der ſohn Gideoni;

23. Sein

23. Sein heer an der ſumma fünf und dreyſſig tauſend und vier hundert.

24. Daß alle, die ins lager Ephraim gehören, ſeyn an der ſumma hundert und acht tauſend und ein hundert, die zu ſeinem heer gehören: und ſollen die dritten im ausziehen ſeyn.

V. 25. Gegen mitternacht ſoll liegen das gezelt und panier Dan, mit ihrem heer: Ihr hauptmann * Ahieſer, der ſohn Ammi Sadai; * c. 1, 12.

26. Sein heer an der ſumma zwey und ſechtzig tauſend und ſieben hundert.

27. Neben ihm ſoll ſich lagern der ſtamm Aſſer: Ihr hauptmann Pagiel, der ſohn Ochran;

28. Sein heer an der ſumma ein und viertzig tauſend und fünf hundert.

29. Dazu der ſtamm Naphthali: Ihr hauptmann Ahira, der ſohn Enan;

30. Sein heer an der ſumma drey und funfftzig tauſend und vier hundert.

31. Daß alle, die ins lager Dan gehören, ſeyn an der ſumma hundert und ſieben und funfftzig tauſend und ſechs hundert: und ſollen die letzten ſeyn im ausziehen mit ihrem panier.

32. Dis iſt die * ſumma der kinder Jſrael, nach ihrer väter häuſern und lägern mit ihren heeren: ſechs hundert tauſend und drey tauſend, fünf hundert und funfftzig. * c. 1, 46.

33. Aber die Leviten wurden nicht in die ſumma unter die kinder Jſrael gezehlet, wie der HERR Moſe geboten hatte.

34. Und die kinder Jſrael * thäten alles, wie der HErr Moſe geboten hatte: und lagerten ſich unter ihre paniere, und zogen aus ein jeglicher in ſeinem geſchlecht, nach ihrer väter hauſe. * c. 1, 54. 2 M. 12, 28. 3 M. 24, 25.

33 וּצְבָאָו֙ וּפְקֻדֵיהֶ֔ם חֲמֵ֥שֶׁת וּשְׁלֹשִׁ֖ים אָ֑לֶף
24 וְאַרְבַּ֥ע מֵא֖וֹת׃ כָּל־הַפְּקֻדִ֔ים לְמַחֲנֵ֖ה
אֶפְרַ֑יִם מְאַ֤ת אֶ֙לֶף֙ וּשְׁמֹנַ֣ת־אֲלָפִ֔ים
וּמֵאָ֖ה לְצִבְאֹתָ֑ם וּשְׁלִשִׁ֖ים יִסָּֽעוּ׃ ס
כה דֶּ֚גֶל מַחֲנֵ֣ה דָ֔ן צָפְנָ֖ה לְצִבְאֹתָ֑ם וְנָשִׂיא
לִבְנֵ֥י דָ֖ן אֲחִיעֶ֥זֶר בֶּן־עַמִּֽי שַׁדָּֽי׃
26 וּצְבָאָו֙ וּפְקֻדֵיהֶ֔ם שְׁנַ֥יִם וְשִׁשִּׁ֖ים אָ֑לֶף
וְשִׁבְעַ֥ת מֵאֽוֹת׃
27 וְהַחֹנִ֣ים עָלָ֔יו מַטֵּ֖ה אָשֵׁ֑ר וְנָשִׂיא
לִבְנֵ֥י אָשֵׁ֖ר פַּגְעִיאֵ֥ל בֶּן־עָכְרָֽן׃
28 וּצְבָאָו֙ וּפְקֻדֵיהֶ֔ם אֶחָ֥ד וְאַרְבָּעִ֖ים אָ֑לֶף
29 וְחָמֵ֥שׁ מֵאֽוֹת׃ וּמַטֵּ֖ה נַפְתָּלִ֑י וְנָשִׂיא
לִבְנֵ֥י נַפְתָּלִ֖י אֲחִירַ֥ע בֶּן־עֵינָֽן׃
ל וּצְבָאָו֙ וּפְקֻדֵיהֶ֔ם שְׁלֹשָׁ֥ה וַחֲמִשִּׁ֖ים אָ֑לֶף
31 וְאַרְבַּ֥ע מֵא֖וֹת׃ כָּל־הַפְּקֻדִ֔ים לְמַחֲנֵ֖ה
דָ֑ן מְאַ֤ת אֶ֙לֶף֙ וְשִׁבְעָ֣ה וַחֲמִשִּׁ֔ים אָ֖לֶף
וְשֵׁ֣שׁ מֵא֑וֹת לְאַחֲרֹנָ֖ה יִסְע֥וּ לְדִגְלֵיהֶֽם׃ פ
32 אֵ֚לֶּה פְּקוּדֵ֣י בְנֵי־יִשְׂרָאֵ֔ל לְבֵ֥ית
אֲבֹתָ֖ם כָּל־פְּקוּדֵ֣י הַמַּחֲנֹ֑ת לְצִבְאֹתָ֖ם
שֵׁשׁ־מֵא֥וֹת אֶ֙לֶף֙ וּשְׁלֹ֣שֶׁת אֲלָפִ֔ים וַחֲמֵ֖שׁ
33 מֵא֥וֹת וַחֲמִשִּֽׁים׃ וְהַלְוִיִּ֕ם לֹ֥א הָתְפָּקְד֖וּ
בְּתוֹךְ֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל כַּאֲשֶׁ֥ר צִוָּ֖ה יְהוָ֑ה
34 אֶת־מֹשֶֽׁה׃ וַיַּעֲשׂ֗וּ בְּנֵ֤י יִשְׂרָאֵל֙ כְּכֹ֔ל
אֲשֶׁר־צִוָּ֥ה יְהוָ֖ה אֶת־מֹשֶׁ֑ה כֵּ֥ן חָנ֛וּ
לְדִגְלֵיהֶ֖ם וְכֵ֣ן נָסָ֑עוּ אִ֚ישׁ לְמִשְׁפְּחֹתָ֔יו
עַל־בֵּ֖ית אֲבֹתָֽיו׃ פ

Das III. Capitel.

I. Des ſtammes Levi haupt, II. Geſchlechte Gerſon, III. Kahath, IV. Merari, V. Amt, VI. Wahl.

Dis iſt das geſchlecht * Aarons und Moſe, zu der zeit, da der HERR mit Moſe redete auf dem berge Sinai. * 2 Moſ. 6, 23. 1 Chron. 15, 1. 2.

2. Und dis ſind die namen der ſöhne Aaron: Der erſtgeborne Nadab, darnach Abihu, Eleazar und Jthamar.

3. Das ſind die * namen der ſöhne Aaron, die zu prieſtern geſalbet waren, und ihre hände gefüllet zum prieſterthum. * 3 Moſ. 8, 6. 13.

א וְאֵ֗לֶּה תּוֹלְדֹת֙ אַהֲרֹ֣ן וּמֹשֶׁ֔ה בְּי֗וֹם
דִּבֶּ֥ר יְהוָ֖ה אֶת־מֹשֶׁ֑ה בְּהַ֖ר סִינָֽי׃
2 וְאֵ֗לֶּה שְׁמוֹת֙ בְּנֵ֣י אַהֲרֹ֔ן הַבְּכֹ֖ר נָדָ֑ב
וַאֲבִיה֥וּא אֶלְעָזָ֖ר וְאִיתָמָֽר׃
3 אֵ֚לֶּה שְׁמ֣וֹת בְּנֵ֣י אַהֲרֹ֔ן הַכֹּהֲנִ֖ים
הַמְּשֻׁחִ֑ים אֲשֶׁר־מִלֵּ֥א יָדָ֖ם לְכַהֵֽן׃

וּמֵתוּ נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה 4
בְּהַקְרִבָם אֵשׁ זָרָה לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבַּר
סִינָי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיְכַהֵן
אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר עַל־פְּנֵי אַהֲרֹן אֲבִיהֶם: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ה
הַקְרֵב אֶת־מַטֵּה לֵוִי וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ 6
לִפְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְשֵׁרְתוּ אֹתוֹ:
וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת 7
כָּל־הָעֵדָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־
עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וְשָׁמְרוּ אֵת־כָּל־כְּלֵי 8
אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת־מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וְנָתַתָּה 9
אֶת־הַלְוִיִּם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִם נְתוּנִם
הֵמָּה לוֹ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֶת־ י
אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ
אֶת־כְּהֻנָּתָם וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: 11
וַאֲנִי הִנֵּה לָקַחְתִּי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ 12
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם
מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם:
כִּי לִי כָּל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל־ 13
בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי
כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאָדָם עַד־
בְּהֵמָה לִי יִהְיוּ אֲנִי יְהוָה: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר 14
סִינָי לֵאמֹר:
פְּקֹד אֶת־בְּנֵי לֵוִי לְבֵית אֲבֹתָם טו
לְמִשְׁפְּחֹתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה
תִּפְקְדֵם: וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־ 16
פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוָּה:
וַיִּהְיוּ־אֵלֶּה בְּנֵי־לֵוִי בִּשְׁמֹתָם 17
גֵּרְשׁוֹן וּקְהָת וּמְרָרִי:
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־גֵרְשׁוֹן לְמִשְׁפְּחֹתָם 18
לִבְנִי וְשִׁמְעִי:

4. Aber * Nadab und Abihu sturben vor dem HERRN, da sie fremd feuer opferten vor dem HERRN in der wüsten Sinai: und hatten keine söhne. Eleazar aber und Ithamar pflegten des priesteramts unter ihrem vater Aaron. * c. 26, 61. 3 Mos. 10, 1. 2. c. 16, 1. 1 Chron. 25, 2.

5. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

6. Bringe den stamm Levi herzu, und stelle sie vor den priester Aaron, daß sie ihm dienen;

7. Und seiner und der gantzen gemeine hut warten, vor der hütte des stifts, und dienen am dienst der wohnung;

8. Und warten alles geräths der hütte des stifts, und der hut der kinder Israel, zu dienen am dienst der wohnung.

9. Und solst die Leviten Aaron und seinen söhnen zuordnen zum geschenck von den kindern Israel.

10. Aaron aber und seine söhne solt du setzen, daß sie ihres priesterthums warten. * Wo ein fremder sich herzu thut, der soll sterben. * v. 38. c. 1, 51. c. 18, 7.

11. Und der HErr redete mit Mose, und sprach:

12. Siehe, Ich habe die * Leviten genommen unter den kindern Israel, für alle erstgeburt, die die mutter brechen unter den kindern Israel, also, daß die Leviten sollen mein seyn. * c. 8, 16.

13. Denn die * erstgeburten sind mein, sint der zeit ich alle erstgeburt schlug in Egyptenland: da heiligte ich mir alle erstgeburt in Israel, von menschen an, bis auf das vieh, daß sie mein seyn solten, Ich der HErr. * 2 Mos. 13, 2. ꝛc.

II. 14. Und der HErr redete mit Mose in der wüsten Sinai, und sprach:

15. Zehle die kinder Levi nach ihrer väter häusern und geschlechten, alles, was männlich ist, eines monden alt, und drüber.

16. Also zehlete sie Mose nach dem wort des HERRN, wie er geboten hatte.

17. Und waren dis die * kinder Levi mit namen: Gerson, Kahath, Merari. * 2 Mos. 6, 16. ꝛc.

18. Die namen aber der * kinder Gerson in ihrem geschlecht waren: Libni und Simei. * 2 Mos. 6, 17.

19. Die

19. Die kinder * Kahath in ihrem geschlecht waren: Amram, Jezehar, Hebron und Usiel. * c.26,59.

20. Die kinder * Merari in ihrem geschlecht waren: Maheli und Musi. Dis sind die geschlechte Levi, nach ihrer väter pause. * 2 Mos. 6,19.

III. 21. Dis sind die geschlechte von Gerson: Die Libniter und Simeiter.

22. Derer summa war an der zahl funden sieben tausend und fünf hundert, alles, was männlich war, eines monden alt und drüber.

23. Und dasselbe geschlecht der Gersoniter sollen sich lagern hinter der wohnung gegen dem abend.

24. Ihr oberster sey Eliasaph, der sohn Lael.

25. Und sie sollen warten an der hütte des stifts: nemlich der wohnung, und der hütte, und ihrer decken, und des tuchs in der thür der hütte des stifts;

26. Des umhangs am vorhofe, und des tuchs in der thür des vorhofes, welcher um die wohnung und um den altar hergehet, und seiner seile, und alles, was zu seinem dienst gehöret.

IV. 27. Dis sind die geschlechte von Kahath: Die Amramiten, die Jezehariten, die Hebroniten und Usieliten;

28. Was männlich war, eines monden alt und drüber, an der zahl acht tausend und sechs hundert, die der hut des heiligthums warten.

29. Und sollen sich lagern an die seite der wohnung gegen mittag.

30. Ihr oberster sey * Elizaphan, der sohn Usiel. * 2 Mos. 6, 22. 3 Mos. 10, 4.

31. Und sie * sollen warten der laden, des tisches, des leuchters, des altars, und alles geräths des heiligthums, daran sie dienen: und des tuchs, und was zu seinem dienst gehöret. * c. 7, 9.

32. Aber der oberste über alle obersten der Leviten soll Eleazar seyn, Aarons sohn, des priesters, über die, so verordnet sind zu warten der hut des heiligthums.

V. 33. Dis sind die geschlechte Merari: Die Maheliter und Musiter;

34. Die an der zahl waren sechs tausend und zwey hundert, alles, was männlich war, eines monden alt und drüber.

19 וּבְנֵי קְהָת לְמִשְׁפְּחֹתָם עַמְרָם
וְיִצְהָר חֶבְרוֹן וְעֻזִּיאֵל׃
כ וּבְנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם מַחְלִי וּמוּשִׁי
אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת הַלֵּוִי לְבֵית אֲבֹתָם׃
21 לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלִּבְנִי וּמִשְׁפַּחַת
הַשִּׁמְעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי׃
22 פְּקֻדֵיהֶם בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ
וָמָעְלָה פְּקֻדֵיהֶם שִׁבְעַת אֲלָפִים
23 וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי
אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ יָמָּה׃
24 וְנָשִׂיא בֵית־אָב לַגֵּרְשֻׁנִּי אֶלְיָסָף
בֶּן־לָאֵל׃
כה וּמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי־גֵרְשׁוֹן בָּאֹהֶל מוֹעֵד
הַמִּשְׁכָּן וְהָאֹהֶל מִכְסֵהוּ וּמָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל
26 מוֹעֵד׃ וְקַלְעֵי הֶחָצֵר וְאֶת־מָסַךְ פֶּתַח
הֶחָצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב וְאֶת מֵיתָרָיו לְכָל עֲבֹדָתוֹ׃ ס
27 וְלִקְהָת מִשְׁפַּחַת הָעַמְרָמִי וּמִשְׁפַּחַת
הַיִּצְהָרִי וּמִשְׁפַּחַת הַחֶבְרֹנִי וּמִשְׁפַּחַת
הָעֻזִּיאֵלִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי׃
28 בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה
שְׁמֹנַת אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת שֹׁמְרֵי
29 מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ׃ מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־
קְהָת יַחֲנוּ עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן תֵּימָנָה׃
ל וְנָשִׂיא בֵית־אָב לְמִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי
31 אֱלִיצָפָן בֶּן־עֻזִּיאֵל׃ וּמִשְׁמַרְתָּם הָאָרֹן
וְהַשֻּׁלְחָן וְהַמְּנֹרָה וְהַמִּזְבְּחֹת וּכְלֵי הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ בָהֶם וְהַמָּסָךְ וְכָל עֲבֹדָתוֹ׃
32 וְנָשִׂיא נְשִׂיאֵי הַלֵּוִי אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן
הַכֹּהֵן פְּקֻדַּת שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ׃
33 לִמְרָרִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחְלִי וּמִשְׁפַּחַת
הַמּוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת מְרָרִי׃
34 וּפְקֻדֵיהֶם בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ
וָמָעְלָה שִׁשֶּׁת אֲלָפִים וּמָאתָיִם׃

וּנְשִׂיא בֵית־אָב לְמִשְׁפְּחֹת מְרָרִי צוּרִיאֵל בֶּן־אֲבִיחָיִל עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן
יַחְנוּ צָפֹנָה׃ וּפְקֻדַּת מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי 36
מְרָרִי קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעַמֻּדָיו
וַאֲדָנָיו וְכָל־כֵּלָיו וְכֹל עֲבֹדָתוֹ׃
וַעֲמוּדֵי הֶחָצֵר סָבִיב וַאֲדָנֵיהֶם וִיתֵדֹתָם 37
וּמֵיתְרֵיהֶם׃ וְהַחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן 38
קֵדְמָה לִפְנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד מִזְרָחָה מֹשֶׁה׃
וְאַהֲרֹן וּבָנָיו שֹׁמְרִים מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ
לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת׃
כָּל־פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה 39
וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה לְמִשְׁפְּחֹתָם כָּל־ נקוד על ואתרן
זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
אָלֶף׃ ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מ
פְּקֹד כָּל־בְּכֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֶּן־
חֹדֶשׁ וָמַעְלָה וְשָׂא אֶת מִסְפַּר שְׁמֹתָם׃
וְלָקַחְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת 41
כָּל־בְּכֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּהֵמַת
הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בִּבְהֵמַת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה 42
יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וַיִּהְיוּ כָל־בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת מִבֶּן־ 43
חֹדֶשׁ וָמַעְלָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמָאתַיִם׃ פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 44
קַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בִּבְנֵי מה
יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת
בְּהֶמְתָּם וְהָיוּ־לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה׃
וְאֶת פִּדְוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשִּׁבְעִים 46
וְהַמָּאתַיִם הָעֹדְפִים עַל־הַלְוִיִּם
מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וְלָקַחְתָּ חֲמֵשֶׁת חֲמֻשֹׁת שְׁקָלִים לַגֻּלְגֹּלֶת 47
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשָּׁקֶל׃ קמץ בז"ק

35. Ihr oberſter ſey Zuriel, der ſohn Abihail. Und ſollen ſich lagern an die ſeite der wohnung gegen mitternacht.

36. Und ihr amt ſoll ſeyn zu warten der bretter, und riegel, und ſeulen, und füſſe der wohnung, und alles ſeines geräths und ſeines dienſtes:

37. Dazu der ſeulen um den vorhof her, mit den füſſen, und nägeln, und ſeilen.

38. Aber vor der wohnung und vor der hütte des ſtifts, gegen morgen, ſollen ſich lagern Moſe, und Aaron, und ſeine ſöhne: daß ſie des heiligthums warten, und der kinder Iſrael. Wenn * ſich ein fremder herzu thut, der ſoll ſterben. * c.1,51. c.18,7.

39. Alle Leviten in der ſumma, die Moſe und Aaron zehleten, nach ihren geſchlechten, nach dem wort des HERRN, eitel männlein eines monden alt und drüber, waren zwey und zwantzig tauſend.

VI.40. Und der HERR ſprach zu Moſe: Zehle alle erſtgeburt, was männlich iſt unter den kindern Iſrael, eines monden alt und drüber: und nim die zahl ihrer namen.

41. Und ſolſt die Leviten mir, dem HERRN, ausſondern für alle erſtgeburt der kinder Iſrael: und der Leviten vieh für alle erſtgeburt unter dem vieh der kinder Iſrael.

42. Und Moſe zehlete, wie ihm der HERR geboten hatte, alle erſtgeburt unter den kindern Iſrael:

43. Und fand ſich an der zahl der namen aller erſtgeburt, was männlich war, eines monden alt und drüber, in ihrer ſumma, zwey und zwantzig tauſend, zwey hundert und drey und ſiebentzig.

44. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

45. Nim die Leviten für alle erſtgeburt unter den kindern Iſrael, und das vieh der Leviten für ihr vieh: daß die Leviten mein, des HERRN, ſeyn.

46. Aber das löſegeld von den zwey hundert drey und ſiebentzig überlängen erſtgeburten der kinder Iſrael, über der Leviten zahl,

47. Solt du je fünf ſekel nehmen von haupt zu haupt, nach dem ſekel des heiligthums (* zwantzig gera gilt ein ſekel):

* 2 Moſ. 30, 13. ꝛc.

48. Und solt dasselbe geld, das überläng ist über ihre zahl, geben Aaron und seinen söhnen.

49. Da nahm Mose das lösegeld, das überläng war über der Leviten zahl,

50. Von den erstgeburten der kinder Israel, tausend, drey hundert und fünf und sechzig sekel, nach dem sekel des heiligthums:

51. Und gabs Aaron und seinen söhnen, nach dem worte des HERRN, wie der HERR Mose geboten hatte.

48 וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פִּדְוִיֵּי
49 הָעֹדְפִים בָּהֶם׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף
הַפְּדֻיִם מֵאֵת הָעֹדְפִים עַל פִּדְוִיֵּי הַלְוִיִּם׃
נ מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת־הַכֶּסֶף
חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאֶלֶף
51 בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף
הַפְּרִיִּם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל־פִּי יְהוָה כְּפרוים קרי
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ פ

Das IV. Capitel.

1. Der Priester und Leviten amt. II. Kahath, III. Gerson, IV. Merari. V. Abzehlung. VI. Summa.

Und der HERR redete mit Mose und Aaron, und sprach:

2. Nim die summa der kinder Kahath aus den kindern Levi nach ihrem geschlecht, und ihrer väter häusern;

3. Von dreyssig jahren an und drüber, bis ins funfzigste jahr, alle, die * zum heer tügen, daß sie thun die wercke in der hütte des stifts. * c. 8, 15. 22.

4. Das soll aber das amt der kinder Kahath in der hütte des stifts seyn, das das allerheiligste ist:

5. Wenn das heer aufbricht, so soll Aaron und seine söhne hinein gehen, und den vorhang abnehmen, und die lade des zeugnisses darein winden;

6. Und drauf thun die decke von dachsfellen, und oben drauf eine gantz gele decke breiten, und seine * stangen dazu legen; * 1 Kön. 8, 8.

7. Und über den schautisch auch eine gele decke breiten, und dazu legen die schüssseln, löffel, schalen und kannen, aus und ein zu giessen; und das tägliche brodt soll dabey liegen.

8. Und sollen darüber breiten eine rosinrothe decke, und dieselbe bedecken mit einer decke von dachsfellen, und seine stangen dazu legen.

9. Und sollen eine gele decke nehmen, und darein winden den * leuchter des lichts, und seine lampen mit seinen schneutzen, und näpfen, und alle öhlgefässe, die zum amt gehören. * 2 Mos. 25, 31.

10. Und sollen um das alles thun eine decke von dachsfellen, und sollen sie auf stangen legen.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
2 לֵאמֹר׃ נָשֹׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי קְהָת
מִתּוֹךְ בְּנֵי לֵוִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם׃
3 מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד
בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־בָּא לַצָּבָא
לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃
4 זֹאת עֲבֹדַת בְּנֵי־קְהָת בְּאֹהֶל
מוֹעֵד לֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים׃
ה וּבָא אַהֲרֹן וּבָנָיו בִּנְסַע הַמַּחֲנֶה
וְהוֹרִדוּ אֵת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ וְכִסּוּ־בָהּ
6 אֵת אֲרֹן הָעֵדֻת׃ וְנָתְנוּ עָלָיו כְּסוּי עוֹר
תַּחַשׁ וּפָרְשׂוּ בֶגֶד־כְּלִיל תְּכֵלֶת
מִלְמַעְלָה וְשָׂמוּ בַדָּיו׃
7 וְעַל שֻׁלְחַן הַפָּנִים יִפְרְשׂוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת
וְנָתְנוּ עָלָיו אֶת־הַקְּעָרֹת וְאֶת־הַכַּפֹּת
וְאֶת־הַמְנַקִּיֹת וְאֶת קְשׂוֹת הַנָּסֶךְ וְלֶחֶם
8 הַתָּמִיד עָלָיו יִהְיֶה׃ וּפָרְשׂוּ עֲלֵיהֶם
בֶּגֶד תּוֹלַעַת שָׁנִי וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמִכְסֵה
עוֹר תָּחַשׁ וְשָׂמוּ אֶת־בַּדָּיו׃
9 וְלָקְחוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֶת־מְנֹרַת
הַמָּאוֹר וְאֶת־נֵרֹתֶיהָ וְאֶת־מַלְקְחֹתֶיהָ וְאֶת־
מַחְתֹּתֶיהָ וְאֶת כָּל־כְּלֵי שַׁמְנָהּ אֲשֶׁר
י יְשָׁרְתוּ־לָהּ בָּהֶם׃ וְנָתְנוּ אֹתָהּ וְאֶת־
כָּל־כֵּלֶיהָ אֶל־מִכְסֵה עוֹר תָּחַשׁ
וְנָתְנוּ עַל־הַמּוֹט׃

11 וְעַל ׀ מִזְבַּח הַזָּהָב יִפְרְשׂוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמִכְסֵה עֹרֹת תְּחָשִׁים וְשָׂמוּ
אֶת־בַּדָּיו׃ 12 וְלָקְחוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַשָּׁרֵת אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ־בָם בַּקֹּדֶשׁ וְנָתְנוּ
אֶל־בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אוֹתָם בְּמִכְסֵה עֹרֹת תְּחָשִׁים וְנָתְנוּ עַל־הַמּוֹט׃
13 וְרִשְׁנוּ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וּפָרְשׂוּ עָלָיו בֶּגֶד אַרְגָּמָן׃ 14 וְנָתְנוּ עָלָיו אֶת־כָּל־כֵּלָיו אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ
עֲלֵיהֶם בָּהֶם אֶת־הַמַּחְתֹּת אֶת־הַמִּזְלָגֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמִּזְרָקֹת כֹּל כְּלֵי
הַמִּזְבֵּחַ וּפָרְשׂוּ עָלָיו כְּסוּי עֹרֹת תְּחָשִׁים וְשָׂמוּ בַדָּיו׃ 15 וְכִלָּה אַהֲרֹן־וּבָנָיו טו
לְכַסֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּנָסַע הַמַּחֲנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן
יָבֹאוּ בְנֵי־קְהָת לָשֵׂאת וְלֹא־יִגְּעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וָמֵתוּ אֵלֶּה מַשָּׂא
בְנֵי־קְהָת בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 16 וּפְקֻדַּת אֶלְעָזָר ׀ בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן
הַמָּאוֹר וּקְטֹרֶת הַסַּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פִּקֻּדַּת כָּל־הַמִּשְׁכָּן
וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ וּבִכֵלָיו׃ פ 17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
לֵאמֹר׃ 18 אַל־תַּכְרִיתוּ אֶת־שֵׁבֶט מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם׃
19 וְזֹאת ׀ עֲשׂוּ לָהֶם וְחָיוּ וְלֹא יָמֻתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים אַהֲרֹן
וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מַשָּׂאוֹ׃
כ וְלֹא־יָבֹאוּ לִרְאוֹת כִּבְלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וָמֵתוּ׃

פ פ פ לה 35

21 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 22 נְשֹׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם־הֵם
לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם׃

11. Also sollen sie auch über den güldenen altar eine gele decke breiten, und dieselbe bedecken mit der decke von dachsfellen, und seine stangen dazu thun.

12. Alle geräthe, damit sie schaffen im heiligthum, sollen sie nehmen, und gele decken darüber thun, und mit einer decke von dachsfellen decken, und auf stangen legen.

13. Sie sollen auch die asche vom altar fegen, und eine scharlacken decke darüber breiten:

14. Und alle seine geräthe dazu legen, damit sie darauf schaffen, kolpfannen, kreuel, schauffeln, becken, mit allem geräthe des altars; und sollen darüber breiten eine decke von dachsfellen, und seine stangen dazu thun.

15. Wenn nun Aaron und seine söhne solches ausgerichtet haben, und das heiligthum und alle seine geräthe bedecket, wenn das heer aufbricht: darnach sollen die kinder Kahath hinein gehen, daß sie *es tragen; und sollen das heiligthum nicht anrühren, daß sie nicht sterben. Dis sind die laste der kinder Kahath an der hütte des stifts. *c.7,9. 1 Chron.16,15.

16. Und Eleazar, Aarons, des priesters, sohn, soll das amt haben: daß er ordne das öhl zum licht, und die specerey zum räuchwerck, und das tägliche speisopfer, und das salböhl; daß er beschicke die gantze wohnung, und alles, was darinnen ist, im heiligthum und seinem geräthe.

17. Und der HERR redete mit Mose und mit Aaron, und sprach:

18. Ihr sollt den stamm des geschlechts der Kahathiter nicht lassen sich verderben unter den Leviten.

19. Sondern das sollt ihr mit ihnen thun, daß sie leben und nicht sterben, wo sie würden anrühren das allerheiligste: Aaron und seine söhne sollen hinein gehen, und einen ieglichen stellen zu seinem amt und last.

20. Sie aber sollen nicht hinein gehen zu schauen *unbedeckt das heiligthum, daß sie nicht sterben. *1 Sam. 6,19.

21. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

22. Nim die summa der kinder Gerson auch, nach ihrer väter hause und geschlechte,

23. Von dreyssig jahren an und drüber, bis ins funfzigste jahr: und ordne sie alle, die da zum heer tüchtig sind, daß sie ein amt haben in der hütte des stifts.

III. 24. Das soll aber des geschlechts der Gersoniter amt seyn, das sie schaffen und tragen:

25. Sie sollen die teppiche der wohnung und der hütte des stifts tragen, und seine decke, und die decke von dachsfellen, die oben drüber ist, und das tuch in der thür der hütte des stifts;

26. Und die umhänge des vorhofs, und das tuch in der thür des thors am vorhofe, welcher um die wohnung und altar hergehet, und ihre seile, und alle geräthe ihres amts, und alles, was zu ihrem amt gehöret.

27. Nach dem wort Aaron und seiner söhne soll alles amt der kinder Gerson gehen, alles, was sie tragen und schaffen sollen: und ihr sollt zusehen, daß sie aller ihrer last warten.

28. Das soll das amt des geschlechts der kinder der Gersoniter seyn in der hütte des stifts: und ihre hut soll unter der hand *Ithamar seyn, des sohns Aarons, des priesters. *v. 33. c. 7, 8.

IV. 29. Die kinder Merari nach ihren geschlechten, und ihrer väter hause, solt du auch ordnen,

30. Von dreyssig jahren an und drüber, bis ins funfzigste jahr, alle, die zum heer tügen, daß sie ein amt haben in der hütte des stifts.

31. Auf diese last aber sollen sie warten nach all ihrem amt in der hütte des stifts: daß sie tragen die bretter der wohnung, und riegel, und seulen, und füsse;

32. Dazu die seulen des vorhofs umher, und füsse, und nägel, und seile mit alle ihrem geräthe, nach all ihrem amt: einem ieglichen sollt ihr sein theil der last am geräthe, zu warten verordnen.

33. Das sey das amt der geschlechte der kinder Merari, alles, das sie schaffen sollen in der hütte des stifts, unter der hand Ithamar, des priesters, Aarons sohns.

V. 34. Und Mose und Aaron, samt den hauptleuten der gemeine, zehleten die kinder der Kahathiter nach ihren geschlechten, und ihrer väter häusern,

23 מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה עַד בֶּן־
חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקֹד אוֹתָם כָּל־הַבָּא
לַצָּבָא צָבָא לַעֲבֹד עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד:
24 זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי
לַעֲבֹד וּלְמַשָּׂא:
כה וְנָשְׂאוּ אֶת־יְרִיעֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל
מוֹעֵד מִכְסֵהוּ וּמִכְסֵה הַתַּחַשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו
מִלְמָעְלָה וְאֵת־מָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
26 וְאֵת קַלְעֵי הֶחָצֵר וְאֵת־מָסַךְ פֶּתַח
שַׁעַר הֶחָצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־
הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מֵיתְרֵיהֶם וְאֵת־כָּל־
כְּלֵי עֲבֹדָתָם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה
27 לָהֶם וְעָבָדוּ: עַל־פִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו
תִּהְיֶה כָּל־עֲבֹדַת בְּנֵי הַגֵּרְשֻׁנִּי לְכָל־
מַשָּׂאָם וּלְכָל עֲבֹדָתָם וּפְקַדְתֶּם עֲלֵהֶם
28 בְּמִשְׁמֶרֶת אֶת כָּל־מַשָּׂאָם: זֹאת
עֲבֹדַת מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי הַגֵּרְשֻׁנִּי בְּאֹהֶל
מוֹעֵד וּמִשְׁמַרְתָּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן
29 הַכֹּהֵן: ס בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְבֵית־אֲבֹתָם תִּפְקֹד אֹתָם:
ל מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בֶּן־
חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקְדֵם כָּל־הַבָּא
לַצָּבָא לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד:
31 וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מַשָּׂאָם לְכָל־עֲבֹדָתָם
בְּאֹהֶל מוֹעֵד קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו
32 וְעַמּוּדָיו וַאֲדָנָיו: וְעַמּוּדֵי הֶחָצֵר סָבִיב
וַאֲדָנֵיהֶם וִיתֵדֹתָם וּמֵיתְרֵיהֶם לְכָל־
כְּלֵיהֶם וּלְכָל עֲבֹדָתָם וּבְשֵׁמֹת תִּפְקְדוּ
33 אֶת־כְּלֵי מִשְׁמֶרֶת מַשָּׂאָם: זֹאת
עֲבֹדַת מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי מְרָרִי לְכָל־עֲבֹדָתָם
בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן
34 הַכֹּהֵן: וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂיאֵי
הָעֵדָה אֶת־בְּנֵי הַקְּהָתִי לְמִשְׁפְּחֹתָם
וּלְבֵית אֲבֹתָם:

35. Von

מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־ חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 36 וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפְּחֹתָם אַלְפַּיִם שְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ 37 אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי כָּל־הָעֹבֵד בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־ מֹשֶׁה׃ ס 38 וּפְקוּדֵי בְנֵי גֵרְשׁוֹן לְמִשְׁפְּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם׃ 39 מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־ חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 40 וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם אַלְפַּיִם וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים׃ 41 אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כָּל־הָעֹבֵד בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה׃ 42 וּפְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם׃ 43 מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־ חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 44 וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפְּחֹתָם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמָאתָיִם׃ 45 אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי מְרָרִי אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־ מֹשֶׁה׃ 46 כָּל־הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־ הַלְוִיִּם לְמִשְׁפְּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם׃ 47 מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־ חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַעֲבֹד עֲבֹדַת עֲבֹדָה וַעֲבֹדַת מַשָּׂא בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 48 וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם שְׁמֹנַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים׃ 49 עַל־פִּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־ מַשָּׂאוֹ וּפְקֻדָיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ פ

35. Von dreyſſig jahren an, und drüber, bis ins funfzigſte, alle, die zum heer tangten, daß ſie amt in der hütte des ſtifts hätten.

36. Und die ſumma war zwey tauſend, ſieben hundert und funfzig.

37. Das iſt die ſumma der geſchlechte der Kahathiter, die alle zuſchaffen hatten in der hütte des ſtifts, die Moſe und Aaron zehleten, nach dem wort des HERRN durch Moſe.

38. Die kinder Gerſon wurden auch gezehlet in ihren geſchlechten und väter häuſern,

39. Von dreyſſig jahren und drüber, bis ins funfzigſte, alle, die zum heer taugten, daß ſie amt in der hütte des ſtifts hätten.

40. Und die ſumma war zwey tauſend, ſechs hundert und dreyſſig.

41. Das iſt die ſumma der geſchlechte der kinder Gerſon, die alle zu ſchaffen hatten in der hütte des ſtifts: welche Moſe und Aaron zehleten, nach dem wort des HERRN.

42. Die kinder Merari wurden auch gezehlet nach ihren geſchlechten und väter häuſern,

43. Von dreyſſig jahren und drüber, bis ins funfzigſte, alle, die zum heer taugten, daß ſie amt in der hütte des ſtifts hätten.

44. Und die ſumma war drey tauſend und zwey hundert.

45. Das iſt die ſumma der geſchlechte der kinder Merari: die Moſe und Aaron zehleten, nach dem wort des HERRN durch Moſe.

VI. 46. Die ſumma aller Leviten, die Moſe und Aaron ſamt den hauptleuten Iſrael zehleten, nach ihren geſchlechten und ihrer väter häuſern,

47. Von dreyſſig jahren und drüber, bis ins funfzigſte, aller, die eingingen zu ſchaffen, ein ieglicher ſein amt, und zu tragen die laſt in der hütte des ſtifts,

48. War acht tauſend, fünf hundert und achtzig:

49. Die gezehlet wurden nach dem wort des HERRN durch Moſe, ein ieglicher zu ſeinem amt und laſt, wie der HERR Moſe geboten hatte.

Das V. Capitel.

I. Reinigung des lagers. II. Versöhnung der schuld. III. Eifer-Wasser, und opfer.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

ב צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִשַּׁלְּחוּ מִן־הַמַּחֲנֶה כָּל־צָרוּעַ וְכָל־זָב וְכֹל טָמֵא לָנָפֶשׁ׃

2. Gebeut den kindern Israel, daß sie *aus dem lager thun alle aussätzigen, und alle, die elterflüsse haben, und die an den todten unrein worden sind. *3 Mos. 13,46.

ג מִזָּכָר עַד־נְקֵבָה תְּשַׁלֵּחוּ אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה תְּשַׁלְּחוּם וְלֹא יְטַמְּאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם׃

3. Beyde mann und *weib sollen sie hinaus thun vor das lager: daß sie nicht ihre lager verunreinigen, † darinnen Ich unter ihnen wohne. *c. 12, 14. †c. 35, 34.

ד וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְשַׁלְּחוּ אוֹתָם אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ פ

4. Und die kinder Israel thäten also: und thäten sie hinaus vor das lager, wie der HERR zu Mose geredt hatte.

ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

II. 5. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

ו דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל־חַטֹּאת הָאָדָם לִמְעֹל מַעַל בַּיהוָה וְאָשְׁמָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא׃

6. Sage den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ein *mann oder weib irgend eine sünde wieder einen menschen thut, und sich an dem HERRN damit versündiget, so hat die seele eine schuld auf ihr; *3 Mos. 5, 3. c. 6, 2. seqq.

ז וְהִתְוַדּוּ אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהֵשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וַחֲמִישִׁתָו יֹסֵף עָלָיו וְנָתַן לַאֲשֶׁר אָשַׁם לוֹ׃

7. Und sie sollen ihre sünde *bekennen, die sie gethan haben, und sollen ihre schuld versöhnen mit der hauptsumma, und darüber das fünfte theil dazu thun, und dem geben, an dem sie sich verschuldiget haben. *Ps. 32, 5. Spr. 28, 13.

ח וְאִם־אֵין לָאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאָשָׁם אֵלָיו הָאָשָׁם הַמּוּשָׁב לַיהוָה לַכֹּהֵן מִלְּבַד אֵיל הַכִּפֻּרִים אֲשֶׁר יְכַפֶּר־בּוֹ עָלָיו׃

8. Ist aber niemand da, dem mans bezahlen solte: so soll mans dem HERRN geben für den priester, über *den widder der versöhnung, damit er versöhnet wird. *3 Mos. 6, 6.

ט וְכָל־תְּרוּמָה לְכָל־קָדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יַקְרִיבוּ לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה׃

9. Desgleichen soll alle hebe von allem, das die kinder Israel heiligen, und dem priester opfern, sein seyn.

י וְאִישׁ אֶת־קָדָשָׁיו לוֹ יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה׃ פ

10. Und wer etwas heiliget, das soll auch sein seyn: und wer etwas dem priester gibt, das soll auch sein seyn.

יא וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

III. 11. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

יב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׂטֶה אִשְׁתּוֹ וּמָעֲלָה בּוֹ מָעַל׃

12. Sage den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn irgend eines manns weib sich verlieffe, und sich an ihm versündigte;

יג וְשָׁכַב אִישׁ אֹתָהּ שִׁכְבַת־זֶרַע וְנֶעְלַם מֵעֵינֵי אִישָׁהּ וְנִסְתָּרָה וְהִיא נִטְמָאָה וְעֵד אֵין בָּהּ וְהִוא לֹא נִתָּפָשָׂה׃

13. Und iemand sie fleischlich beschläfft, und würde doch dem mann verborgen vor seinen augen, und würde verdeckt, daß sie unrein worden ist; und kann sie nicht überzeugen, denn sie ist nicht darinnen begriffen;

14. Und der eifergeist entzündet ihn, daß er um sein weib eifert, sie sey unrein oder nicht unrein;

15. So soll er sie zum priester bringen, und ein opfer über sie bringen, den zehenten epha gerstenmehls, und soll kein öhl darauf giessen, noch weihrauch darauf thun. Denn es ist ein eiferopfer und rügeopfer, das missethat * rüget. * Matth. 1, 19.

16. Da soll sie der priester herzu führen, und vor den HERRN stellen:

17. Und des *heiligen wassers nehmen in ein irden gefäß, und staub vom boden der wohnung ins wasser thun. * c. 19, 9.

18. Und soll das weib vor den HErrn stellen, und ihr haupt entblössen, und das rügeopfer, das ein eiferopfer ist, auf ihre hand legen. Und der priester soll in seiner hand bitter verflucht wasser haben;

19. Und soll das weib beschweren, und zu ihr sagen: Hat kein mann dich beschlaffen, und hast dich nicht von deinem mann verlauffen, daß du dich verunreiniget hast, so sollen dir diese bittere verfluchte wasser nicht schaden;

20. Wo du aber dich von deinem mann verlauffen hast, daß du unrein bist, und hat iemand dich beschlaffen ausser deinem mann,

21. So soll der priester das weib beschweren mit solchem fluche, und soll zu ihr sagen; Der HERR setze dich zum * fluch und zum schwur unter deinem volck, daß der HERR deine hüfte schwinden, und deinen bauch schwellen lasse;

* Jer. 42, 18. c. 44, 12.

22. So gehe nun das verfluchte wasser in deinen leib, daß dein bauch schwelle, und deine hüfte schwinde. Und das weib soll sagen: * Amen, Amen.

* 5 Mos. 27, 15.

23. Also soll der priester diese flüche auf einen zettel schreiben, und mit dem bittern wasser abwaschen:

24. Und soll dem weibe von dem bittern verfluchten wasser zu trincken geben. Und wenn das verfluchte bittere wasser in sie gegangen ist,

25. Soll der priester von ihrer hand das eiferopfer nehmen, und zum speisopfer vor dem HERRN weben, und auf dem altar opfern, nemlich:

26. Soll

14 וְעָבַר עָלָיו רוּחַ־קִנְאָה וְקִנֵּא אֶת־אִשְׁתּוֹ
וְהִוא נִטְמָאָה אוֹ־עָבַר עָלָיו רוּחַ־קִנְאָה
וְקִנֵּא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִטְמָאָה׃
15 וְהֵבִיא הָאִישׁ אֶת־אִשְׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְ
וְהֵבִיא אֶת־קָרְבָּנָהּ עָלֶיהָ עֲשִׂירִת הָאֵיפָה
קֶמַח שְׂעֹרִים לֹא־יִצֹק עָלָיו שֶׁמֶן וְלֹא־
יִתֵּן עָלָיו לְבֹנָה כִּי־מִנְחַת קְנָאֹת הִוא
מִנְחַת זִכָּרוֹן מַזְכֶּרֶת עָוֹן׃
16 וְהִקְרִיב אֹתָהּ וְהַעֲמִדָהּ לִפְנֵי יְהוָה׃
17 וְלָקַח הַכֹּהֵן מַיִם קְדֹשִׁים בִּכְלִי־חָרֶשׂ וּמִן־הֶעָפָר
אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקַרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן
וְנָתַן אֶל־הַמָּיִם׃
18 וְהֶעֱמִיד הַכֹּהֵן אֶת־
הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ
הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת הַזִּכָּרוֹן
מִנְחַת קְנָאֹת הִוא וּבְיַד הַכֹּהֵן יִהְיוּ מֵי
הַמָּרִים הַמְאָרְרִים׃
19 וְהִשְׁבִּיעַ אֹתָהּ
הַכֹּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב
אִישׁ אֹתָךְ וְאִם־לֹא שָׂטִית טֻמְאָה תַּחַת
אִישֵׁךְ הִנָּקִי מִמֵּי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים
הָאֵלֶּה׃ 20 וְאַתְּ כִּי שָׂטִית תַּחַת אִישֵׁךְ
וְכִי נִטְמֵאת וַיִּתֵּן אִישׁ בָּךְ אֶת־שְׁכָבְתּוֹ
מִבַּלְעֲדֵי אִישֵׁךְ׃ 21 וְהִשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־
הָאִשָּׁה בִּשְׁבֻעַת הָאָלָה וְאָמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה
יִתֵּן יְהוָה אוֹתָךְ לְאָלָה וְלִשְׁבֻעָה בְּתוֹךְ
עַמֵּךְ בְּתֵת יְהוָה אֶת־יְרֵכֵךְ נֹפֶלֶת וְאֶת־
בִּטְנֵךְ צָבֶה׃ 22 וּבָאוּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה
בְּמֵעַיִךְ לַצְבוֹת בֶּטֶן וְלַנְפֵּל יָרֵךְ וְאָמְרָה
הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן׃ 23 וְכָתַב אֶת־הָאָלֹת
הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בַּסֵּפֶר וּמָחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים׃
24 וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים ה׳ רפה
הַמְאָרְרִים וּבָאוּ בָהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים
לְמָרִים׃ 25 וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת כ ה
מִנְחַת הַקְּנָאֹת וְהֵנִיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי
יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ׃

26 וְקָמַץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אַזְכָּרָתָהּ
וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְאַחַר יַשְׁקֶה אֶת־
27 ה׳ מפיק הָאִשָּׁה אֶת־הַמָּיִם׃ וְהִשְׁקָהּ אֶת־
הַמַּיִם וְהָיְתָה אִם־נִטְמְאָה וַתִּמְעֹל
מַעַל בְּאִישָׁהּ וּבָאוּ בָהּ הַמַּיִם
הַמְאָרְרִים לְמָרִים וְצָבְתָה בִטְנָהּ וְנָפְלָה
יְרֵכָהּ וְהָיְתָה הָאִשָּׁה לְאָלָה בְּקֶרֶב
28 עַמָּהּ׃ וְאִם־לֹא נִטְמְאָה הָאִשָּׁה
וּטְהֹרָה הִוא וְנִקְּתָה וְנִזְרְעָה זָרַע׃
29 זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֹת אֲשֶׁר תִּשְׂטֶה
אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁהּ וְנִטְמָאָה׃
ל אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְאָה
וְקִנֵּא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהֶעֱמִיד אֶת־הָאִשָּׁה
לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֵת
31 כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃ וְנִקָּה הָאִישׁ מֵעָוֹן
וְהָאִשָּׁה הַהִוא תִּשָּׂא אֶת־עֲוֹנָהּ׃ פ

26. Soll er eine hand voll des speisopfers nehmen zu ihrem rügeopfer, und auf dem altar anzünden, und darnach dem weibe das wasser zu trincken geben.

27. Und wenn sie das wasser getruncken hat: ist sie unrein, und hat sich an ihrem mann versündiget, so wird das verfluchte wasser in sie gehen, und ihr bitter seyn, daß ihr der bauch schwellen, und die hüfte schwinden wird, und wird das weib ein fluch seyn unter ihrem volck;

28. Ist aber ein solch weib nicht verunreiniget, sondern rein, so wirds ihr nicht schaden, daß sie kann schwanger werden.

29. Dis ist das eifergesetz: wenn ein weib sich von ihrem mann verläufft, und unrein wird.

30. Oder wenn einen mann der eifergeist entzündet, daß er um sein weib eifert: daß ers stelle vor den HERRN, und der priester mit ihr thue alles nach diesem gesetze.

31. Und der mann soll unschuldig seyn an der missethat: aber das weib soll ihre missethat tragen.

Das VI. Capitel.

I. Nazaräer pflicht. II. Wieder-anfang. III. Erledigung. IV. Priester segen.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
2 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יַפְלִא
לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר לַיהוָה׃
3 מִיַּיִן וְשֵׁכָר יַזִּיר חֹמֶץ יַיִן וְחֹמֶץ
שֵׁכָר לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים
לֹא יִשְׁתֶּה וַעֲנָבִים לַחִים וְיְבֵשִׁים
לֹא יֹאכֵל׃
4 כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה מִגֶּפֶן
הַיַּיִן מֵחַרְצַנִּים וְעַד־זָג לֹא יֹאכֵל׃
ה כָּל־יְמֵי נֶדֶר נִזְרוֹ תַּעַר לֹא־יַעֲבֹר
עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מְלֹאת הַיָּמִם
אֲשֶׁר־יַזִּיר לַיהוָה קָדֹשׁ יִהְיֶה גַּדֵּל
פֶּרַע שְׂעַר רֹאשׁוֹ׃
6 כָּל־יְמֵי הַזִּירוֹ לַיהוָה עַל־נֶפֶשׁ מֵת
לֹא יָבֹא׃

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Sage den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ein mann oder weib ein sonderlich gelübd thut dem HERRN, sich zu enthalten;

3. Der soll sich weins und *starcks getränckes enthalten, weinessig oder starcks getränckes essig soll er auch nicht trincken, auch nichts, das aus weinbeeren gemacht wird; er soll weder frische noch dürre weinbeere essen, *3 Mos. 10, 9.

4. So lange solch sein gelübd währet; auch soll er nichts essen, das man vom weinstock machet, weder weinkern noch hülsen.

5. So lange die zeit solches seines gelübds währet, soll kein *schermesser über sein haupt fahren, bis daß die zeit aus sey, die er dem HErrn gelobet hat: denn er ist heilig, und soll das haar auf seinem haupt lassen frey wachsen. *Richt. 13, 5.

6. Die gantze zeit über, die er dem HERRN gelobet hat, soll er zu keinem todten gehen.

לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאַחֹתוֹ לֹא־ 7
יִטַּמָּא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר
אֱלֹהָיו עַל־רֹאשׁוֹ:

7. Er soll sich auch nicht verunreinigen an dem * tode seines vatters, seiner mutter, seines bruders oder seiner schwester: dann das gelübd seines GOttes ist auf seinem haupt. * 3 Mos. 21,2.11.

כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ קָדֹשׁ הוּא לַיהוָה: 8

8. Und die gantze zeit über seines gelübds soll er dem HERRN heilig seyn.

וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם 9
וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם
טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ:

II. 9. Und wo iemand vor ihm unversehens plötzlich stirbt, da wird das haupt seines gelübds verunreiniget: darum soll er sein haupt bescheren am tage seiner reinigung, das ist, am siebenten tage.

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ 10
שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד:

10. Und am achten tage soll er zwo * turteltauben bringen, oder zwo junge tauben, zum priester vor die thür der hütte des stifts. * 3 Mos. 5,7. c. 12,8. c. 14,22.

וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה 11
וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנָּפֶשׁ
וְקִדַּשׁ אֶת־רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:

11. Und der priester soll eine zum sündopfer, und die andere zum brandopfer machen, und ihn versöhnen, daß er sich an einem todten versündiget hat; und also sein haupt desselben tages heiligen,

וְהִזִּיר לַיהוָה אֶת־יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא 12
כֶּבֶשׂ בֶּן־שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים
הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ:

12. Daß er dem HERRN die zeit seines gelübds aushalte: und soll ein jährig lamm bringen zum schuldopfer. Aber die vorigen tage sollen umsonst seyn: darum, daß sein gelübd verunreiniget ist.

III. 13. Dis ist das gesetz des verlobten: Wenn die zeit seines gelübds aus ist, so soll man ihn bringen vor die thür der hütte des stifts.

וְזֹאת תּוֹרַת הַנָּזִיר בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נִזְרוֹ 13
יָבִיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

14. Und er soll bringen sein opfer dem HERRN, Ein jährig lamm ohne wandel zum brandopfer, und Ein jährig schaf ohne wandel zum sündopfer, und Einen widder ohne wandel zum danckopfer:

וְהִקְרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ לַיהוָה כֶּבֶשׂ בֶּן־ 14
שְׁנָתוֹ תָּמִים אֶחָד לְעֹלָה וְכִבְשָׂה אַחַת
בַּת־שְׁנָתָהּ תְּמִימָה לְחַטָּאת וְאַיִל־
אֶחָד תָּמִים לִשְׁלָמִים:

15. Und einen korb mit ungesäuerten kuchen von semmelmehl mit öhl gemenget, und ungesäuerte fladen mit öhl bestrichen, und ihre speisopfer und tranckopfer.

וְסַל מַצּוֹת סֹלֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת 15
מְשֻׁחִים בַּשֶּׁמֶן וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם:

16. Und der priester solls vor den HErrn bringen, und soll sein sündopfer und sein brandopfer machen.

וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה 16
אֶת־חַטָּאתוֹ וְאֶת־עֹלָתוֹ:

17. Und den widder soll er zum danckopfer machen dem HERRN, samt dem korbe mit dem ungesäuerten brodt: und soll auch sein speisopfer und sein tranckopfer machen.

וְאֶת־הָאַיִל יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים 17
לַיהוָה עַל סַל הַמַּצּוֹת וְעָשָׂה הַכֹּהֵן
אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ:

18. Und soll dem verlobten das haupt seines gelübds bescheren vor der thür der hütte des stifts: und soll das haupthaar seines gelübds nehmen, und aufs feuer werfen, das unter dem danckopfer ist.

וְגִלַּח הַנָּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ 18
נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת־שְׂעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן
עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:

19. Und

19. Und soli den gekochten bug nehmen von dem widder, und Einen ungesäuerten kuchen aus dem korbe, und Einen ungesäuerten fladen; und solls dem verlobten auf seine hände legen, nachdem er sein gelübd abgeschoren hat:

19 וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזְּרֹעַ בְּשֵׁלָה מִן־
הָאַיִל וְחַלַּת מַצָּה אַחַת מִן־הַסַּל
וּרְקִיק מַצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי
הַנָּזִיר אַחַר הִתְגַּלְּחוֹ אֶת־נִזְרוֹ׃

20. Und solls vor dem HERRN weben. Das ist heilig dem priester, * samt der webebrust und der hebeschulter. Darnach mag der verlobte wein trincken.

* 2 Mos. 29, 27. 28.

20 וְהֵנִיף אֹתָם הַכֹּהֵן תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
קֹדֶשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְעַל
שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתֶּה הַנָּזִיר יָיִן׃

21. Das ist das gesetz des verlobten, der sein opfer dem HErrn gelobet, von wegen seines gelübds: ausser dem, was er sonst vermag, wie er gelobet hat, soll er thun nach dem gesetz seines gelübds.

21 זֹאת תּוֹרַת הַנָּזִיר אֲשֶׁר יִדֹּר קָרְבָּנוֹ
לַיהוָה עַל־נִזְרוֹ מִלְבַד אֲשֶׁר־תַּשִּׂיג
יָדוֹ כְּפִי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדֹּר כֵּן יַעֲשֶׂה עַל
תּוֹרַת נִזְרוֹ׃ פ

IV. 22. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

22 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
משֶׁה לֵאמֹר׃

23. Sage * Aaron und seinen söhnen, und sprich: Also sollt ihr sagen zu den kindern Israel, wenn ihr sie † segnet.

* 3 Mos. 6, 25. † Sir. 36, 19. c. 50, 22.

23 דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־
בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְבָרֲכוּ אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אָמוֹר לָהֶם׃ ס

24. Der HERR * segne dich, und behüte dich:

* Ps. 134, 3.

24 יְבָרֶכְךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ׃ ס

25. Der HERR * lasse sein angesicht leuchten über dir, und sey dir gnädig:

* Ps. 67, 2.

כה יָאֵר יְהוָה׀ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ׃ ס

26. Der HERR hebe sein angesicht über dich, und gebe dir friede.

26 יִשָּׂא יְהוָה׀ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ
שָׁלוֹם׃ ס

27. Denn ihr sollt meinen namen auf die kinder Israel legen, daß Ich sie segne.

27 וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃ ס

Das VII. Capitel.

I. Fürsten-opfer, II. angenommen, III. benahmet, IV. summirt. V. Stimme vom Gnadenstuhl.

Und da Mose die Wohnung aufgerichtet hatte, und sie gesalbet, und geheiliget, mit * alle ihrem geräthe, dazu auch den altar mit alle seinem geräthe gesalbet und geheiliget:

* 2 Mos. 40, 18.

א וַיְהִי בְּיוֹם כַּלּוֹת מֹשֶׁה לְהָקִים אֶת־
הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־
כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו

2. Da opferten die fürsten Israel, die häupter waren in ihrer väter häusern; denn sie waren die obersten unter den stämmen, und stunden oben an unter denen, die gezehlet waren.

2 וַיִּמְשָׁחֵם וַיְקַדֵּשׁ אֹתָם׃ וַיַּקְרִיבוּ נְשִׂיאֵי
יִשְׂרָאֵל רָאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂיאֵי
הַמַּטֹּת הֵם הָעֹמְדִים עַל־הַפְּקֻדִים׃

3. Und sie brachten ihre opfer vor den HErrn, sechs bedeckte wagen, und zwölf rinder: je einen wagen für zween fürsten, und einen ochsen für einen, und brachten sie vor die wohnung.

3 וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שֵׁשׁ־
עֶגְלַת צָב וּשְׁנֵי עָשָׂר בָּקָר עֲגָלָה עַל־
שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיַּקְרִיבוּ
אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן׃

II. 4. Und der HERR sprach zu Mose:

4 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־משֶׁה לֵאמֹר׃

5 מֵאִתָּם וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל ה
מוֹעֵד וְנָתַתָּה אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ
6 כְּפִי עֲבֹדָתוֹ׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֲגָלֹת
וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם׃
7 אֵת ׀ שְׁתֵּי הָעֲגָלוֹת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר
נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם׃ וְאֵת ׀
8 אַרְבַּע הָעֲגָלֹת וְאֵת שְׁמֹנַת הַבָּקָר נָתַן
לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד אִיתָמָר
9 בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ וְלִבְנֵי קְהָת לֹא נָתָן
כִּי־עֲבֹדֶת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בַּכָּתֵף יִשָּׂאוּ׃
10 וַיַּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ ׀
בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ וַיַּקְרִיבוּ הַנְּשִׂיאִם אֶת־
11 קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם
יַקְרִיבוּ אֶת־קָרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ׃ ס
12 וַיְהִי הַמַּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קָרְבָּנוֹ
נַחְשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב לְמַטֵּה יְהוּדָה׃
13 וְקָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים
14 סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת
עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד טו
בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־
16 שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
17 לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נַחְשׁוֹן בֶּן־
18 עַמִּינָדָב׃ פ בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב
19 נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר נְשִׂיא יִשָּׂשכָר׃
הִקְרִב אֶת־קָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀
מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃
20 כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ כ

5. Nims von ihnen, daß es diene zum dienſt der hütte des ſtifts; und gibs den Leviten, einem ieglichen nach ſeinem amt.

6. Da nahm Moſe die wagen und rinder, und gab ſie den Leviten.

7. Zwey wagen und vier rinder gab er den kindern Gerſon nach ihrem amt.

8. Und vier wagen und acht ochſen gab er den kindern Merari nach ihrem amt, unter der hand *Ithamar, Aarons, des prieſters, ſohns. *c. 4, 28. 33.

9. Den kindern Kahath aber gab er nichts: darum, daß ſie ein heilig amt auf ihnen hatten, und *auf ihren achſeln tragen muſten. *c. 3, 31. c. 4, 15.

10. Und die fürſten opferten zur *einweihung des altars an dem tage, da er geweihet ward, und opferten ihre gabe vor dem altar. *2 Chron. 7, 9.

11. Und der HERR ſprach zu Moſe: Laß einen ieglichen fürſten an ſeinem tage ſein opfer bringen zur einweihung des altars.

III. 12. Am erſten tage opferte ſeine gabe *Nahaeſſon, der ſohn Amminadab, des ſtamms Juda. *c. 1, 7. c. 2, 3.

13. Und ſeine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebenzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

14. Dazu Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

15. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

16. Einen ziegenbock zum ſündofer:

17. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, und fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Nahaeſſon, des ſohns Amminadab.

18. Am andern tage opferte Nethaneel, der ſohn Zuar, der fürſt Iſaſchar.

19. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebenzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

20. Dazu Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

21. Ei-

21. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
22. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
23. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, und fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Nethaneel, des ſohns Zuar.
24. Am dritten tage der fürſt der kinder Sebulon, Eliab, der ſohn Helon.
25. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:
26. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:
27. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
28. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
29. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, und fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Eliab, des ſohns Helon.
30. Am vierten tage der fürſt der kinder Ruben, Elizur, der ſohn Sedeur.
31. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:
32. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:
33. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
34. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
35. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, und fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Elizur, des ſohns Sedeur.
36. Am fünften tage der fürſt der kinder Simeon, Selumiel, der ſohn Zuri Sadai.
37. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

21 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
22 בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
23 לְחַטָּאת׃ וְלִזְבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר
שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן
24 נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃ פ בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לִבְנֵי זְבוּלֻן אֱלִיאָב בֶּן־
כה חֵלֹן׃ קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם׀
מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃
26 כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃
27 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
28 בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
29 לְחַטָּאת׃ וְלִזְבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר
שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן
ל אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃ פ בַּיּוֹם הָרְבִיעִי
נָשִׂיא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוּר בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃
31 קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם׀ מְלֵאִים סֹלֶת
32 בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת
33 עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד
בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־
34 שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
לה לְחַטָּאת׃ וְלִזְבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִיצוּר בֶּן־
36 שְׁדֵיאוּר׃ פ בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי נָשִׂיא
לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִי שַׁדָּי׃
37 קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם׀ מְלֵאִים סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃

38. Ei-

כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ 38
פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־ 39
אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃
שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃
וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם 41
חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן שַׁלְמִיאֵל בֶּן־
צוּרִי שַׁדָּי׃ פ בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי נְשִׂיא 42
לִבְנֵי גָד אֶלְיָסָף בֶּן־דְּעוּאֵל׃
קָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים 43
וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם׀ מְלֵאִים
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף 44
אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃
פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד מה
בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד 46
לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר 47
שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן
אֲלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד׃ פ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי 48
נְשִׂיא לִבְנֵי אֶפְרָיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־
עַמִּיהוּד׃ קָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת 49
שְׁלֹשִׁים וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
שְׁנֵיהֶם׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן
לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה נ
קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד 51
כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃
שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ 52
וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם 53
חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִישָׁמָע בֶּן־
עַמִּיהוּד׃ פ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי נְשִׂיא 54
לִבְנֵי מְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהְצוּר׃

38. Einen güldenen löffel, zehen ſekel goldes werth, voll räuchwercks:
39. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
40. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
41. Und zum dankopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, und fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Selumiel, des ſohns Zuri Sadai.
42. Am ſechſten tage der fürſt der kinder Gad, Eliaſaph, der ſohn * Deguel.
* c. 2, 14.
43. Seine gabe war Eine ſilberne ſchuſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebenzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:
44. Einen güldenen löffel, zehen ſekel goldes werth, voll räuchwercks:
45. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
46. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
47. Und zum dankopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Eliaſaph, des ſohns Deguel.
48. Am ſiebenten tage der fürſt der kinder Ephraim, Eliſama, der ſohn Ammihud.
49. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebenzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:
50. Einen güldenen löffel, zehen ſekel goldes werth, voll räuchwercks:
51. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:
52. Einen ziegenbock zum ſündopfer:
53. Und zum dankopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Eliſama, des ſohns Ammihud.
54. Am achten tage der fürſt der kinder Manaſſe, Gamliel, der ſohn Pedazur.

נה קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם
מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן לְמִנְחָה:
56 כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:
57 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־
58 שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:
59 וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר: פ
ס בַּיּוֹם הַחֲשִׁעִי נָשִׂיא לִבְנֵי בִנְיָמִן אֲבִידָן
61 בֶּן־גִּדְעֹנִי: קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם
מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן לְמִנְחָה:
62 כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:
63 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ אֶחָד
64 בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
סה לְחַטָּאת: וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִידָן בֶּן־
66 גִּדְעֹנִי: פ בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי נָשִׂיא לִבְנֵי
67 דָן אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי: קָרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ
מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
68 בַּשָּׁמֶן לְמִנְחָה: כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב
69 מְלֵאָה קְטֹרֶת: פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל
אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:
ע שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:
71 וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה
72 זֶה קָרְבַּן אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי: פ
בַּיּוֹם עָשִׂתִי עָשָׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי אָשֵׁר
פַּגְעִיאֵל בֶּן־עָכְרָן:

55. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

56. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

57. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

58. Einen ziegenbock zum ſündopfer:

59. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Gamliel, des ſohns Pedazur.

60. Am neunten tage der fürſt der kinder Benjamin, Abidan, der ſohn Gideoni.

61. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

62. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

63. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

64. Einen ziegenbock zum ſündopfer:

65. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Abidan, des ſohns Gideoni.

66. Am zehenten tage der fürſt der kinder Dan, Ahieſer, der ſohn AmmiSabai.

67. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

68. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

69. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

70. Einen ziegenbock zum ſündopfer:

71. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Ahieſer, des ſohns AmmiSabai.

72. Am elften tage der fürſt der kinder Aſſer, Pagiel, der ſohn Ochran.

קָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמְאָה 73
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה : כַּף אַחַת 74
עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת : פַּר אֶחָד עֵה
בֶן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־
שְׁנָתוֹ לְעֹלָה : שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד 76
לְחַטָּאת : וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם 77
אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן פַּגְעִיאֵל בֶּן־
עָכְרָן : פ בְּיוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר יוֹם 78
נָשִׂיא לִבְנֵי נַפְתָּלִי אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן :
קָרְבָּנוֹ קְעָרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמְאָה 79
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה : כַּף אַחַת פ
עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת : פַּר אֶחָד 81
בֶן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־
שְׁנָתוֹ לְעֹלָה : שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד 82
לְחַטָּאת : וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר 83
שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן
אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן : פ זֹאת ׀ חֲנֻכַּת 84
הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂיאֵי
יִשְׂרָאֵל קְעָרֹת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרְקֵי
כֶסֶף שְׁנֵים עָשָׂר כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה:
שְׁלֹשִׁים וּמְאָה הַקְּעָרָה הָאַחַת כֶּסֶף פה
וְשִׁבְעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים
אַלְפַּיִם וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ :
כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת קְטֹרֶת 86
עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכַּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זְהַב
הַכַּפּוֹת עֶשְׂרִים וּמְאָה : כָּל־הַבָּקָר לָעֹלָה 87
שְׁנֵים עָשָׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנֵים־עָשָׂר
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנֵים עָשָׂר וּמִנְחָתָם
וּשְׂעִירֵי עִזִּים שְׁנֵים עָשָׂר לְחַטָּאת :

73. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

74. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

75. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

76. Einen ziegenbock zum ſündopfer:

77. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Pagiel, des ſohns Ochran.

78. Am zwölften tage der fürſt der kinder Naphthali, Ahira, der ſohn Enan.

79. Seine gabe war Eine ſilberne ſchüſſel, hundert und dreyſſig ſekel werth; Eine ſilberne ſchale, ſiebentzig ſekel werth, nach dem ſekel des heiligthums; beyde voll ſemmelmehl mit öhl gemenget, zum ſpeisopfer:

80. Einen güldenen löffel, zehen ſekel golds werth, voll räuchwercks:

81. Einen farren aus den rindern, Einen widder, Ein jährig lamm zum brandopfer:

82. Einen ziegenbock zum ſündopfer:

83. Und zum danckopfer zwey rinder, fünf widder, fünf böcke, fünf jährige lämmer. Das iſt die gabe Ahira, des ſohns Enan.

IV. 84. Das iſt die einweihung des altars, zur zeit, da er geweihet ward; dazu die fürſten Iſrael opferten dieſe zwölf ſilberne ſchüſſeln, zwölf ſilberne ſchalen, zwölf güldene löffel:

85. Alſo, daß ie eine ſchüſſel hundert und dreyſſig ſekel ſilbers, und ie eine ſchale ſiebentzig ſekel hatte; daß die ſumma alles ſilbers am gefäſſe trug, zwey tauſend und vier hundert ſekel, nach dem ſekel des heiligthums.

86. Und der zwölf güldenen löffel voll räuchwercks hatte ie einer zehen ſekel, nach dem ſekel des heiligthums: daß die ſumma golds an den löffeln trug hundert und zwantzig ſekel.

87. Die ſumma der rinder zum brandopfer war, zwölf farren, zwölf widder, zwölf jährige lämmer, ſamt ihren ſpeisopfern, und zwölf ziegenböcke zum ſündopfer.

88. Und

88 וְכָל בְּקַר זֶבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה
פָּרִים אֵילִם שִׁשִּׁים עַתּוּדִים שִׁשִּׁים
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁשִּׁים זֹאת חֲנֻכַּת

89 הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הִמָּשַׁח אֹתוֹ׃ וּבְבֹא
מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ
וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדַּבֵּר אֵלָיו מֵעַל
הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדֻת מִבֵּין
שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו׃

88. Und die summa der rinder zum danckopfer war, vier und zwantzig farren, sechtzig widder, sechtzig böcke, sechtzig jährige lämmer. Das ist die einweihung des altars, da er geweihet ward.

V. 89. Und wenn Mose in die hütte des stifts ging, daß *mit ihm geredt würde: so hörete er die stimme mit ihm reden von dem gnadenstuhl, der auf der lade des zeugnisses war, †zwischen den zween Cherubim; von dannen ward mit ihm geredt.

*2 Mos. 25, 21. 22. †1 Sam. 4, 4. Ps. 80, 2.

Das VIII. Capitel.

I. Lampen-Stelle. II. Leviten-weihe. III. Erstes amt. IV. Verleibdingung.

פ פ פ לו 36

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
2 דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת־הַנֵּרֹת אֶל־מוּל
פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יָאִירוּ שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת׃
3 וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן אֶל־מוּל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה
הֶעֱלָה נֵרֹתֶיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
4 מֹשֶׁה׃ וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנֹרָה מִקְשָׁה
זָהָב עַד־יְרֵכָהּ עַד־פִּרְחָהּ מִקְשָׁה הִוא
כַּמַּרְאֶה אֲשֶׁר הֶרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
כֵּן עָשָׂה אֶת־הַמְּנֹרָה׃ פ
ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
6 קַח אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
7 וְטִהַרְתָּ אֹתָם׃ וְכֹה־תַעֲשֶׂה לָהֶם
לְטַהֲרָם הָזֵה עֲלֵיהֶם מֵי חַטָּאת וְהֶעֱבִירוּ
תַעַר עַל־כָּל־בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ בִגְדֵיהֶם
8 וְהִטַּהֵרוּ׃ וְלָקְחוּ פַּר בֶּן־בָּקָר וּמִנְחָתוֹ
סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וּפַר־שֵׁנִי בֶן־בָּקָר
9 תִּקַּח לְחַטָּאת׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם
לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־
י עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־
הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה וְסָמְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
11 אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם׃ וְהֵנִיף אַהֲרֹן
אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת יְהוָה׃

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Rede mit Aaron, und sprich zu ihm: Wenn du die lampen aufsetzest, solt du sie also setzen, daß sie* alle sieben vorwärts dem leuchter scheinen. *2 Mos. 37, 23.

3. Und Aaron thät also, und setzte die lampen auf, vorwärts dem leuchter zu scheinen: wie* der HERR Mose geboten hatte. *2 Mos. 27, 21.

4. Der leuchter aber war dichte gold, beyde sein schaft und seine blumen: nach dem gesicht, das der HERR Mose gezeiget hatte, also machte er den leuchter.

II. 5. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

6. Nim die* Leviten aus den kindern Israel, und reinige sie. *Mal. 3, 3.

7. Also solt du aber mit ihnen thun, daß du sie reinigest. Du solt sündwasser auf sie sprengen; und sollen* alle ihre haare rein abscheren, und ihre kleider waschen: so sind sie rein. *3 Mos. 14, 8.

8. Denn sollen sie nehmen einen jungen farren, und sein speisopfer, semmelmehl mit öhl gemenget: und einen andern jungen farren solt du zum sündopfer nehmen.

9. Und solt die Leviten vor die hütte des stifts bringen, und die gantze gemeine der kinder Israel versamlen;

10. Und die Leviten vor den HERRN bringen: und die kinder Israel sollen ihre hände auf die Leviten legen.

11. Und * Aaron soll die Leviten vor dem HERRN weben, von den kindern Israel: auf daß sie dienen mögen an dem amt des HERRN. *v. 21.

12 וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רָאשֵׁי
הַפָּרִים וְעֲשֵׂה אֶת־הָאֶחָד חַטָּאת וְאֶת־
הָאֶחָד עֹלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם׃
13 וְהַעֲמַדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אַהֲרֹן
וְלִפְנֵי בָנָיו וְהֵנַפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה׃
14 וְהִבְדַּלְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם׃ 15 וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ
הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְטִהַרְתָּ
אֹתָם וְהֵנַפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה׃ 16 כִּי נְתֻנִים
נְתֻנִים הֵמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
תַּחַת פִּטְרַת כָּל־רֶחֶם בְּכוֹר כֹּל מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לָקַחְתִּי אֹתָם לִי׃ 17 כִּי לִי כָל־
בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם וּבִבְהֵמָה
בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
הִקְדַּשְׁתִּי אֹתָם לִי׃ 18 וָאֶקַּח אֶת־הַלְוִיִּם
תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ 19 וָאֶתְּנָה
אֶת־הַלְוִיִּם נְתֻנִים ׀ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר עַל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
נֶגֶף בְּגֶשֶׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֹּדֶשׁ׃
כ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל־עֲדַת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לַלְוִיִּם ׀ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה לַלְוִיִּם כֵּן־עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל׃ 21 וַיִּתְחַטְּאוּ הַלְוִיִּם וַיְכַבְּסוּ
בִּגְדֵיהֶם וַיָּנֶף אַהֲרֹן אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה וַיְכַפֵּר עֲלֵיהֶם אַהֲרֹן לְטַהֲרָם׃
22 וְאַחֲרֵי־כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדָתָם
בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אַהֲרֹן וְלִפְנֵי בָנָיו
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם
כֵּן עָשׂוּ לָהֶם׃ ס 23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
24 מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ זֹאת אֲשֶׁר לַלְוִיִּם מִבֶּן
חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה יָבוֹא
לִצְבָא צָבָא בַּעֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃

12. Und die Leviten ſollen ihre hände aufs haupt der farren legen: und einer ſoll zum ſündopfer, der ander zum brandopfer dem HERRN gemacht werden, die Leviten zu verſöhnen.

13. Und ſolt die Leviten vor Aaron und ſeine ſöhne ſtellen, und vor dem HErrn weben.

14. Und ſolt ſie alſo ſondern von den kindern Iſrael,* daß ſie mein ſeyn. *c. 3, 45.

15. Darnach ſollen ſie hinein gehen, daß ſie dienen in der hütte des ſtifts. Alſo ſolt du ſie reinigen und weben.

16. Denn ſie* ſind mein geſchenck von den kindern Iſrael: und habe ſie mir genommen für alles, das ſeine mutter bricht, nemlich für die erſtgeburt aller kinder Iſrael. *c. 3, 12.

17. Denn* alle erſtgeburt unter den kindern Iſrael iſt mein, beyde der menſchen und des viehs; ſint der zeit ich alle erſtgeburt in Egyptenland ſchlug, und heiligte ſie mir: *2 Moſ. 13, 2. ꝛc.

18. Und nahm die Leviten an für alle erſtgeburt unter den kindern Iſrael,

19. Und gab ſie zum* geſchencke Aaron und ſeinen ſöhnen, aus den kindern Iſrael, daß ſie dieneten am amt der kinder Iſrael, in der hütte des ſtifts, die kinder Iſrael zu verſöhnen; auf daß nicht unter den kindern Iſrael ſey eine plage, ſo ſie ſich nahen wolten zum heiligthum. *c. 3, 9.

III. 20. Und Moſe mit Aaron, ſamt der gantzen gemeine der kinder Iſrael, thäten mit den Leviten alles, wie der HERR Moſe geboten hatte.

21. Und die Leviten entſündigten ſich, und wuſchen ihre kleider: und* Aaron webete ſie vor dem HERRN, und verſöhnete ſie, daß ſie rein wurden. *v. 11.

22. Darnach gingen ſie hinein, daß ſie ihr amt thäten in der hütte des ſtifts, vor Aaron und ſeinen ſöhnen: wie der HERR Moſe geboten hatte über die Leviten, alſo thäten ſie mit ihnen.

IV. 23. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

24. Das iſts, das den Leviten gebühret; *Von fünf und zwantzig jahren, und drüber, tügen ſie zum heer und dienſt in der hütte des ſtifts; *c. 4, 3.

25. Aber

כה וּמִבֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצְּבָא
הָעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד׃
26 וְשֵׁרֵת אֶת־אֶחָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד
לִשְׁמֹר מִשְׁמֶרֶת וַעֲבֹדָה לֹא יַעֲבֹד כָּכָה
תַּעֲשֶׂה לַלְוִיִּם בְּמִשְׁמְרֹתָם׃ פ

25. Aber von dem funfzigsten jahr an sollen sie ledig seyn vom amt des diensts, und sollen nicht mehr dienen;

26. Sondern auf den dienst ihrer brüder warten in der hütte des stifts, des amts aber sollen sie nicht pflegen. Also solt du mit den Leviten thun, daß ein ieglicher seiner hut warte.

Das IX. Capitel.

I. Erstes passah. II. Besonderer zufall deßwegen erörtert. III. Wolcken- und Feuer-Seule.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר־סִינַי
בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
2 בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר׃ וְיַעֲשׂוּ בְנֵי־
ישְׂרָאֵל אֶת־הַפָּסַח בְּמוֹעֲדוֹ׃ מין בטפחא
3 בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר־יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין
הָעַרְבַּיִם תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמוֹעֲדוֹ כְּכָל־חֻקֹּתָיו
4 וּכְכָל־מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ׃ וַיְדַבֵּר
מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשֹׂת הַפָּסַח׃
ה וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח בָּרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבַּיִם בְּמִדְבַּר
סִינָי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
6 כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְהִי אֲנָשִׁים
אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא־יָכְלוּ
לַעֲשֹׂת־הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי
7 מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא׃ וַיֹּאמְרוּ
הָאֲנָשִׁים הָהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ טְמֵאִים
לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבִלְתִּי הַקְרִיב
אֶת־קָרְבַּן יְהוָה בְּמֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי
8 יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עִמְדוּ
וְאֶשְׁמְעָה מַה־יְצַוֶּה יְהוָה לָכֶם׃ פ
9 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
י דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ
אִישׁ כִּי־יִהְיֶה טָמֵא לָנֶפֶשׁ אוֹ בְּדֶרֶךְ נקוד על ה׳
רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה פֶּסַח
11 לַיהוָה׃ בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־מַצּוֹת
וּמְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ׃

I. Und der HERR redete mit Mose in der wüsten Sinai, im andern jahr, nachdem sie aus Egyptenland gezogen waren, im ersten monden, und sprach:

2. Laß *die kinder Israel passah halten zu seiner zeit. *3 Mos. 23, 5. ꝛc.

3. Am vierzehenten tage dieses monden, zwischen abends, zu seiner zeit sollen sie es halten, nach aller seiner satzung und rechte.

4. Und Mose redete mit den kindern Israel, daß sie das passah hielten.

5. Und sie hielten passah am vierzehenten tage des ersten monden *zwischen abends, in der wüsten Sinai: alles, wie der HERR Mose geboten hatte, so thäten die kinder Israel. *2 Mos. 12, 6.

II. 6. Da waren etliche männer unrein über einem todten menschen, daß sie nicht konten passah halten des tages. Die traten vor Mose und Aaron desselben tages,

7. Und sprachen zu ihm: Wir sind unrein über einem todten menschen; warum sollen wir geringer seyn, daß wir unsere gabe dem HERRN nicht bringen müssen zu seiner zeit unter den kindern Israel?

8. Mose sprach zu ihnen: Harret, ich will hören, was euch der HERR gebeut.

9. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

10. Sage den kindern Israel, und sprich: Wenn iemand unrein über einem todten, oder ferne von euch über feld ist, oder unter euren freunden, der soll dennoch dem HERRN passah halten;

11. Aber doch im *andern monden am vierzehenten tage zwischen abends, und solls neben ungesäuertem brodt und salsen essen; *2 Chron. 30, 15. 2 Mos. 12, 8.

לֹא־יַשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא 12
יִשְׁבְּרוּ־בוֹ כְּכָל־חֻקַּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ׃

וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבְדֶרֶךְ לֹא־ 13
הָיָה וְחָדַל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וְנִכְרְתָה
הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ כִּי ׀ קָרְבַּן יְהוָה
לֹא הִקְרִיב בְּמֹעֲדוֹ חֶטְאוֹ יִשָּׂא הָאִישׁ
הַהוּא׃ וְכִי־יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר 14
וְעָשָׂה פֶּסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח
וּכְמִשְׁפָּטוֹ כֵּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אַחַת
יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר וּלְאֶזְרַח הָאָרֶץ׃ ס

וּבְיוֹם הָקִים אֶת־הַמִּשְׁכָּן כִּסָּה הֶעָנָן 15
אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאֹהֶל הָעֵדֻת וּבָעֶרֶב יִהְיֶה
עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּמַרְאֵה־אֵשׁ עַד־בֹּקֶר׃
כֵּן יִהְיֶה תָּמִיד הֶעָנָן יְכַסֶּנּוּ וּמַרְאֵה־ 16
אֵשׁ לָיְלָה׃ וּלְפִי הֵעָלוֹת הֶעָנָן 17
מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הֶעָנָן שָׁם
יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ עַל־פִּי יְהוָה 18
יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יְהוָה
יַחֲנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הֶעָנָן עַל־
הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ׃ וּבְהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל־ 19
הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסָּעוּ׃

וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן יָמִים מִסְפָּר כ
עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יְהוָה יַחֲנוּ וְעַל־
פִּי יְהוָה יִסָּעוּ׃
וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר 21
וְנַעֲלָה הֶעָנָן בַּבֹּקֶר וְנָסָעוּ אוֹ יוֹמָם
וָלַיְלָה וְנַעֲלָה הֶעָנָן וְנָסָעוּ׃
אוֹ־יֹמַיִם אוֹ־חֹדֶשׁ אוֹ־יָמִים בְּהַאֲרִיךְ 22
הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו
יַחֲנוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסָּעוּ וּבְהֵעָלֹתוֹ
יִסָּעוּ׃

12. Und ſollen nichts daran überlaſſen bis morgen, auch kein* bein daran zerbrechen, und ſollens nach aller weiſe des paſſah halten. *2 Moſ. 12,46.ꝛc.

13. Wer aber rein, und nicht über feld iſt, und läſſet anſtehen das paſſah zu halten, des ſeele ſoll ausgerottet werden von ſeinem volck; darum, daß er ſeine gabe dem HERRN nicht gebracht hat zu ſeiner zeit: Er ſoll ſeine ſünde tragen.

14. Und wenn ein fremdlinger bey euch wohnet: der ſoll auch dem HERRN paſſah halten, und ſolls halten nach der ſatzung und recht des paſſah. Dieſe ſatzung ſoll euch gleich ſeyn, dem fremden, wie des landes einheimiſchen.

III. 15. Und des tages, da die wohnung aufgerichtet ward, bedeckte ſie* eine wolcke auf der hütte des zeugniſſes: und des abends bis an den morgen war über der wohnung eine geſtalt des feuers. *2 Moſ. 40,34.ꝛc.

16. Alſo geſchachs immerdar, daß die *wolcke ſie bedeckte, und des nachts die geſtalt des feuers. *2 Moſ. 40,38.

17. Und nachdem ſich die wolcke aufhub von der hütte, ſo zogen die kinder Iſrael: und an welchem ort die wolcke blieb, da lagerten ſich die kinder Iſrael.

18. Nach dem wort des HERRN zogen die kinder Iſrael, und nach ſeinem wort lagerten ſie ſich. So lange die *wolcke auf der wohnung blieb, ſo lange lagen ſie ſtille. *1 Cor. 10,1.

19. Und wenn die wolcke viel tage verzog auf der wohnung, ſo warteten die kinder Iſrael auf die hut des HERRN, und zogen nicht.

20. Und wenns war, daß die wolcke auf der wohnung war etliche anzahl der tage: ſo lagerten ſie ſich nach dem wort des HERRN, und zogen nach dem wort des HERRN.

21. Wenn die wolcke da war von abend bis an den morgen, und ſich denn erhub, ſo zogen ſie: oder wenn ſie ſich des tages oder des nachts erhub, ſo zogen ſie auch.

22. Wenn ſie aber zween tage, oder einen monden, oder etwa lange auf der wohnung blieb, ſo *lagen die kinder Iſrael, und zogen nicht: und wenn ſie ſich denn erhub, ſo zogen ſie. *2 Moſ. 40,36.37.

23. Denn

23. Denn nach des HERRN munde lagen sie, und nach des HERRN munde zogen sie: daß sie auf des HERRN hut warteten, nach des HERRN wort durch Mose.

23 עַל־פִּי יְהוָה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסָּעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שָׁמָרוּ עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃ פ

Das X. Capitel.

I. Trommeten-gebrauch. II. Aufbruch und zug der Israeliten. III. Hobab. IV. Anspruch der Bundeslade.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

2. Mache dir zwo trommeten von dichtem silber, daß du ihrer brauchest, die gemeine zu beruffen, und wenn das heer aufbrechen soll.

2 עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצֹצְרֹת כֶּסֶף מִקְשָׁה תַּעֲשֶׂה אֹתָם וְהָיוּ לְךָ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת־הַמַּחֲנוֹת׃

3. Wenn man mit beyden schlecht bläset, soll sich zu dir versamlen die gantze gemeine vor die thür der hütte des stiffts.

3 וְתָקְעוּ בָהֶן וְנוֹעֲדוּ אֵלֶיךָ כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃

4. Wenn man nur mit einer schlecht bläset: so sollen sich zu dir versamlen die fürsten, und die obersten über die tausend in Israel.

4 וְאִם־בְּאַחַת יִתְקָעוּ וְנוֹעֲדוּ אֵלֶיךָ הַנְּשִׂיאִים רָאשֵׁי אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃

5. Wenn ihr aber trommetet: so sollen die läger aufbrechen, die gegen morgen liegen.

ה וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה וְנָסְעוּ הַמַּחֲנוֹת הַחֹנִים קֵדְמָה׃

6. Und wenn ihr zum andern mal trommetet, so sollen die läger aufbrechen, die gegen mittag liegen: denn wenn sie reisen sollen, so sollt ihr trommeten.

6 וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה שֵׁנִית וְנָסְעוּ הַמַּחֲנוֹת הַחֹנִים תֵּימָנָה תְּרוּעָה יִתְקְעוּ לְמַסְעֵיהֶם׃

7. Wenn aber die gemeine zu versamlen ist: sollt ihr schlecht blasen, und nicht trommeten.

7 וּבְהַקְהִיל אֶת־הַקָּהָל תִּתְקָעוּ וְלֹא תָרִיעוּ׃

8. Es sollen aber solch blasen mit den trommeten die söhne Aarons, die priester, thun: und soll*euer recht seyn ewiglich bey euren nachkommen. *2 Mos. 27, 21.

8 וּבְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים יִתְקְעוּ בַּחֲצֹצְרוֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם׃

9. Wenn ihr*in einen streit ziehet in eurem lande wieder eure feinde, die euch beleidigen: so sollt ihr trommeten mit den trommeten, daß eurer gedacht werde vor dem HERRN, eurem GOtt, und erlöset werdet von euren feinden. *c. 31, 6.

9 וְכִי־תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצַּר הַצֹּרֵר אֶתְכֶם וַהֲרֵעֹתֶם בַּחֲצֹצְרֹת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאֹיְבֵיכֶם׃ צ׳ פתוחים

10. Desselbigen gleichen, wenn ihr*frölich seyd, an euren festen, und in euren neumonden: sollt ihr mit den trommeten blasen über eure brandopfer und danckopfer, daß es euch sey zum gedächtniß vor eurem GOtt. Ich bin der HERR, euer GOtt. *2 Kön. 11, 14. 2 Chron. 7, 6.

י וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ פ

II. 11. Am zwantzigsten tage im andern monden, des andern jahrs, erhub sich die wolcke von der wohnung des zeugnisses.

יא וַיְהִי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּעֶשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ נַעֲלָה הֶעָנָן מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵדֻת׃

וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמַסְעֵיהֶם מִמִּדְבַּר 12
סִינָי וַיִּשְׁכֹּן הֶעָנָן בְּמִדְבַּר פָּארָן׃
וַיִּסְעוּ בָרִאשֹׁנָה עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃ 13
וַיִּסַּע דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי־יְהוּדָה בָּרִאשֹׁנָה 14
לְצִבְאֹתָם וְעַל־צְבָאוֹ נַחְשׁוֹן בֶּן־
עַמִּינָדָב׃ וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי טו
יִשָּׂשכָר נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי זְבוּלֻן 16
אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃
וְהוּרַד הַמִּשְׁכָּן וְנָסְעוּ בְנֵי־גֵרְשׁוֹן 17
וּבְנֵי מְרָרִי נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן׃
וְנָסַע דֶּגֶל מַחֲנֵה רְאוּבֵן לְצִבְאֹתָם 18
וְעַל־צְבָאוֹ אֱלִיצוּר בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי שִׁמְעוֹן 19
שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִי שַׁדָּי׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי־גָד אֶלְיָסָף כ
בֶּן־דְּעוּאֵל׃
וְנָסְעוּ הַקְּהָתִים נֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהֵקִימוּ 21
אֶת־הַמִּשְׁכָּן עַד־בֹּאָם׃
וְנָסַע דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְצִבְאֹתָם 22
וְעַל־צְבָאוֹ אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי מְנַשֶּׁה 23
גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי בִנְיָמִן אֲבִידָן 24
בֶּן־גִּדְעוֹנִי׃
וְנָסַע דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי־דָן מְאַסֵּף לְכָל־כה
הַמַּחֲנֹת לְצִבְאֹתָם וְעַל־צְבָאוֹ אֲחִיעֶזֶר
בֶּן־עַמִּי שַׁדָּי׃ וְעַל־צְבָא מַטֵּה 26
בְּנֵי אָשֵׁר פַּגְעִיאֵל בֶּן־עָכְרָן׃
וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי נַפְתָּלִי אֲחִירַע בֶּן־ 27
עֵינָן׃ אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְצִבְאֹתָם 28
וַיִּסָּעוּ׃ ס וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹבָב בֶּן־רְעוּאֵל 29
הַמִּדְיָנִי חֹתֵן מֹשֶׁה נֹסְעִים אֲנַחְנוּ אֶל־
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֹתוֹ אֶתֵּן לָכֶם

12. Und die kinder Iſrael brachen auf, und zogen aus der wüſten Sinai, und die wolcke blieb in der wüſten Paran.

13. Es brachen aber auf die erſten, nach dem wort des HERRN durch Moſen:

14. Nemlich das panier des lagers der kinder* Juda zog am erſten mit ihrem heer; und über ihr heer war Naheſſon, der ſohn Amminadab. * c. 1, 7.

15. Und über das heer des ſtamms der kinder Iſaſchar war Nethaneel, der ſohn Zuar.

16. Und über das heer des ſtamms der kinder Sebulon war Eliab, der ſohn Helon.

17. Da zerlegte man die wohnung: und zogen die kinder Gerſon und Merari, * und trugen die wohnung. * c. 4, 24. 29. 31.

18. Darnach zog das panier des lagers Ruben * mit ihrem heer, und über ihr heer war Elizur, der ſohn Sedeur. * c. 2, 10.

19. Und über das heer des ſtamms der kinder Simeon war Selumiel, der ſohn Zuri Sadai.

20. Und Eliaſaph, der ſohn Deguel, über das heer des ſtamms der kinder Gad.

21. Da zogen auch die * Kahathiten, und trugen das heiligthum: und jene richteten die wohnung auf, bis dieſe hernach kamen. * c. 4, 15.

22. Darnach zog das panier des lagers der kinder * Ephraim mit ihrem heer, und über ihr heer war Eliſama, der ſohn Ammihud. * c. 2, 18.

23. Und Gamliel, der ſohn Pedazur, über das heer des ſtamms der kinder Manaſſe.

24. Und * Abidan, der ſohn Gideoni, über das heer des ſtamms der kinder Benjamin. * c. 1, 11. c. 7, 60. 65.

25. Darnach zog das panier des lagers der kinder Dan mit ihrem heer, und ſo waren die läger alle auf: und Ahieſer, der ſohn Ammi Sadai, war über ihr heer.

26. Und Pagiel, der ſohn Ochran, über das heer des ſtamms der kinder Aſſer.

27. Und Ahira, der ſohn Enan, über das heer des ſtamms der kinder Naphthali.

28. So zogen die kinder Iſrael mit ihrem heer.

III. 29. Und Moſe ſprach zu ſeinem ſchwager Hobab, dem ſohn Reguel, aus Midian: Wir ziehen dahin an die ſtätte, davon der HERR geſagt hat, ich will ſie euch geben;

ſo

לָכָה אִתָּנוּ וְהֵטַבְנוּ לָךְ כִּי־יְהוָה דִּבֶּר־טוֹב עַל־יִשְׂרָאֵל׃

ל וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלֵךְ כִּי אִם־אֶל־אַרְצִי וְאֶל־מוֹלַדְתִּי אֵלֵךְ׃

לא וַיֹּאמֶר אַל־נָא תַּעֲזֹב אֹתָנוּ כִּי ׀ עַל־כֵּן יָדַעְתָּ חֲנֹתֵנוּ בַּמִּדְבָּר וְהָיִיתָ לָּנוּ לְעֵינָיִם׃

לב וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה ׀ הַטּוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יֵיטִיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהֵטַבְנוּ לָךְ׃

לג וַיִּסְעוּ מֵהַר יְהוָה דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וַאֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה נֹסֵעַ לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לָתוּר לָהֶם מְנוּחָה׃

לד וְעֲנַן יְהוָה עֲלֵיהֶם יוֹמָם בְּנָסְעָם מִן־הַמַּחֲנֶה׃ ס

נון הפוכה

מורע

לה וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ׀ יְהוָה וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃

ובנחו קרי

לו וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ פ

מורע

נון הפוכה

Das XI. Capitel.

I. Urſache des murrens. II. Zorn GOttes. III. Siebentzig älteſten. IV. Wachteln verſprochen. V. Weiſſagen. VI. Luſtgräber.

א וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאֲנַנִּים רַע בְּאָזְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר־בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בִּקְצֵה הַמַּחֲנֶה׃

ב וַיִּצְעַק הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ׃

ג וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא תַּבְעֵרָה כִּי־בָעֲרָה בָם אֵשׁ יְהוָה׃

ד וְהָאסַפְסֻף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאַוּוּ תַּאֲוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיִּבְכּוּ גַּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יַאֲכִלֵנוּ בָּשָׂר׃ אלף נחה

ה זָכַרְנוּ אֶת־הַדָּגָה אֲשֶׁר־נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חִנָּם אֵת הַקִּשֻּׁאִים וְאֵת הָאֲבַטִּחִים וְאֶת־הֶחָצִיר וְאֶת־הַבְּצָלִים

ו וְאֶת־הַשּׁוּמִים׃ וְעַתָּה נַפְשֵׁנוּ יְבֵשָׁה אֵין כֹּל בִּלְתִּי אֶל־הַמָן עֵינֵינוּ׃

so komm nun mit uns, ſo wollen wir das beſte bey dir thun, denn der HERR hat Iſrael guts zugeſagt.

30. Er aber antwortete: Ich will nicht mit euch, ſondern in mein land zu meiner freundſchaft ziehen.

31. Er ſprach: Lieber, verlaß uns nicht, denn du weiſſeſt, wo wir in der wüſten uns lagern ſollen, und ſolſt unſer auge ſeyn.

32. Und wenn du mit uns zeuchſt: was der HERR guts an uns thut, das wollen wir an dir thun.

33. Alſo zogen ſie von dem berge des HERRN drey tagreiſen: und die lade des bundes des HERRN zog * vor ihnen her die drey tagreiſen: ihnen zu weiſen, wo ſie ruhen ſolten. * 5 Moſ. 31, 8.

34. Und die wolcke des HERRN war des tages über ihnen, wenn ſie aus dem lager zogen.

IV. 35. Und wenn die lade zog, ſo ſprach Moſe: HERR, * ſtehe auf, laß deine feinde zerſtreuet, und die dich haſſen, flüchtig werden vor dir. * 2 Chron. 6, 41. Pſ. 68, 2.

36. Und wenn ſie ruhete, ſo ſprach er: Komm wieder, HERR, zu der * menge der tauſend Iſrael. * Ebr. 12, 22.

Und da ſich das volck ungeduldig machete, gefiel es übel vor den ohren des HERRN. Und als es der HERR hörete: ergrimmete ſein zorn, und zündete * das feuer des HERRN unter ihnen an, das verzehrete die äuſſerſten läger.

* 3 Moſ. 10, 2.

2. Da ſchrie das volck zu Moſe: und Moſe * bat den HERRN, da verſchwand das feuer. * Amos. 7, 5.

3. Und man hieß die ſtätte Tabeera: darum, daß ſich unter ihnen des HERRN feuer angezündet hatte.

4. Denn das pöbelvolck unter ihnen war lüſtern worden, und ſaſſen und weineten ſamt den kindern Iſrael, und ſprachen: Wer * will uns fleiſch zu eſſen geben? * 2 Moſ. 16, 3. Pſ. 106, 14. 1 Cor. 10, 6.

5. Wir gedencken der fiſche, die wir in Egypten umſonſt aſſen: und der kürbis, pfeben, lauch, zwiebeln und knoblauch.

6. Nun aber iſt unſer ſeele matt: denn unſere augen ſehen nichts denn das man.

וְהַפֹּ֖ךְ כִּזְרַ֣ע גַּ֑ד הוּא֙ וְעֵינ֔וֹ כְּעֵ֖ין הַבְּדֹלָֽח׃ 7

שָׁטוּ֙ הָעָ֔ם וְלָקְט֖וּ וְטָחֲנ֣וּ בָרֵח֑וֹם אוֹ 8
דָכ֣וּ בַמְּדֹכָ֗ה וּבִשְּׁל֤וּ בַפָּרוּר֙ וְעָשׂ֣וּ אֹת֔וֹ
עֻגֹ֖ות וְהָיָ֣ה טַעְמ֔וֹ כְּטַ֖עַם לְשַׁ֥ד הַשָּֽׁמֶן׃
וּבְרֶ֤דֶת הַטַּל֙ עַל־הַֽמַּחֲנֶ֔ה לָ֖יְלָה 9
יֵרֵ֥ד הַמָּ֖ן עָלָֽיו׃

וַיִּשְׁמַ֣ע מֹשֶׁ֔ה אֶת־הָעָ֖ם בֹּכֶ֣ה י
לְמִשְׁפְּחֹתָ֑יו אִ֚ישׁ לְפֶ֣תַח אָהֳלֹ֔ו וַיִּֽחַר־
אַ֥ף יְהוָ֖ה מְאֹ֑ד וּבְעֵינֵ֥י מֹשֶׁ֖ה רָֽע׃

וַיֹּ֤אמֶר מֹשֶׁה֙ אֶל־יְהוָ֔ה לָמָ֥ה הֲרֵעֹ֖תָ 11
לְעַבְדֶּ֑ךָ וְלָמָ֤ה לֹא־מָצָ֙תִי֙ חֵ֣ן בְּעֵינֶ֔יךָ חסר א׳
לָשׂ֖וּם אֶת־מַשָּׂ֣א כָּל־הָעָ֥ם הַזֶּ֖ה עָלָֽי׃
הֶאָנֹכִ֤י הָרִ֙יתִי֙ אֶת־כָּל־הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה אִם־ 12
אָנֹכִ֖י יְלִדְתִּ֑יהוּ כִּ֤י תֹאמַר֙ אֵלַ֔י שָׂאֵ֖הוּ
בְחֵיקֶ֑ךָ כַּאֲשֶׁ֨ר יִשָּׂ֤א הָאֹמֵן֙ אֶת־הַיֹּנֵ֔ק עַל
הָאֲדָמָ֕ה אֲשֶׁ֥ר נִשְׁבַּ֖עְתָּ לַאֲבֹתָֽיו׃ מֵאַ֥יִן 13
לִי֙ בָּשָׂ֔ר לָתֵ֖ת לְכָל־הָעָ֣ם הַזֶּ֑ה כִּֽי־יִבְכּ֤וּ
עָלַ֙י֙ לֵאמֹ֔ר תְּנָה־לָּ֥נוּ בָשָׂ֖ר וְנֹאכֵֽלָה׃
לֹא־אוּכַ֥ל אָנֹכִ֛י לְבַדִּ֖י לָשֵׂ֣את אֶת־כָּל־ 14
הָעָ֣ם הַזֶּ֑ה כִּ֥י כָבֵ֖ד מִמֶּֽנִּי׃ וְאִם־כָּכָ֥ה ו 15
אַתְּ־עֹשֶׂ֖ה לִ֣י הָרְגֵ֔נִי נָ֖א הָרֹ֑ג אִם־
מָצָ֤אתִי חֵן֙ בְּעֵינֶ֔יךָ וְאַל־אֶרְאֶ֖ה בְּרָעָתִֽי׃

וַיֹּ֤אמֶר יְהוָה֙ אֶל־מֹשֶׁ֔ה אֶסְפָה־לִּ֥י 16
שִׁבְעִ֖ים אִ֣ישׁ מִזִּקְנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל אֲשֶׁ֤ר
יָדַ֙עְתָּ֙ כִּֽי־הֵ֣ם זִקְנֵ֣י הָעָ֔ם וְשֹׁטְרָ֖יו וְלָקַחְתָּ
אֹתָ֣ם אֶל־אֹ֔הֶל מוֹעֵ֖ד וְהִתְיַצְּב֥וּ שָֽׁם
עִמָּֽךְ׃ וְיָרַדְתִּי֙ וְדִבַּרְתִּ֣י עִמְּךָ֔ שָׁ֑ם 17
וַאֲצַלְתִּ֗י מִן־הָר֙וּחַ֙ אֲשֶׁ֣ר עָלֶ֔יךָ וְשַׂמְתִּי
עֲלֵיהֶ֖ם וְנָשְׂא֣וּ אִתְּךָ֔ בְּמַשָּׂ֖א הָעָ֑ם
וְלֹא־תִשָּׂ֥א אַתָּ֖ה לְבַדֶּֽךָ׃

וְאֶל־הָעָ֥ם תֹּאמַ֖ר הִתְקַדְּשׁ֣וּ לְמָחָ֑ר 18
וַאֲכַלְתֶּ֣ם בָּשָׂ֔ר כִּ֣י בְכִיתֶ֗ם בְּאׇזְנֵ֤י יְהוָה֙
לֵאמֹ֔ר מִ֥י יַאֲכִלֵ֖נוּ בָּשָׂ֑ר כִּי־טֹ֥וב לָ֖נוּ

7. Es war aber* man wie coriander-ſamen, und anzuſehen wie bedellion.
*2 Moſ. 16, 14. 2c.

8. Und das volck lieff hin und her, und ſamlete, und ſtieß es mit mühlen, und zerriebs in mörſern, und kochete es in töpfen, und machte ihm aſchenkuchen daraus: und es hatte einen geſchmack wie ein öhlkuche.

9. Und wenn des nachts der thau über die läger fiel, ſo fiel das man mit darauf.

II. 10. Da nun Moſe das volck hörete weinen unter ihren geſchlechten, einen ieglichen in ſeiner hütten thür: da* ergrimmete der zorn des HERRN ſehr, und Moſe ward auch bange. *2 Moſ. 32, 10.

11. Und Moſe ſprach zu dem HERRN: Warum bekümmerſt du deinen knecht? Und warum finde ich nicht gnade vor deinen augen, daß du die laſt dieſes gantzen volcks auf mich legeſt?

12. Hab Ich nun alles volck empfangen oder geboren, daß du zu mir ſagen magſt: Trage es in deinen armen (wie eine amme ein kind trägt) in das land, das du ihren vätern geſchworen haſt? *5 Moſ. 1, 31.

13. Woher ſoll ich fleiſch nehmen, daß ich alle dieſem volck gebe? Sie weinen vor mir, und ſprechen: Gib uns fleiſch, daß wir eſſen.

14. Ich vermag das volck nicht allein alles ertragen, denn es iſt mir zu ſchwer.

15. Und wilſt du alſo mit mir thun: ſo erwürge mich lieber, habe ich anders gnade vor deinen augen funden, daß ich nicht mein unglück ſo ſehen müſſe.

III. 16. Und der HERR ſprach zu Moſe: Samle mir ſiebentzig männer unter den* älteſten in Iſrael, die du weiſſeſt, daß die älteſten im volck und ſeine amtleute ſind; und nim ſie vor die hütte des ſtiffts, und ſtelle ſie daſelbſt vor dich; *2 Moſ. 18, 21.

17. So will ich hernieder kommen, und mit dir daſelbſt reden, und deines *Geiſtes, der auf dir iſt, nehmen, und auf ſie legen, daß ſie† mit dir die laſt des volcks tragen, daß Du nicht allein trageſt.
*1 Cor. 12, 4. †2 Moſ. 18, 25. 26.

IV. 18. Und zum volck ſolt du ſagen: *Heiliget euch auf morgen, daß ihr fleiſch eſſet. Denn euer weinen iſt vor die ohren des HERRN kommen, die ihr ſprechet: Wer gibt uns fleiſch zu eſſen, denn es ging uns wohl

wohl in Egypten? Darum wird euch der HERR fleiſch geben, daß ihr eſſet:
*2 Moſ. 19, 10.

19. Nicht einen tag, nicht zween, nicht fünfe, nicht zehen, nicht zwantzig tage lang,
20. Sondern einen monden lang, bis daß es euch zur naſen ausgehe, und euch ein eckel ſey; darum, daß ihr den HErrn verworfen habt, der unter euch iſt, und vor ihm geweinet und geſagt, *warum ſind wir aus Egypten gegangen? *c. 21, 5.
21. Und Moſe ſprach: Sechs hundert tauſend mann fußvolcks iſt es, darunter ich bin: und Du ſprichſt, ich will euch fleiſch geben, daß ihr eſſet einen monden lang.
22. Soll *man ſchafe und rinder ſchlachten, daß ihnen gnug ſey? Oder werden ſich alle fiſche des meers herzu verſamlen, daß ihnen gnug ſey? *Joh. 6, 7.
23. Der HERR aber ſprach zu Moſe: Iſt denn *die hand des HERRN verkürtzt? Aber du ſolt ietzt ſehen, ob meine worte können dir etwas gelten oder nicht.
*Eſ. 50, 2. c. 59, 1.
24. Und Moſe ging heraus, und ſagte dem volck des HERRN wort: und verſamlete die ſiebentzig männer unter den älteſten des volcks, und ſtellete ſie um die hütte her.
25. Da kam der HERR hernieder in der wolcke, und redete mit ihm: und nahm des Geiſtes, der auf ihm war; und legte ihn auf die ſiebentzig älteſten männer. Und da der Geiſt auf ihnen ruhete: weiſſageten ſie, und höreten nicht auf.
V. 26. Es waren aber noch zween männer im lager blieben, der eine hieß Eldad, der ander Medad, und der Geiſt ruhete auf ihnen: denn ſie waren auch angeſchrieben, und doch nicht hinaus gegangen zu der hütte, und ſie weiſſagten im lager.
27. Da lieff ein knabe hin, und ſagte es Moſe an, und *ſprach: Eldad und Medad weiſſagen im lager. *Marc. 9, 38.
28. Da antwortete *Joſua, der ſohn Nun, †Moſe diener, den er erwehlet hatte, und ſprach: Mein herr Moſe, wehre ihnen. *c. 13, 9. 17. 2 Moſ. 24, 13.
†Marc. 9, 38. Luc. 9, 49.
29. Aber Moſe ſprach zu ihm: Biſt Du der eiferer für mich? Wolte GOtt, daß alle das volck des HERRN weiſſagte, und der HERR ſeinen Geiſt über ſie gäbe!

בְּמִצְרַיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר וְאֲכַלְתֶּם׃
19 לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן וְלֹא יוֹמַיִם וְלֹא
חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֲשָׂרָה יָמִים וְלֹא
כ עֶשְׂרִים יוֹם׃ עַד ׀ חֹדֶשׁ יָמִים עַד
באלף אֲשֶׁר־ יֵצֵא מֵאַפְּכֶם וְהָיָה לָכֶם לִזְרָאוֹן
יַעַן כִּי־ מְאַסְתֶּם אֶת־ יְהוָה אֲשֶׁר
בְּקִרְבְּכֶם וַתִּבְכּוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶּה
21 יָצָאנוּ מִמִּצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שֵׁשׁ־
מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי הָעָם אֲשֶׁר אָנֹכִי
בְקִרְבּוֹ וְאַתָּה אָמַרְתָּ בָּשָׂר אֶתֵּן לָהֶם
22 וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים׃ הֲצֹאן וּבָקָר
יִשָּׁחֵט לָהֶם וּמָצָא לָהֶם אִם אֶת־ כָּל־
דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֵף לָהֶם וּמָצָא לָהֶם׃ פ
23 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־ מֹשֶׁה הֲיַד יְהוָה תִּקְצָר
עַתָּה תִרְאֶה הֲיִקְרְךָ דְבָרִי אִם־ לֹא׃
24 וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־ הָעָם אֶת
דִּבְרֵי יְהוָה וַיֶּאֱסֹף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי
הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סָבִיב לָאֹהֶל׃
כה יחיר א וַיֵּרֶד יְהוָה ׀ בֶּעָנָן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיָּאצֶל
מִן־ הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל־ שִׁבְעִים
אִישׁ הַזְּקֵנִים וַיְהִי כְּנוֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ
26 וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא יָסָפוּ׃ וַיִּשָּׁאֲרוּ שְׁנֵי־
אֲנָשִׁים ׀ בַּמַּחֲנֶה שֵׁם הָאֶחָד ׀ אֶלְדָּד
וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מֵידָד וַתָּנַח עֲלֵהֶם הָרוּחַ
וְהֵמָּה בַּכְּתֻבִים וְלֹא יָצְאוּ הָאֹהֱלָה
27 וַיִּתְנַבְּאוּ בַּמַּחֲנֶה׃ וַיָּרָץ הַנַּעַר וַיַּגֶּד
לְמֹשֶׁה וַיֹּאמַר אֶלְדָּד וּמֵידָד מִתְנַבְּאִים
28 בַּמַּחֲנֶה׃ וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בִּן־ נוּן מְשָׁרֵת
מֹשֶׁה מִבְחֲרָיו וַיֹּאמַר אֲדֹנִי מֹשֶׁה כְּלָאֵם׃
29 וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמְקַנֵּא אַתָּה לִי
וּמִי יִתֵּן כָּל־ עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי־ יִתֵּן
יְהוָה אֶת־ רוּחוֹ עֲלֵיהֶם׃

וַיֶּאֱסֹף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחֲנֶה הוּא וְזִקְנֵי ל
יִשְׂרָאֵל׃ 31 וְרוּחַ נָסַע ׀ מֵאֵת יְהוָה וַיָּגָז
שַׂלְוִים מִן־הַיָּם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחֲנֶה
כְּדֶרֶךְ יוֹם כֹּה וּכְדֶרֶךְ יוֹם כֹּה סָבִיבוֹת
הַמַּחֲנֶה וּכְאַמָּתַיִם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ׃
32 וַיָּקָם הָעָם כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה
וְכָל ׀ יוֹם הַמָּחֳרָת וַיַּאַסְפוּ אֶת־הַשַּׂלְוָ השליו ק
הַמַּמְעִיט אָסַף עֲשָׂרָה חֳמָרִים וַיִּשְׁטְחוּ
לָהֶם שָׁטוֹחַ סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה׃
33 הַבָּשָׂר עוֹדֶנּוּ בֵּין שִׁנֵּיהֶם טֶרֶם יִכָּרֵת
וְאַף יְהוָה חָרָה בָּעָם וַיַּךְ יְהוָה
בָּעָם מַכָּה רַבָּה מְאֹד׃
34 וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא
קִבְרוֹת הַתַּאֲוָה כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־
הָעָם הַמִּתְאַוִּים׃ מִקִּבְרוֹת הַתַּאֲוָה לח
נָסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיִּהְיוּ בַּחֲצֵרוֹת ׃ פ

30. Alſo ſamlete ſich Moſe zum lager, und die älteſten Iſrael.

VI. 31. Da fuhr aus der wind von dem HERRN: und * ließ wachtlein kommen vom meer, und ſtreuete ſie über das lager; hie eine tagreiſe lang, da eine tagreiſe lang, um das lager her, zwo ellen hoch über der erde. * 2 Moſ. 16, 13. ꝛc.

32. Da machte ſich das volck auf denſelben gantzen tag, und die gantze nacht, und den andern gantzen tag, und ſamleten wachteln: und welcher am wenigſten ſamlete, der ſamlete zehen homor, und hengeten ſie auf um das lager her.

33. Da aber * das fleiſch noch unter ihren zähnen war, und ehe es auf war: da ergrimmete der zorn des HERRN unter dem volck, und ſchlug ſie mit einer ſehr groſſen plage. * Pſ. 78, 30. 31.

34. Daher dieſelbe ſtätte heiſſet luſtgräber: darum, daß man daſelbſt begrub das lüſterne volck.

35. Von den luſtgräbern aber zog das volck aus * gen Hazeroth, und blieben zu Hazeroth. * c. 33, 17.

Das XII. Capitel.

I. Aufruhr Mirjams, II. Moſes geſchützet. III. Jener auſſatz, IV. geheilt.

וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה א
עַל־אֹדוֹת הָאִשָּׁה הַכֻּשִׁית אֲשֶׁר
לָקָח כִּי־אִשָּׁה כֻשִׁית לָקָח׃
2 וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אַךְ־בְּמֹשֶׁה דִּבֶּר יְהוָה
הֲלֹא גַם־בָּנוּ דִבֶּר וַיִּשְׁמַע יְהוָה׃
3 וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם ענין קרי
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ ס
4 וַיֹּאמֶר יְהוָה פִּתְאֹם אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
וְאֶל־מִרְיָם צְאוּ שְׁלַשְׁתְּכֶם אֶל־אֹהֶל
מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלַשְׁתָּם׃ וַיֵּרֶד יְהוָה ח
בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא
אַהֲרֹן וּמִרְיָם וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם׃
6 וַיֹּאמֶר שִׁמְעוּ־נָא דְבָרָי אִם־יִהְיֶה
נְבִיאֲכֶם יְהוָה בַּמַּרְאָה אֵלָיו אֶתְוַדָּע
בַּחֲלוֹם אֲדַבֶּר־בּוֹ׃

Und Mirjam und Aaron redeten wieder Moſe, um ſeines * weibs willen, der Mohrin, die er genommen hatte, darum, daß er eine Mohrin zum weibe genommen hatte; * 2 Moſ. 2, 21.

2. Und ſprachen: Redet denn der HERR allein durch Moſe? Redet er nicht auch durch uns? Und der HERR hörete es.

3. Aber Moſe war ein ſehr geplagter menſch über alle menſchen auf erden.

II. 4. Und plötzlich ſprach der HERR zu Moſe und zu Aaron, und zu Mirjam: Gehet heraus, ihr drey, zu der hütte des ſtiffts. Und ſie gingen alle drey heraus.

5. Da kam * der HERR hernieder in der wolckenſeule, und trat in der hütten thür: und rieff Aaron und Mirjam, und die beyde gingen hinaus. * c. 14, 10.

6. Und er ſprach: Höret meine worte. Iſt iemand unter euch ein prophet des HErrn: dem will ich mich kund machen in einem geſicht, oder will mit ihm reden in einem traum.

7 לֹא־כֵן עַבְדִּי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי
נֶאֱמָן הוּא׃

7. Aber nicht also mein knecht Mose, *der in meinem gantzen hause treu ist.
*Ebr. 3, 2.

8 פֶּה אֶל־פֶּה אֲדַבֶּר־בּוֹ וּמַרְאֶה וְלֹא
בְחִידֹת וּתְמֻנַת יְהוָה יַבִּיט וּמַדּוּעַ
לֹא יְרֵאתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְמֹשֶׁה׃

8. Mündlich rede ich mit ihm: und er siehet den HERRN in seiner gestalt, nicht durch dunckele worte oder gleichniß. Warum habt ihr euch denn nicht gefürchtet wieder meinen knecht Mose zu reden?

9 וַיִּחַר־אַף יְהוָה בָּם וַיֵּלַךְ׃

III. 9. Und der zorn des HErrn ergrimmete über sie, und wandte sich weg.

10 וְהֶעָנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִנֵּה מִרְיָם
מְצֹרַעַת כַּשָּׁלֶג וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל־מִרְיָם
וְהִנֵּה מְצֹרָעַת׃

10. Dazu die wolcke wich auch von der hütte. Und siehe, da war *Mirjam aussätzig wie der schnee. Und Aaron wandte sich zu Mirjam: und wird gewahr, daß sie aussätzig ist.
*5 Mos. 24, 9.

11 וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנִי
אַל־נָא תָּשֶׁת עָלֵינוּ חַטָּאת
אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ׃

11. Und sprach zu Mose: Ach mein herr, laß die sünde nicht auf uns bleiben, damit wir närrisch gethan, und uns versündiget haben;

12 אַל־נָא תְהִי כַּמֵּת אֲשֶׁר בְּצֵאתוֹ
מֵרֶחֶם אִמּוֹ וְיֵאָכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ׃

12. Daß diese nicht sey wie ein todtes, das von seiner mutter leibe kommt; es hat schon die hälfte ihres fleisches gefressen.

13 וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא
רְפָא נָא לָהּ׃ פ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־ באלף
מֹשֶׁה וְאָבִיהָ יָרֹק יָרַק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא
תִכָּלֵם שִׁבְעַת יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת
יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף׃ ע"ם בלאו'

IV. 13. Mose aber schrie zu dem HErrn, und sprach: Ach GOtt, heile sie.

14. Der HERR sprach zu Mose: Wenn ihr vater ihr ins angesicht gespeyet hätte, solte sie nicht *sieben tage sich schämen? Laß sie verschliessen sieben tage ausser dem lager, darnach laß sie wieder aufnehmen.
*3 Mos. 14, 8.

טו וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים
וְהָעָם לֹא נָסַע עַד־הֵאָסֵף מִרְיָם׃

15. Also ward Mirjam sieben tage verschlossen ausser dem lager. Und das volck zog nicht fürder, bis Mirjam aufgenommen ward.

[C. XIII.]

16 (1) וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מֵחֲצֵרוֹת וַיִּחֲנוּ
בְּמִדְבַּר פָּארָן׃

Cap. 13. v. 1. I. darnach zog das volck von *Hazeroth, und lagerte sich in die † wüste Paran.
*c. 33, 18. †c. 10, 12.

Das XIII. Capitel.

I. Nahmen der kundschafter, II. Befehl, III. Verrichtung, IV. Rückkehr, V. Erfolg.

פ פ פ לז 37

א (2) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

2. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2 שְׁלַח־לְךָ אֲנָשִׁים וְיָתֻרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנַעַן
(3) אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד
אִישׁ אֶחָד לְמַטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כֹּל

3. Sende *männer aus, die das land Canaan erkunden, das Ich den kindern Israel geben will, aus ieglichem stamm ihrer väter einen vornehmlichen mann.
*c. 32, 8. 5 Mos. 1, 22. c. 9, 23.

3 נָשִׂיא בָהֶם׃ וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר
(4) פָּארָן עַל־פִּי יְהוָה כֻּלָּם אֲנָשִׁים רָאשֵׁי

4. Mose der sandte sie *aus der wüsten Paran, nach dem wort des HERRN, die alle vornehmliche männer waren unter den kindern Israel.
*v. 27.

4 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵמָּה׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם
(5) לְמַטֵּה רְאוּבֵן שַׁמּוּעַ בֶּן־זַכּוּר׃

5. Und hiessen also: Sammua, der sohn Zacur, des stamms Ruben;

לְמַטֵּה שִׁמְעוֹן שָׁפָט בֶּן־חוֹרִי׃ ה (6)
לְמַטֵּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה׃ 6 (7)
לְמַטֵּה יִשָּׂשכָר יִגְאָל בֶּן־יוֹסֵף׃ 7 (8)
לְמַטֵּה אֶפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בִּן־נוּן׃ 8 (9) קכץ בשפתא
לְמַטֵּה בִנְיָמִן פַּלְטִי בֶּן־רָפוּא׃ 9 (10)
לְמַטֵּה זְבוּלֻן גַּדִּיאֵל בֶּן־סוֹדִי׃ י (11)
לְמַטֵּה יוֹסֵף לְמַטֵּה מְנַשֶּׁה גַּדִּי בֶּן־סוּסִי׃ 11 (12)
לְמַטֵּה דָּן עַמִּיאֵל בֶּן־גְּמַלִּי׃ 12 (13)
לְמַטֵּה אָשֵׁר סְתוּר בֶּן־מִיכָאֵל׃ 13 (14)
לְמַטֵּה נַפְתָּלִי נַחְבִּי בֶּן־וָפְסִי׃ 14 (15)
לְמַטֵּה גָּד גְּאוּאֵל בֶּן־מָכִי׃ טו (16)
אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה 16 (17)
לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ
בִּן־נוּן יְהוֹשֻׁעַ׃ וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה 17 (18)
לָתוּר אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
עֲלוּ זֶה בַּנֶּגֶב וַעֲלִיתֶם אֶת־הָהָר׃
וּרְאִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ מָה־הִוא וְאֶת־ 18 (19)
הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הֶחָזָק הוּא הָרָפֶה
הַמְעַט הוּא אִם־רָב׃ וּמָה הָאָרֶץ 19 (20)
אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בָּהּ הַטּוֹבָה הִוא אִם־
רָעָה וּמָה הֶעָרִים אֲשֶׁר־הוּא יוֹשֵׁב
בָּהֶנָּה הַבְּמַחֲנִים אִם בְּמִבְצָרִים׃
וּמָה הָאָרֶץ הַשְּׁמֵנָה הִוא אִם־רָזָה כ (21)
הֲיֵשׁ־בָּהּ עֵץ אִם־אַיִן וְהִתְחַזַּקְתֶּם
וּלְקַחְתֶּם מִפְּרִי הָאָרֶץ וְהַיָּמִים יְמֵי
בִכּוּרֵי עֲנָבִים׃ וַיַּעֲלוּ וַיְתֻרוּ אֶת־ 21 (22)
הָאָרֶץ מִמִּדְבַּר־צִן עַד־רְחֹב לְבֹא חֲמָת׃
וַיַּעֲלוּ בַּנֶּגֶב וַיָּבֹא עַד־חֶבְרוֹן וְשָׁם 22 (23)
אֲחִימַן שֵׁשַׁי וְתַלְמַי יְלִידֵי הָעֲנָק וְחֶבְרוֹן
שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֹעַן מִצְרָיִם׃
וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל אֶשְׁכֹּל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם 23 (24)

6. Saphat, der ſohn Hori, des ſtamms Simeon;
7. Caleb, * der ſohn Jephunne, des ſtamm Juda; * Joſ. 14,7.
8. Igeal, der ſohn Joſeph, des ſtamms Iſaſchar;
9. Hoſea, der * ſohn Nun, des ſtamms Ephraim; * 1 Chron. 8,27.
10. Palti, der ſohn Raphu, des ſtamms Benjamin;
11. Gadiel, der ſohn Sodi, des ſtamms Sebulon;
12. Gaddi, der ſohn Suſi, des ſtamms Joſeph von Manaſſe;
13. Ammiel, der ſohn Gemalli, des ſtamms Dan;
14. Sethur, der ſohn Michael, des ſtamms Aſſer;
15. Nahebi, der ſohn Vapſi, des ſtamms Naphthali;
16. Guel, der ſohn Machi, des ſtamms Gad.
17. Das ſind die namen der männer, die Moſe ausſandte zu erkunden das land: aber den Hoſea, den ſohn Nun, nante Moſe * Joſua. * c.11,28.

II 18. Da ſie nun Moſe ſandte das land Canaan zu erkunden, ſprach er zu ihnen: Ziehet hinauf an den mittag, und gehet * auf das gebirge; * c.14,40.
19. Und beſehet das land, wie es iſt, und das volck, das drinnen wohnet, obs ſtarck oder ſchwach, wenig oder viel iſt;
20. Und was für ein land iſt, darinnen ſie wohnen, obs gut oder böſe ſey; und was es für ſtädte ſind, darinnen ſie wohnen, ob ſie in gezelten oder veſtungen wohnen;
21. Und was für land ſey, obs fett oder mager ſey, und ob bäume darinnen ſind, oder nicht. Seyd getroſt, und nehmet der früchte des landes. Es war aber eben um die zeit der erſten weintrauben.

III. 22. Sie gingen hinauf, und erkundeten das land von der wüſten Zin, bis gen Rehob, da man gen Hamath gehet.
23. Sie gingen auch hinauf gegen den mittag, und kamen bis gen Hebron: da war Ahiman, Seſai und Thalmai, die kinder * Enak. Hebron aber war ſieben jahr gebauet vor Zoan in Egypten. * 5 Moſ. 1,28.
24. Und ſie kamen bis an den * bach Eſcol: und ſchnitten daſelbſt eine reben ab

mit

זְמוֹרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וּשְׁאֵהוּ
בַּמּוֹט בִּשְׁנַיִם וּמִן־הָרִמֹּנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים׃
24 (25) לַמָּקוֹם הַהוּא קָרָא נַחַל אֶשְׁכּוֹל עַל
אֹדוֹת הָאֶשְׁכּוֹל אֲשֶׁר־כָּרְתוּ מִשָּׁם בְּנֵי
כה (26) יִשְׂרָאֵל׃ וַיָּשֻׁבוּ מִתּוּר הָאָרֶץ מִקֵּץ
26 (27) אַרְבָּעִים יוֹם׃ וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה
וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶל־מִדְבַּר פָּארָן קָדֵשָׁה וַיָּשִׁיבוּ אֹתָם
דָּבָר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיַּרְאוּם אֶת־פְּרִי
27 (28) הָאָרֶץ׃ וַיְסַפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת
חָלָב וּדְבַשׁ הִוא וְזֶה־פִּרְיָהּ׃
28 (29) אֶפֶס כִּי־עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ וְהֶעָרִים
בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם־יְלִדֵי הָעֲנָק
29 (30) רָאִינוּ שָׁם׃ עֲמָלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב
וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בָּהָר
וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיָּם וְעַל יַד
ל (31) הַיַּרְדֵּן׃ וַיַּהַס כָּלֵב אֶת־הָעָם
אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עָלֹה נַעֲלֶה
וְיָרַשְׁנוּ אֹתָהּ כִּי־יָכוֹל נוּכַל לָהּ׃
31 (32) וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ
לֹא נוּכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם כִּי־
חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ׃
32 (33) וַיֹּצִיאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ
בָּהּ לָתוּר אֹתָהּ אֶרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא
וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־רָאִינוּ בְתוֹכָהּ אַנְשֵׁי
33 (34) מִדּוֹת׃ וְשָׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִלִים
בְּנֵי עֲנָק מִן־הַנְּפִלִים וְנִהְיֶה בְעֵינֵינוּ
כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם׃

mit Einer weintrauben, und lieſſen ſie zween auf einem ſtecken tragen; dazu auch granatäpfel und feigen. *5 Moſ. 1, 24.

25. Der ort heiſſet bach Eſcol, um des traubens willen, den die kinder Iſrael daſelbſt abſchnitten.

IV. 26. Und ſie kehreten um, da ſie das land erkundet hatten, nach vierzig tagen:

27. Gingen hin, und kamen zu Moſe und Aaron, und zu der gantzen gemeine der kinder Iſrael, in die wüſte Paran gen Kades: und ſagten ihnen wieder, und der gantzen gemeine, wie es ſtünde, und lieſſen ſie die früchte des landes ſehen.

28. Und erzehleten ihnen, und ſprachen: Wir ſind ins land kommen, dahin ihr uns ſandtet, da *milch und honig innen fleuſſt, und dis iſt ihre frucht; *2 Moſ. 3, 8. 17.

29. Ohne daß ſtarck volck drinnen wohnet, und ſehr groſſe und veſte ſtädte ſind; und ſahen auch Enaks kinder daſelbſt.

30. So wohnen die Amalekiter im lande gegen mittag, die Hethiter und Jebuſiter und Amoriter wohnen auf dem gebirge: die Cananiter aber wohnen am meer, und um den Jordan.

V. 31. Caleb aber *ſtillete das volck gegen Moſe, und ſprach: Laſſet uns hinauf ziehen, und das land einnehmen, denn wir mögen es überwältigen. *c. 14, 6.

32. Aber die männer, die mit ihm waren hinauf gezogen, ſprachen: Wir vermögen nicht hinauf zu ziehen gegen das volck, denn ſie ſind uns zu ſtarck.

33. Und machten dem lande, das ſie erkundet hatten, ein böſe geſchrey unter den kindern Iſrael, und ſprachen: Das land, dadurch wir gegangen ſind zu erkunden, friſſet ſeine einwohner; und alles volck, das wir drinnen ſahen, ſind leute von groſſer länge.

34. Wir ſahen auch rieſen daſelbſt, *Enaks kinder von den rieſen: und wir waren vor unſern augen als die heuſchrecken, und alſo waren wir auch vor ihren augen. *5 Moſ. 9, 2.

Das XIV. Capitel.

I. Aufruhr. II. Moſis angſt, III. Fürbitte. IV. Geſchworne ſtraffe. V. Feldzug.

א וַתִּשָּׂא כָּל־הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם
וַיִּבְכּוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא׃

Da *fuhr die gantze gemeine auf, und ſchrie, und das volck weinete die nacht. *c. 21, 5. 5 Moſ. 1, 27. Pſ. 106, 25.

2 וַיִּלֹּנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כָּל־הָעֵדָה לוּ מַתְנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה

הש' רפ: 3 לוּ־מָתְנוּ: וְלָמָּה יְהוָה מֵבִיא אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת לִנְפֹּל בַּחֶרֶב נָשֵׁינוּ וְטַפֵּנוּ יִהְיוּ לָבַז הֲלוֹא טוֹב לָנוּ שׁוּב מִצְרָיְמָה:

4 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו נִתְּנָה רֹאשׁ וְנָשׁוּבָה מִצְרָיְמָה:

ה וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָּל־קְהַל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

6 וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן וְכָלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה מִן־הַתָּרִים אֶת־הָאָרֶץ קָרָעוּ בִּגְדֵיהֶם:

7 וַיֹּאמְרוּ אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ בָהּ לָתוּר אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד:

8 אִם־חָפֵץ בָּנוּ יְהוָה וְהֵבִיא אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתָנָהּ לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הִוא זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

9 אַךְ בַּיהוָה אַל־תִּמְרֹדוּ וְאַתֶּם אַל־תִּירְאוּ אֶת־עַם הָאָרֶץ כִּי לַחְמֵנוּ הֵם סָר צִלָּם מֵעֲלֵיהֶם וַיהוָה אִתָּנוּ אַל־תִּירָאֵם:

י וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעֵדָה לִרְגֹּם אֹתָם בָּאֲבָנִים וּכְבוֹד יְהוָה נִרְאָה בְאֹהֶל מוֹעֵד אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

11 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אָנָה יְנַאֲצֵנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד־אָנָה לֹא־יַאֲמִינוּ בִי בְּכֹל הָאֹתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ:

12 אַכֶּנּוּ בַדֶּבֶר וְאוֹרִשֶׁנּוּ וְאֶעֱשֶׂה אֹתְךָ לְגוֹי־גָּדוֹל וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:

13 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי־הֶעֱלִיתָ בְכֹחֲךָ אֶת־הָעָם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ:

2. Und alle kinder Israel murreten wider Moſe und Aaron, und die gantze gemeine ſprach zu ihnen: Ach daß wir in Egyptenland geſtorben wären, oder noch ſtürben in dieſer wüſten! * c. 16, 3. 42.

3. Warum führet uns der HERR in dis land, daß unſere weiber durchs ſchwert fallen, und unſere kinder ein raub werden? Iſts nicht beſſer, wir ziehen wieder in Egypten? * 2 Moſ. 16, 3.

4. Und einer ſprach zu dem andern: Laſſet uns einen hauptmann aufwerfen, und wieder in Egypten ziehen.

II. 5. Moſe aber und Aaron fielen auf ihr angeſicht vor der gantzen verſamlung der gemeine der kinder Iſrael.

6. Und Joſua, der ſohn Nun, und * Caleb, der ſohn Jephunne, die auch das land erkundet hatten, zerriſſen ihre kleider; * c. 13, 31. Sir. 46, 9. 1 Macc. 2, 56.

7. Und ſprachen zu der gantzen gemeine der kinder Iſrael: Das land, das wir durchwandelt haben zu erkunden, iſt ſehr gut;

8. Wenn der HERR uns gnädig iſt, ſo wird er uns in daſſelbe land bringen, und uns geben, das * ein land iſt, da milch und honig innen fleuſſt; * 2 Moſ. 3, 8. 17. c. 13, 28.

9. Fallet nicht abe vom HERRN, und * fürchtet euch vor dem volck dieſes landes nicht, denn wir wollen ſie wie brodt freſſen; es iſt ihr ſchutz von ihnen gewichen, der HERR aber iſt mit uns, fürchtet euch nicht vor ihnen. * 5 Moſ. 20, 3.

10. Da ſprach das gantze volck, man * ſolte ſie ſteinigen. Da erſchien † die herrlichkeit des HERRN in der hütte des ſtiffts allen kindern Iſrael. * 2 Moſ. 17, 4.
† 2 Moſ. 16, 10. 4 Moſ. 12, 5.

11. Und der HERR ſprach zu Moſe: Wie lange läſtert mich das volck? Und wie lange wollen ſie nicht an mich gläuben durch allerley zeichen, die ich unter ihnen gethan habe?

12. So will ich ſie mit peſtilentz ſchlagen, und vertilgen: und * dich zum gröſſern und mächtigern volck machen, denn dis iſt. * 2 Moſ. 32, 10.

III. 13. Moſe aber ſprach zu dem HErrn: So * werdens die Egypter hören; denn du haſt dis volck mit deiner kraft mitten aus ihnen geführet. * 2 Moſ. 32, 11. 12. ꝛc.

14. Und

14. Und man wird ſagen zu den einwohnern dieſes landes, die da gehöret haben, daß Du, HERR, unter dieſem volck ſeyſt, daß Du von angeſicht geſehen werdeſt, und deine wolcke ſtehe über ihnen, und Du, HERR, * geheſt vor ihnen her in der wolckenſeule des tages, und feuerſeule des nachts; * 2 Moſ. 13,21. ꝛc.

15. Und würdeſt dis volck tödten wie * Einen mann, ſo würden die helden ſagen, die ſolch geſchrey von dir höreten, und ſprechen: * Richt. 6,16.

16. Der HERR * konte mit nichten das volck ins land bringen, das er ihnen geſchworen hatte, darum hat er ſie geſchlachtet in der wüſten. * 5 Moſ. 9,28. Ezech. 20,14.

17. So laß nun die kraft des HERRN groß werden, wie du geſagt haſt, und geſprochen:

18. Der * HERR iſt geduldig, und von groſſer barmhertzigkeit, und vergibt miſſethat und übertretung, und läſſet niemand ungeſtrafft, ſondern heimſucht die miſſethat der väter über die kinder ins dritte und vierte glied. * 2 Moſ. 34, 6. ꝛc.

19. So ſey nun * gnädig der miſſethat dieſes volcks, nach deiner groſſen barmhertzigkeit, wie du auch vergeben haſt dieſem volck aus Egypten, bis hieher. * 2 Moſ. 32, 12.

IV. 20. Und der HErr ſprach: Ich habs vergeben, wie du geſagt haſt.

21. Aber ſo wahr als Ich lebe, ſo ſoll * alle welt der herrlichkeit des HERRN voll werden. * Eſ. 6, 3.

22. Denn alle die männer, die meine herrlichkeit und meine zeichen geſehen haben, die ich gethan habe in Egypten, und in der wüſten, und mich nun zehenmal verſucht, und meiner ſtimme nicht gehorchet haben,

23. Derer * ſoll keiner das land ſehen, das ich ihren vätern geſchworen habe: auch keiner ſoll es ſehen, der mich verläſtert hat. * c. 26, 65. 5 Moſ. 1, 35. Pſ. 95, 11.

24. Aber meinen * knecht Caleb, darum, daß ein ander Geiſt mit ihm iſt, und hat mir treulich nachgefolget: den will ich in das land bringen, darein er kommen iſt, und ſein ſame ſoll es einnehmen. * Joſ. 14, 6.

14 וְאָמְרוּ אֶל־יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת
שָׁמְעוּ כִּי־אַתָּה יְהוָה בְּקֶרֶב הָעָם
הַזֶּה אֲשֶׁר־עַיִן בְּעַיִן נִרְאֶה ׀ אַתָּה
יְהוָה וַעֲנָנְךָ עֹמֵד עֲלֵהֶם וּבְעַמֻּד אֵשׁ
אַתָּה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבְעַמּוּד אֵשׁ
15 לָיְלָה׃ וְהֵמַתָּה אֶת־הָעָם הַזֶּה
כְּאִישׁ אֶחָד וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־
שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעֲךָ לֵאמֹר׃
16 מִבִּלְתִּי יְכֹלֶת יְהוָה לְהָבִיא אֶת־
הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר׃
17 וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר ׀ דברתי
דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
18 יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד נֹשֵׂא
עָוֹן וָפָשַׁע וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד
עֲוֹן אָבוֹת עַל־בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים
וְעַל־רִבֵּעִים׃
19 סְלַח־נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל
חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה
מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה׃
כ וַיֹּאמֶר יְהוָה סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ׃
21 וְאוּלָם חַי־אָנִי וְיִמָּלֵא כְּבוֹד־יְהוָה
אֶת־כָּל־הָאָרֶץ׃
22 כִּי כָל־הָאֲנָשִׁים הָרֹאִים אֶת־
כְּבֹדִי וְאֶת־אֹתֹתַי אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי
בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיְנַסּוּ אֹתִי זֶה עֶשֶׂר
פְּעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי׃
23 אִם־יִרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
לַאֲבֹתָם וְכָל־מְנַאֲצַי לֹא יִרְאוּהָ׃
24 וְעַבְדִּי כָלֵב עֵקֶב הָיְתָה רוּחַ אַחֶרֶת
עִמּוֹ וַיְמַלֵּא אַחֲרָי וַהֲבִיאֹתִיו אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בָּא שָׁמָּה וְזַרְעוֹ יוֹרִשֶׁנָּה׃

וְהָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי יֹשֵׁב בָּעֵמֶק מָחָר כה
פְּנוּ וּסְעוּ לָכֶם הַמִּדְבָּרָה דֶּרֶךְ יַם־
סוּף: פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כו
וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
עַד־מָתַי לָעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר כז
הַמָּה מַלִּינִים עָלַי אֶת־תְּלֻנֹּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הַמָּה מַלִּינִים עָלַי שָׁמָעְתִּי:
אֱמֹר אֲלֵהֶם חַי־אֲנִי נְאֻם־יְהוָה אִם־לֹא כח
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנָי כֵּן אֶעֱשֶׂה לָכֶם:
בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִפְּלוּ פִגְרֵיכֶם וְכָל־ כט
פְּקֻדֵיכֶם לְכֹל־מִסְפַּרְכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים
שָׁנָה וָמָעְלָה אֲשֶׁר הֲלִינֹתֶם עָלָי:
אִם־אַתֶּם תָּבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר ל
נָשָׂאתִי אֶת־יָדִי לְשַׁכֵּן אֶתְכֶם בָּהּ כִּי
אִם־כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן:
וְטַפְּכֶם אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם לָבַז יִהְיֶה לא
וְהֵבִיאתִי אֹתָם וְיָדְעוּ אֶת־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם בָּהּ:
וּפִגְרֵיכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה: לב
וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רֹעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים לג
שָׁנָה וְנָשְׂאוּ אֶת־זְנוּתֵיכֶם עַד־תֹּם
פִּגְרֵיכֶם בַּמִּדְבָּר:
בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר־תַּרְתֶּם אֶת־הָאָרֶץ לד
אַרְבָּעִים יוֹם יוֹם לַשָּׁנָה יוֹם לַשָּׁנָה
תִּשְׂאוּ אֶת־עֲוֹנֹתֵיכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה
וִידַעְתֶּם אֶת־תְּנוּאָתִי: אֲנִי יְהוָה לה
דִּבַּרְתִּי אִם־לֹא זֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל־
הָעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת הַנּוֹעָדִים עָלַי בַּמִּדְבָּר
הַזֶּה יִתַּמּוּ וְשָׁם יָמֻתוּ: וְהָאֲנָשִׁים לו
אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ
וַיָּשֻׁבוּ וַיַּלִּינוּ עָלָיו אֶת־כָּל־הָעֵדָה ויליגו׳
לְהוֹצִיא דִבָּה עַל־הָאָרֶץ:
וַיָּמֻתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דִבַּת־הָאָרֶץ לז
רָעָה בַּמַּגֵּפָה לִפְנֵי יְהוָה:

25. Dazu die Amaleciter und Cananiter, die im grunde wohnen. Morgen wendet euch, und ziehet in die wüſte auf dem wege zum ſchilfmeer.

26. Und der HERR redete mit Moſe und Aaron, und ſprach:

27. Wie* lange murret dieſe böſe gemeine wieder mich? Deñ ich habe das murren der kinder Iſrael, das ſie wieder mich gemurret haben, gehöret. *Pſ. 106, 25.

28. Darum ſprich zu ihnen: So wahr Ich lebe, ſpricht der HERR, ich will euch thun, wie ihr vor meinen ohren geſagt habt.

29. Eure* leiber ſollen in dieſer wüſten verfallen: und alle, die ihr gezehlet ſeyd, von zwantzig jahren und drüber, die ihr wieder mich gemurret habt, *Pſ. 106, 26.

30. Sollt nicht in das land kommen, darüber ich meine hand gehebet habe, daß ich euch darinnen wohnen lieſſe; ohne* Caleb, der ſohn Jephunne, und Joſua, der ſohn Nun. *c. 26, 65. c. 32, 12.

31. Eure* kinder, davon ihr ſagtet: ſie werden ein raub ſeyn, die will ich hinein bringen: daß ſie erkennen ſollen das land, das ihr verwerfet. *5 Moſ. 1, 39.

32. Aber ihr ſamt* euren leibern ſollen in dieſer wüſten verfallen. *v. 29.

33. Und eure kinder ſollen hirten ſeyn in der wüſten viertzig jahr, und* eure hurerey tragen, bis daß eure leibe all werden in der wüſten: *Pſ. 95, 10. 11. Ez. 4, 6. Ebr. 3, 17.

34. Nach der zahl der viertzig tage, darin ihr das land erkundet habet, je ein tag ſoll ein jahr gelten; daß ſie viertzig jahr eure miſſethat tragen, daß ihr innen werdet, was ſey, wenn ich die hand abziehe.

35. Ich* der HERR habs geſagt, das will ich auch thun aller dieſer böſen gemeine, die ſich wieder mich empöret hat: in dieſer wüſten ſollen ſie all werden, und daſelbſt ſterben. *Ezech. 5, 17.

36. Alſo* ſturben durch die Plage vor dem HERRN alle die männer, die Moſe geſandt hatte das land zu erkunden; und wieder kommen waren, und dawieder murren machten die gantze gemeine: *1 Cor. 10, 10. Ebr. 3, 17.

37. Damit, daß* ſie dem lande ein geſchrey machten, daß es böſe wäre. *c. 13, 33.

38. Aber

38 וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן וְכָלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה חָיוּ מִן־
הָאֲנָשִׁים הָהֵם הַהֹלְכִים לָתוּר אֶת־
39 הָאָרֶץ׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ
מ הָעָם מְאֹד׃ וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר וַיַּעֲלוּ
ל בחגיר אֶל־רֹאשׁ־הָהָר לֵאמֹר הִנֵּנוּ וְעָלִינוּ
אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר יְהוָה כִּי
חָטָאנוּ׃
41 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָמָּה זֶּה אַתֶּם עֹבְרִים
אֶת־פִּי יְהוָה וְהוּא לֹא תִצְלָח׃
42 אַל־תַּעֲלוּ כִּי אֵין יְהוָה בְּקִרְבְּכֶם
וְלֹא תִנָּגְפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם׃
43 כִּי הָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לִפְנֵיכֶם
וּנְפַלְתֶּם בֶּחָרֶב כִּי־עַל־כֵּן שַׁבְתֶּם
מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה יְהוָה עִמָּכֶם׃
44 וַיַּעְפְּלוּ לַעֲלוֹת אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן
בְּרִית־יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא־מָשׁוּ
מה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה׃ וַיֵּרֶד הָעֲמָלֵקִי
וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא וַיַּכּוּם
וַיַּכְּתוּם עַד־הַחָרְמָה׃ פ

38. Aber *Josua, der sohn Nun, und Caleb, der sohn Jephunne, blieben lebendig aus den männern, die gegangen waren das land zu erkunden. *Sir. 46, 9.10.

V. 39. Und Mose redete diese worte zu allen kindern Israel: Da traurete das volck sehr.

40. Und machten sich des morgens frühe auf, und *zogen auf die höhe des gebirges, und sprachen: Hie sind wir, und wollen hinauf ziehen an die stätte, davon der HERR gesagt hat; denn †wir haben gesündiget. *c. 13, 18. †1 Sam. 15, 24.

41. Mose aber sprach: Warum übergehet ihr also das wort des HERRN? Es wird euch nicht gelingen.

42. Ziehet nicht hinauf: denn der HERR ist nicht unter euch, daß ihr nicht geschlagen werdet vor euren feinden.

43. Denn die Amalekiter und Cananiter sind vor euch daselbst: und ihr werdet durchs schwerdt fallen, darum, daß ihr euch vom HERRN gekehret habt, und der HERR wird nicht mit euch seyn.

44. Aber sie waren *störrig hinauf zu ziehen auf die höhe des gebirges: aber die lade des bundes des HERRN und Mose kamen nicht aus dem lager. *5 Mos. 1, 43.

45. Da kamen die Amalekiter und Cananiter, die auf dem gebirge wohneten, herab, und schlugen und zerschmissen sie bis gen *Horma. *c. 21, 3.

Das XV. Capitel.

I. Von opfern. II. Erstling des teiges. III. Aussöhnung wissentlicher und unwissentlicher sünden. IV. Straffe des Sabbathschänders. V. Läpplein.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
2 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם
אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם׃
3 וַעֲשִׂיתֶם אִשֶּׁה לַיהוָה עֹלָה אוֹ־זֶבַח
לְפַלֵּא־נֶדֶר אוֹ בִנְדָבָה אוֹ בְמֹעֲדֵיכֶם
לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה מִן־הַבָּקָר
אוֹ מִן־הַצֹּאן׃
4 וְהִקְרִיב הַמַּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיהוָה
מִנְחָה סֹלֶת עִשָּׂרוֹן בָּלוּל בִּרְבִעִית
הַהִין שָׁמֶן׃

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. *Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ihr ins land eurer wohnung kommet, das ich euch geben werde, *c. 35, 10.

3. Und wollt dem HErrn opfer thun, es sey ein brandopfer, oder ein opfer zum besondern *gelübd, oder ein freywillig opfer, oder euer festopfer, auf daß ihr dem HErrn einen süssen geruch machet von rindern oder von schafen; *3 Mos. 7, 16.

4. Wer nun seine gabe dem HErrn opfern will, der soll das *speisopfer thun, einen zehenten semmelmehls gemenget mit öhl, eines vierten theils vom hin, *3 Mos. 6, 14. ꝛc.

וְיַיִן לַנֶּסֶךְ רְבִיעִת הַהִין תַּעֲשֶׂה עַל־ ה
הָעֹלָה אוֹ לַזָּבַח לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד׃
אוֹ לָאַיִל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי 6
עֶשְׂרֹנִים בְּלוּלָה בַּשֶּׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהִין׃
וְיַיִן לַנֶּסֶךְ שְׁלִשִׁית הַהִין תַּקְרִיב 7
רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה׃
וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בָּקָר עֹלָה אוֹ־זֶבַח 8
לְפַלֵּא־נֶדֶר אוֹ־שְׁלָמִים לַיהוָה׃
וְהִקְרִיב עַל־בֶּן־הַבָּקָר מִנְחָה סֹלֶת 9
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים בָּלוּל בַּשֶּׁמֶן חֲצִי הַהִין׃
וְיַיִן תַּקְרִיב לַנֶּסֶךְ חֲצִי הַהִין אִשֵּׁה י
רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה׃
כָּכָה יֵעָשֶׂה לַשּׁוֹר הָאֶחָד אוֹ לָאַיִל יא
הָאֶחָד אוֹ־לַשֶּׂה בַּכְּבָשִׂים אוֹ בָעִזִּים׃
כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָּכָה תַּעֲשׂוּ יב
לָאֶחָד כְּמִסְפָּרָם׃
כָּל־הָאֶזְרָח יַעֲשֶׂה־כָּכֹה אֶת־אֵלֶּה יג
לְהַקְרִיב אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה׃
וְכִי־יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם יד
לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יֵעָשֶׂה׃
הַקָּהָל חָקָּה אַחַת לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר טו
חָקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר
יִהְיֶה לִפְנֵי יְהוָה׃ תּוֹרָה אַחַת וּמִשְׁפָּט טז
אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר אִתָּכֶם׃ פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ יז
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם יח
בְּבֹאֲכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא
אֶתְכֶם שָׁמָּה׃ וְהָיָה בַּאֲכָלְכֶם מִלֶּחֶם יט
הָאָרֶץ תָּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה׃
רֵאשִׁית עֲרִסֹתֵיכֶם חַלָּה תָּרִימוּ תְרוּמָה כ
כִּתְרוּמַת גֹּרֶן כֵּן תָּרִימוּ אֹתָהּ׃
מֵרֵאשִׁית עֲרִסֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה כא
תְּרוּמָה לְדֹרֹתֵיכֶם׃ ס

ב׳ מעמים

5. Und wein zum trancköpfer, auch eines vierten theils vom hin, zum brandopfer, oder sonst zum opfer, da Ein lamm geopfert wird.

6. Da aber ein widder geopfert wird: solt du das speisopfer machen zween zehenten semmelmehls mit öhl gemenget, eines dritten theils vom hin;

7. Und wein zum trancköpfer, auch des dritten theils vom hin; das solt du dem HErrn zum süssen geruch opfern.

8. Wilt du aber ein rind zum brandopfer, oder zum besondern gelübdopfer, oder zum danckopfer dem HERRN machen:

9. So solt du zu dem rinde ein speisopfer thun, drey zehenten semmelmehls gemenget mit öhl, eines halben hin;

10. Und wein zum trancköpfer, auch ein halb hin; das ist ein opfer dem HERRN zum süssen geruch.

11. Also solt du thun mit Einem ochsen, mit Einem widder, mit Einem schaf, von lämmern und ziegen:

12. Darnach die zahl ist dieser opfer, darnach soll auch die zahl der speisopfer und trancköpfer seyn.

13. Wer ein einheimischer ist: der soll solches thun, daß er dem HERRN opfere * ein opfer zum süssen geruch. * 3 Mos. 1, 17.

14. Und ob ein fremdlinger bey euch wohnet, oder unter euch bey euren freunden ist, und will dem HERRN ein opfer zum süssen geruch thun: der soll thun, wie sie thun.

15. Der gantzen * gemeine sey Eine satzung, beyde euch und den fremdlingen. Eine ewige satzung soll das seyn euren nachkommen, daß vor dem HERRN der fremdling sey wie ihr. * 2 Mos. 12, 49.

16. Ein gesetz, Ein recht soll euch und dem fremdlinge seyn, der bey euch wohnet.

II. 17. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

18. Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ihr ins land kommt, darein Ich euch bringen werde,

19. Daß ihr esset des brodts im lande, sollt ihr dem HERRN eine hebe geben;

20. Nemlich eures teiges erstlinge sollt ihr einen kuchen zur hebe geben, wie die hebe von der scheunen.

21. Also sollt ihr auch dem HERRN eures teiges erstlinge zur hebe geben, bey euren nachkommen.

III. 22. Und

III. 22. Und wenn ihr durch * unwissenheit dieser gebote irgend eins nicht thut, die der HERR zu Mose geredt hat; * 3 M. 4, 2. 13.

23. Und alles, was der HERR euch durch Mose geboten hat, von dem tage an, da er anfing zu gebieten auf eure nachkommen:

24. Wenn nun * die gemeine etwas unwissend thäte, so soll die ganze gemeine Einen jungen farren aus den rindern zum brandopfer machen, zum süssen geruch dem HERRN, samt seinem speisopfer und trankopfer, wie es recht ist, und Einen ziegenbock zum sündopfer. * 3 Mos. 4, 13.

25. Und der priester soll also die ganze gemeine der kinder Israel versöhnen: so wirds ihnen vergeben seyn, denn es ist eine unwissenheit. Und sie sollen bringen solche ihre gabe zum opfer dem HERRN, und ihre sündopfer vor den HERRN, über ihre unwissenheit:

26. So wirds vergeben der ganzen gemeine der kinder Israel; dazu auch dem fremdlinge, der unter euch wohnet; weil das ganze volck ist in solcher unwissenheit.

27. Wenn aber Eine seele durch unwissenheit sündigen wird, die soll eine jährige ziege zum sündopfer bringen:

28. Und der priester soll versöhnen solche unwissende seele mit dem sündopfer, für die unwissenheit, vor dem HERRN; daß er sie versöhne, so wirds ihr vergeben werden.

29. Und es soll Ein gesetz seyn, das ihr für die unwissenheit thun sollt, beyde dem einheimischen unter den kindern Israel, und dem fremdlinge, der unter euch wohnet.

30. Wenn aber eine seele aus frevel etwas thut, es sey ein einheimischer oder fremdlinger, der hat den HERRN geschmähet: solche seele soll ausgerottet werden aus ihrem volck.

31. Denn sie hat des HERRN wort verachtet, und sein gebot lassen fahren: sie soll schlecht ausgerottet werden; die schuld sey ihr.

IV. 32. Als nun die kinder Israel in der wüsten waren, funden sie einen mann holtz lesen * am sabbathtage. * 2 Mos. 16, 27. c. 20, 8.

33. Und die ihn drob funden hatten, da er holtz las, brachten ihn zu Mose und Aaron, und vor die ganze gemeine.

22 וְכִי תִשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹת
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה׃
23 אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם
בְּיַד־מֹשֶׁה מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה וָהָלְאָה לְדֹרֹתֵיכֶם׃
24 וְהָיָה אִם מֵעֵינֵי הָעֵדָה נֶעֱשְׂתָה לִשְׁגָגָה
וְעָשׂוּ כָל־הָעֵדָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
לְעֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ
וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפָּט וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
כה לְחַטָּאת׃ וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל־כָּל־עֲדַת חסר א׳
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח לָהֶם כִּי־שְׁגָגָה
הוּא וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם אִשֶּׁה
לַיהוָה וְחַטָּאתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל־שִׁגְגָתָם׃
26 וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר
הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם בִּשְׁגָגָה׃ ס
27 וְאִם־נֶפֶשׁ אַחַת תֶּחֱטָא בִשְׁגָגָה
וְהִקְרִיבָה עֵז בַּת־שְׁנָתָהּ לְחַטָּאת׃
28 וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל־הַנֶּפֶשׁ הַשֹּׁגֶגֶת
בְּחֶטְאָהּ בִּשְׁגָגָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר
עָלֶיהָ וְנִסְלַח לָהּ׃
29 הָאֶזְרָח בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם
תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לָעֹשֶׂה בִּשְׁגָגָה׃
ל וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה ׀ בְּיָד רָמָה מִן־
הָאֶזְרָח וּמִן־הַגֵּר אֶת־יְהוָה הוּא מְגַדֵּף
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב
31 עַמָּהּ׃ כִּי דְבַר־יְהוָה בָּזָה תח באתנח
וְאֶת־מִצְוָתוֹ הֵפֵר הִכָּרֵת ׀ תִּכָּרֵת
הַנֶּפֶשׁ הַהִוא עֲוֹנָהּ בָּהּ׃ פ
32 וַיִּהְיוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ
אִישׁ מְקֹשֵׁשׁ עֵצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת׃
33 וַיַּקְרִבוּ אֹתוֹ הַמֹּצְאִים אֹתוֹ מְקֹשֵׁשׁ עֵצִים
אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל כָּל־הָעֵדָה׃

וַיַּנִּיחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמָר כִּי לֹא פֹרַשׁ 34
מַה־יֵּעָשֶׂה לוֹ׃ ס
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מוֹת יוּמַת הָ 35
הָאִישׁ רָגוֹם אֹתוֹ בָאֲבָנִים כָּל־הָעֵדָה
מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃ וַיֹּצִיאוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה 36
אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ בָאֲבָנִים
וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 37
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם 38
וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם
לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם 39
אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי
לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים
אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם מ
אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים
לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר 41
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

34. Und sie * legten ihn gefangen: denn es war nicht klar ausgedruckt, was man ihm thun solte. * 3 Mos. 24,12.

35. Der HERR aber sprach zu Mose: Der mann soll des todes sterben, die ganze gemeine soll ihn steinigen ausser dem lager.

36. Da führete die ganze gemeine ihn hinaus vor das lager: und * steinigten ihn, daß er starb, wie der HERR Mose geboten hatte. * Jos. 7,25.

V. 37. Und der HERR sprach zu Mose:

38. Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen, daß sie ihnen * läpplein machen an den fittigen ihrer kleider, unter allen euren nachkommen, und gele schnürlein auf die läpplein an die fittige thun;
* 5 Mos. 6, 8. c. 22, 12. Matth. 23, 5.

39. Und sollen euch die läpplein dazu dienen, daß ihr sie ansehet, und gedencket aller gebote des HERRN, und thut sie, daß ihr nicht eures hertzens dücken nach richtet, noch euren augen nach huret.

40. Darum sollt ihr gedencken, und thun alle meine gebote, und heilig seyn eurem GOtt.

41. * Ich bin der HERR, euer GOtt, der euch aus Egyptenland geführet hat, † daß ich euer GOtt wäre: Ich der HErr, euer GOtt. * 2 Mos. 20, 2. † 1 Mos. 17, 7.

Das XVI. Capitel.

I. Aufrührische rotte Korah, II. Abgesondert, III. Verschlungen. IV. Blechzeichen. V. Rauchpfanne versöhnt.

פ פ פ לח 38

וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְהָר בֶּן־קְהָת בֶּן־ א
לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוֹן בֶּן־
פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן׃ וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי 2
מֹשֶׁה וַאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים
וּמָאתַיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרֻאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־
שֵׁם׃ וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־ 3
אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי
כָל־הָעֵדָה כֻּלָּם קְדֹשִׁים וּבְתוֹכָם
יְהוָה וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהַל יְהוָה׃
וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו׃ 4
וַיְדַבֵּר אֶל־קֹרַח וְאֶל־כָּל־ ה
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר וְיֹדַע יְהוָה

Und * Korah, der sohn Jezehar, des sohns Kahath, des sohns Levi, samt Dathan und Abiram, den söhnen Eliab, und On, dem sohn Peleth, den söhnen Ruben: * c. 26, 9. Sir. 45, 22. Jud. v. 11.

2. Die * empöreten sich wieder Mose, samt etlichen männern unter den kindern Israel, zwey hundert und funfftzig vornehmsten in der gemeine, † rathsherren und ehrliche leute. * c. 12, 22. † 2 Mos. 18, 21. 22.

3. Und sie versamleten sich wieder * Mosen und Aaron, und sprachen zu ihnen: Ihr machets zu viel; denn die gantze gemeine ist überall heilig, und der HErr ist unter ihnen; warum erhebet ihr euch über die gemeine des HERRN? * c. 20, 2.

4. Da das Mose hörete, * fiel er auf sein angesicht; * c. 14, 5.

5. Und sprach zu Korah und zu seiner gantzen rotte: Morgen wird der HERR kund

אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקָּדוֹשׁ וְהִקְרִיב
אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר־בּוֹ יַקְרִיב אֵלָיו׃
6 זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחְתּוֹת קֹרַח וְכָל־
7 עֲדָתוֹ׃ וּתְנוּ בָהֶן אֵשׁ וְשִׂימוּ עֲלֵיהֶן
קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה מָחָר וְהָיָה הָאִישׁ
אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ רַב־
8 לָכֶם בְּנֵי לֵוִי׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
קֹרַח שִׁמְעוּ־נָא בְּנֵי לֵוִי׃
9 הַמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב
אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן
יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשָׁרְתָם׃
10 וַיַּקְרֵב אֹתְךָ וְאֶת־כָּל־אַחֶיךָ בְּנֵי־
לֵוִי אִתָּךְ וּבְקַשְׁתֶּם גַּם־כְּהֻנָּה׃
11 לָכֵן אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הַנֹּעָדִים עַל־
יְהוָה וְאַהֲרֹן מַה־הוּא כִּי תלינו קרי תְלֻונּוּ עָלָיו׃
12 וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן וְלַאֲבִירָם
בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה׃
13 הַמְעַט כִּי הַעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זָבַת חָלָב
וּדְבַשׁ לַהֲמִיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׂתָּרֵר
עָלֵינוּ גַּם־הִשְׂתָּרֵר׃
14 אַף לֹא אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב
וּדְבַשׁ הֲבִיאֹתָנוּ וַתִּתֶּן־לָנוּ נַחֲלַת
שָׂדֶה וְכֶרֶם הֲעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הָהֵם
תְּנַקֵּר לֹא נַעֲלֶה׃
15 וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־
יְהוָה אַל־תֵּפֶן אֶל־מִנְחָתָם לֹא
חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נָשָׂאתִי וְלֹא הֲרֵעֹתִי
אֶת־אַחַד מֵהֶם׃
16 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח אַתָּה וְכָל־
עֲדָתְךָ הֱיוּ לִפְנֵי יְהוָה אַתָּה
17 וְהֵם וְאַהֲרֹן מָחָר׃ וּקְחוּ אִישׁ
מַחְתָּתוֹ וּנְתַתֶּם עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת

tet

kund thun, wer sein sey, wer heilig sey, und ihm opfern soll; * welchen er erwehlet, der soll ihm opfern. * c. 17,5.

6. Das thut: Nehmet euch pfannen, Korah und seine ganze rotte;

7. Und leget feuer drein, und thut räuchwerck drauf vor dem HERRN morgen. Welchen der HERR erwehlet, der sey heilig. *Ihr machts zu viel, ihr kinder Levi. * v. 3. Ez. 44, 6.

8. Und Mose sprach zu Korah: Lieber, höret doch, ihr kinder Levi.

9. Ists euch zu wenig, daß euch der GOtt Israel *ausgesondert hat von der gemeine Israel, daß ihr ihm opfern sollet: daß ihr dienet im amt der wohnung des HERRN, und vor die gemeine tretet, ihr zu dienen? * c. 3, 6. seqq.

10. Er hat dich und alle deine brüder, die kinder Levi, samt dir, zu sich genommen: und ihr suchet nun auch das priesterthum.

11. Du und deine ganze rotte machet einen aufruhr wieder den HERRN. Was ist Aaron, daß ihr wieder ihn murret?

12. Und Mose schickte hin, und ließ Dathan und Abiram ruffen, die söhne Eliab. Sie aber sprachen: Wir kommen nicht hinauf.

13. Ists zu wenig, daß du uns aus dem lande geführet hast, da milch und honig innen fleusst, daß du uns tödtest in der wüsten: du must auch noch über uns herrschen?

14. Wie fein hast du uns bracht in *ein land, da milch und honig innen fleusst, und hast uns äcker und weinberge zum erbtheil gegeben: wilt du den leuten auch die augen ausreissen? Wir kommen nicht hinauf. * 2 Mos. 3, 8. 17. c. 13, 5. c. 33, 3.

15. *Da ergrimmete Mose sehr, und sprach zu dem HERRN: Wende dich nicht zu ihrem speisopfer; ich habe nicht †einen esel von ihnen genommen, und habe ihr keinem nie kein leid gethan. * 2 Mos. 32, 19. † 1 Sam. 12, 3. Sir. 46, 22.

16. Und er sprach zu Korah: Du und deine ganze rotte sollt morgen vor dem HERRN seyn; du, sie auch, und Aaron.

17. Und ein jeglicher nehme seine pfanne, und lege räuchwerck drauf, und tre-

וְהִקְרִבוּתֶם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מַחְתָּתוֹ
חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם מַחְתֹּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן
אִישׁ מַחְתָּתוֹ׃ וַיִּקְחוּ אִישׁ מַחְתָּתוֹ 18
וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת
וַיַּעַמְדוּ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃
וַיַּקְהֵל עֲלֵיהֶם קֹרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה 19
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְּבוֹד־
יְהוָה אֶל־כָּל־הָעֵדָה׃ ס
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן כ
לֵאמֹר׃ הִבָּדְלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה 21
הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע׃
וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי 22
הָרוּחֹת לְכָל־בָּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד
יֶחֱטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצֹף׃ ס
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 23
דַּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֵעָלוּ מִסָּבִיב 24
לְמִשְׁכַּן־קֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם׃
וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל־דָּתָן וַאֲבִירָם כה
וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל 26
אָהֳלֵי הָאֲנָשִׁים הָרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־
תִּגְּעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסָּפּוּ בְּכָל־
חַטֹּאתָם׃ וַיֵּעָלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קֹרַח 27
דָּתָן וַאֲבִירָם מִסָּבִיב וְדָתָן וַאֲבִירָם יָצְאוּ
נִצָּבִים פֶּתַח אָהֳלֵיהֶם וְנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם
וְטַפָּם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת 28
תֵּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלָחַנִי לַעֲשׂוֹת אֶת
כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי׃
אִם־כְּמוֹת כָּל־הָאָדָם יְמֻתוּן אֵלֶּה וּפְקֻדַּת 29
כָּל־הָאָדָם יִפָּקֵד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלָחָנִי׃
וְאִם־בְּרִיאָה יִבְרָא יְהוָה וּפָצְתָה ל
הָאֲדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבָלְעָה אֹתָם וְאֶת־
כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וְיָרְדוּ חַיִּים שְׁאֹלָה וִידַעְתֶּם
כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה׃

tet herzu vor den HERRN, ein jeglicher mit ſeiner pfanne, das ſind zwey hundert und funfzig pfannen.

18. Und ein jeglicher nahm ſeine pfanne, und legte feuer darein, und that rauchwerck darauf: und traten vor die thür der hütte des ſtiffts, und Moſe und Aaron auch.

19. Und Korah verſamlete wieder ſie die gantze gemeine vor die thür der hütte des ſtiffts. Aber die * Herrlichkeit des HERRN erſchien vor der gantzen gemeine. *c.12,5. c.14,10.

20. Und der HERR redete mit Moſe und Aaron, und ſprach:

21. *Scheidet euch von dieſer gemeine, daß ich ſie plötzlich vertilge. *v. 45.

22. Sie fielen aber auf ihr angeſicht, und ſprachen: Ach GOtt, der du biſt ein GOtt der geiſter alles fleiſches; *ob Ein mann geſündiget hat, wilt du darum über die gantze gemeine wüten? *2 Sam. 24,17.

II. 23. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

24. Sage der gemeine, und ſprich: Weichet ringsrum von der wohnung Korah, und Dathan, und Abiram.

25. Und Moſe ſtund auf, und ging zu Dathan und Abiram: und die älteſten Iſrael folgeten ihm nach.

26. Und redete mit der gemeine, und ſprach: Weichet von den hütten dieſer gottloſen menſchen, und rühret nichts an, was ihr iſt, daß ihr nicht vielleicht umkommet in irgend ihrer ſünden einer.

27. Und ſie gingen herauf von der wohnung Korah, Dathan und Abiram. Dathan aber und Abiram gingen heraus, und traten an die thür ihrer hütten mit ihren weibern, und ſöhnen, und kindern.

28. Und Moſe ſprach: Dabey ſollet ihr mercken, *daß mich der HERR geſandt hat, daß ich alle dieſe wercke thät, und nicht aus meinem hertzen. *Joh.5,36.

29. Werden ſie ſterben, *wie alle menſchen ſterben, oder heimgeſucht, wie alle menſchen heimgeſucht werden: ſo hat mich der HERR nicht geſandt. *c. 27,3.

30 Wird aber der HERR etwas neues ſchaffen, daß die erde ihren mund aufthut, und verſchlinget ſie mit allem, das ſie haben, daß ſie lebendig hinunter in die hölle fahren: ſo werdet ihr erkennen, daß dieſe leute den HERRN geläſtert haben.

III. 31. Und

III. 31. Und als er dieſe worte hatte alle ausgeredet, *zerriß die erde unter ihnen:
*c.26,10. c. 27, 3. 5 Moſ. 11, 6. Pſ. 106, 17.

32. Und that ihren mund auf, und verſchlang ſie, mit ihren häuſern, mit allen menſchen, die bey Korah waren, und mit aller ihrer habe.

33. Und *fuhren hinunter lebendig in die hölle, mit allem, das ſie hatten: und die erde deckte ſie zu, und kamen um aus der gemeine. *Pſ. 63, 10.

34. Und gantz Iſrael, das um ſie her war, flohe vor ihrem geſchrey: denn ſie ſprachen, daß uns die erde nicht auch verſchlinge.

35. Dazu fuhr *das feuer aus von dem HERRN, und fraß die zwey hundert und funfftzig männer, die das räuchwerck opferten. *3 Moſ. 10, 1. 2.

IV. 36. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

37. Sage Eleaſar, dem ſohn Aaron, des prieſters, daß er die pfannen aufhebe aus dem brande, und ſtreue das feuer hin und her.

38. Denn die pfannen ſolcher ſünder ſind geheiliget durch ihre ſeele, daß man ſie zu breiten blechen ſchlage, und den altar damit behenge: denn ſie ſind geopfert vor dem HERRN, und geheiliget, und ſollen den kindern Iſrael zum zeichen ſeyn.

39. Und Eleaſar, der prieſter, nahm die ehernen pfannen, die die verbranten geopfert hatten; und ſchlug ſie zu blechen, den altar zu behengen:

40. Zum gedächtniß der kinder Iſrael, daß nicht iemand *fremdes ſich herzu mache, der nicht iſt des ſamens Aarons, zu opfern räuchwerck vor dem HERRN; auf daß es ihm nicht gehe, wie Korah und ſeiner rotte, wie der HERR ihm geredt hatte durch Moſe. *c.1, 51. c.3, 10.

V. 41. Des andern morgens aber murrete die gantze gemeine der kinder Iſrael *wieder Moſen und Aaron, und ſprachen: Ihr habt des HERRN volck getödtet.
*c. 14, 2. c. 20, 2.

42. Und da ſich die gemeine verſamlete wieder Moſen und Aaron, wandten ſie ſich zu der hütte des ſtiffts: und ſiehe, da be-

31 וַיְהִי כְּכַלֹּתוֹ לְדַבֵּר אֵת כָּל־הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וַתִּבָּקַע הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם׃
32 וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע
אֹתָם וְאֶת־בָּתֵּיהֶם וְאֵת כָּל־
הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֹרַח וְאֵת כָּל־הָרְכוּשׁ׃
33 וַיֵּרְדוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאֹלָה
וַתְּכַס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ
34 הַקָּהָל׃ וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיהֶם
נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶּן־תִּבְלָעֵנוּ הָאָרֶץ׃
לה וְאֵשׁ יָצְאָה מֵאֵת יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת
הַחֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם אִישׁ מַקְרִיבֵי
הַקְּטֹרֶת׃ ס

[CAP. XVII.]

א (36) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
ב (37) אֱמֹר אֶל־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן
וְיָרֵם אֶת־הַמַּחְתֹּת מִבֵּין הַשְּׂרֵפָה
וְאֶת־הָאֵשׁ זְרֵה־הָלְאָה כִּי קָדֵשׁוּ׃
ג (38) אֶת־מַחְתּוֹת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה
בְּנַפְשֹׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פַחִים
צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יְהוָה
וַיִּקְדָּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
ד (39) וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת מַחְתּוֹת
הַנְּחשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרֻפִים
וַיִּרְקְעוּם צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ׃
ה (40) זִכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־
יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן
הוּא לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־
יִהְיֶה כְקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
ו בְּיַד־מֹשֶׁה לוֹ׃ פ וַיָּלֻנוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־
(41) יִשְׂרָאֵל מִמָּחֳרָת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־
אַהֲרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הֲמַתֶּם אֶת־עַם יְהוָה׃
ז וַיְהִי בְּהִקָּהֵל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־
(42) אַהֲרֹן וַיִּפְנוּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְהִנֵּה

כְּסָתָהוּ הֶעָנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יְהוָה׃
8 (43) וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד׃ ס
9 (44) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
(45) הֵרֹמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע וְיִפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם׃
11 (46) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּה וְתֵן־עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מְהֵרָה אֶל־הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יָצָא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הֵחֵל הַנָּגֶף׃
12 (47) וַיִּקַּח אַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיָּרָץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הֵחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקְּטֹרֶת וַיְכַפֵּר עַל־הָעָם׃
13 (48) וַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה׃
14 (49) וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים בַּמַּגֵּפָה אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלְּבַד הַמֵּתִים עַל־דְּבַר־קֹרַח׃
מו (50) וַיָּשָׁב אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמַּגֵּפָה נֶעֱצָרָה׃ פ

deckte es die wolcke, und * die herrlichkeit des HErrn erschien. * c. 12, 5. 2 Mos. 16, 10.

43. Und Mose und Aaron gingen hin ein zu der hütte des stifts.

44. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

45. * Hebet euch aus dieser gemeine; ich will sie plötzlich vertilgen. Und sie † fielen auf ihr angesicht. * v. 21. † v. 4. 22.

46. Und Mose sprach zu Aaron: Nim die pfanne, und thue feuer darein vom altar, und lege räuchwerck darauf, und gehe eilend zu der gemeine, und * versöhne sie; denn das wüten ist von dem HErrn ausgegangen, und die plage ist angegangen. * 3 Mos. 1, 4.

47. Und Aaron * nahm, wie ihm Mose gesagt hatte, und lieff mitten unter die gemeine (und siehe, die plage war angegangen unter dem volck): und räucherte und versöhnete das volck.

* Ps. 106, 23. Weish. 18, 21.

48. Und stund zwischen den todten und lebendigen. Da ward der plage gewehret.

49. Derer aber, die an der plage gestorben waren, war vierzehen tausend und sieben hundert: ohne die, so mit Korah sturben.

50. Und Aaron kam wieder zu Mose vor die thür der hütte des stifts, und der plage ward gewehret.

Das XVII. Capitel.

I. Zwölf stäbe. II. Aarons blühet. III. Wird verwahrt.

16 (1) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
17 (2) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאִתָּם מַטֶּה מַטֶּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נְשִׂיאֵהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנֵים עָשָׂר מַטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מַטֵּהוּ׃ וְאֶת־שֵׁם
18 (3) אַהֲרֹן תִּכְתֹּב עַל־מַטֵּה לֵוִי כִּי מַטֵּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבֹתָם׃ וְהִנַּחְתָּם בְּאֹהֶל
19 (4) מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אִוָּעֵד לָכֶם שָׁמָּה׃ וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְחַר־
כ (5) בּוֹ מַטֵּהוּ יִפְרָח וְהִשְׁכֹּתִי מֵעָלַי אֶת־תְּלֻנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מַלִּינִם עֲלֵיכֶם׃
21 (6) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו כָּל־נְשִׂיאֵהֶם

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Sage den kindern Israel, und nim von ihnen zwölf stecken, von ieglichem fürsten seines vaters hauses einen; und schreibe eines ieglichen namen auf seinen stecken.

3. Aber den namen Aaron solt du schreiben auf den stecken Levi: denn ie für ein haupt ihrer väter hauses soll Ein stecken seyn.

4. Und lege sie in die hütte des stifts, vor dem zeugniß, da ich euch zeuge.

5. Und * welchen ich erwehlen werde, des stecken wird grünen: daß ich das murren der kinder Israel, das sie wieder euch murren, stille. * c. 16, 5. 7.

6. Mose redete mit den kindern Israel: und alle ihre fürsten gaben ihm zwölf stecken,

cken, ein ieglicher fürst Einen stecken, nach dem hause ihrer väter; und der stecken Aaron war auch unter ihren stecken.

7. Und Mose legte die stecken vor den HERRN, in der hütte des zeugnisses.

II. 8. Des morgens aber, da Mose in die hütte des zeugnisses ging, fand er den stecken Aaron, des hauses Levi, * grünen, und die blüte aufgangen, und mandeln tragen. * Ebr. 9, 4.

III. 9. Und Mose trug die stecken alle heraus von dem HERRN, vor alle kinder Israel, daß sie es sahen: und ein ieglicher nahm seinen stecken.

10. Der HERR sprach aber zu Mose: Trage den stecken Aaron wieder vor das zeugniß, daß er verwahret werde zum zeichen * den ungehorsamen kindern; daß ihr murren von mir aufhöre, daß sie nicht sterben. * c. 20, 19.

11. Mose * thät, wie ihm der HERR geboten hatte. * 2 Mos 40, 16.

12. Und die kinder Israel sprachen zu Mose: Siehe, wir verderben, und kommen um; wir werden alle vertilget, und kommen um.

13. Wer sich nahet zu der wohnung des HERRN, der stirbt. Sollen * wir denn gar untergehen? * Es. 64, 12. Klagl. 5, 22.

מַטֵּהוּ לְנָשִׂיא אֶחָד מַטֵּה לְנָשִׂיא אֶחָד
לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנֵים עָשָׂר מַטּוֹת וּמַטֵּה
22 (7) אַהֲרֹן בְּתוֹךְ מַטּוֹתָם: וַיִּנַּח מֹשֶׁה אֶת־
23 (8) הַמַּטֹּת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל הָעֵדֻת: וַיְהִי
מִמָּחֳרָת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדֻת
וְהִנֵּה פָּרַח מַטֵּה־אַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֹּצֵא
24 (9) פֶּרַח וַיְצֵץ צִיץ וַיִּגְמֹל שְׁקֵדִים: וַיֹּצֵא
מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמַּטֹּת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־
כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ
25 מַטֵּהוּ: פ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
(10) הָשֵׁב אֶת־מַטֵּה אַהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדֻת
לְמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת לִבְנֵי־מֶרִי וּתְכַל
26 תְּלוּנֹתָם מֵעָלַי וְלֹא יָמֻתוּ: וַיַּעַשׂ
(11) מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֵּן עָשָׂה: פ
27 (12) וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר
הֵן גָּוַעְנוּ אָבַדְנוּ כֻּלָּנוּ אָבָדְנוּ:
28 (13) כָּל הַקָּרֵב ׀ הַקָּרֵב אֶל־מִשְׁכַּן יְהוָה
יָמוּת הַאִם תַּמְנוּ לִגְוֹעַ: ס

Das XVIII. Capitel.

I. Priester und Leviten amt. II. Nahrung. III. Zehenten vom zehenten.

Und * der HERR sprach zu Aaron: Du und deine söhne, und deines vaters haus mit dir, sollt die missethat des heiligthums tragen; und du und deine söhne mit dir sollet die missethat eures priesterthums tragen. * v. 8. 20.

2. Aber deine brüder, des stamms * Levi, deines vaters, solt du zu dir nehmen, daß sie bey dir seyn, und dir dienen: du aber und deine söhne mit dir vor der hütte des zeugnisses. * c. 3, 6. sqq.

3. Und sie sollen deines diensts und des diensts der gantzen hütte warten. Doch zu dem geräthe des heiligthums, und zu dem altar sollen sie sich nicht machen: daß nicht beyde sie und ihr sterbet.

4. Sondern sie sollen bey dir seyn, daß sie des diensts warten an der hütte des stifts in allem amt der hütte: und kein fremder soll sich zu euch thun.

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה
וּבָנֶיךָ וּבֵית־אָבִיךָ אִתָּךְ תִּשְׂאוּ אֶת־
עֲוֹן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ תִּשְׂאוּ
אֶת־עֲוֹן כְּהֻנַּתְכֶם:
2 וְגַם אֶת־אַחִיךָ מַטֵּה לֵוִי שֵׁבֶט אָבִיךָ
הַקְרֵב אִתָּךְ וְיִלָּווּ עָלֶיךָ וְיָשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה
וּבָנֶיךָ אִתָּךְ לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדֻת:
3 וְשָׁמְרוּ מִשְׁמַרְתְּךָ וּמִשְׁמֶרֶת כָּל־הָאֹהֶל
אַךְ אֶל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא
יִקְרָבוּ וְלֹא־יָמֻתוּ גַּם־הֵם גַּם־אַתֶּם:
4 וְנִלְווּ עָלֶיךָ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת
אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר
לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם:

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֵת ה
מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד
קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וַאֲנִי הִנֵּה לָקַחְתִּי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם 6
מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם מַתָּנָה נְתֻנִים
לַיהוָה לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃
וְאַתָּה וּבָנֶיךָ אִתְּךָ תִּשְׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם 7
לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וּלְמִבֵּית לַפָּרֹכֶת
וַעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת מַתָּנָה אֶתֵּן אֶת־
כְּהֻנַּתְכֶם וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת׃ פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וַאֲנִי הִנֵּה 8
נָתַתִּי לְךָ אֶת־מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמֹתָי
לְכָל־קָדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְךָ
נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֶיךָ לְחָק־עוֹלָם׃
זֶה יִהְיֶה לְךָ מִקֹּדֶשׁ הַקָּדָשִׁים מִן־הָאֵשׁ 9
כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־מִנְחָתָם וּלְכָל־
חַטָּאתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ
לִי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְךָ הוּא וּלְבָנֶיךָ׃
בְּקֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל־זָכָר י
יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ׃
וְזֶה־לְּךָ תְּרוּמַת מַתָּנָם לְכָל־תְּנוּפֹת 11
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים וּלְבָנֶיךָ
וּלְבִתֶּיךָ אִתְּךָ לְחָק־עוֹלָם כָּל־
טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אֹתוֹ׃
כָּל חֵלֶב יִצְהָר וְכָל־חֵלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן 12
רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה לְךָ נְתַתִּים׃
בִּכּוּרֵי כָּל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ 13
לַיהוָה לְךָ יִהְיֶה כָּל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ
יֹאכְלֶנּוּ׃ כָּל־חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל 14
לְךָ יִהְיֶה׃
כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־ טו
יַקְרִיבוּ לַיהוָה בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה יִהְיֶה־
לָּךְ אַךְ פָּדֹה תִפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם
וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה׃

5. So wartet nun des dienſts des heiligthums, und des dienſts des altars, daß fort nicht mehr * ein wüten komme über die kinder Iſrael. * c. 16, 46.

6. Denn ſiehe, Ich habe die Leviten, eure brüder, genommen aus den kindern Iſrael, und * euch gegeben dem HERRN zum geſchenck, daß ſie des amts pflegen an der hütte des ſtifts. * c. 3, 12. 45.

7. Du aber und deine ſöhne mit dir ſollt eures prieſterthums warten, daß ihr dienet in allerley geſchäffte des altars, und inwendig hinter dem vorhang: denn euer prieſterthum gebe ich euch zum amt, zum geſchencke. Wenn * ein fremder ſich herzu thut, der ſoll ſterben. * c. 1, 51. c. 3, 10. 38.

8. Und der HErr ſagte zu Aaron: Siehe, Ich * habe dir gegeben meine hebopfer, von allem, das die kinder Iſrael heiligen, für dein prieſterlich amt, und deinen ſöhnen, zum ewigen recht. * 3 Moſ. 6, 14. 15. 16.

9. Das ſolt du haben von dem allerheiligſten, das ſie opfern: Alle ihre gaben mit * alle ihrem ſpeisopfer, und mit alle ihrem ſündopfer, und mit alle ihrem ſchuldopfer, das ſie mir geben, das ſoll dir und deinen * ſöhnen das allerheiligſte ſeyn. * 3 Moſ. 6, 16. 26.

10. Am * allerheiligſten ort ſolt du es eſſen: Was männlich iſt, ſoll davon eſſen; denn es ſoll dir heilig ſeyn. * 3 Moſ. 6, 16.

11. Ich hab auch das hebopfer ihrer gabe, an allen webeopfern der kinder Iſrael, dir * und deinen ſöhnen, und deinen töchtern gegeben, ſamt dir, zum ewigen recht: wer rein iſt in deinem † hauſe, ſoll davon eſſen. * 3 Moſ. 10, 14. † 3 Moſ. 22, 11.

12. Alles beſte öhl, und allen beſten moſt und korn ihrer erſtlinge, die ſie dem HERRN geben, hab ich dir gegeben.

13. Die erſte frucht alles des, das in ihrem lande iſt, das ſie dem HERRN bringen, ſoll dein ſeyn: wer rein iſt in deinem hauſe, ſoll davon eſſen.

14. * Alles verbannete in Iſrael ſoll dein ſeyn. * 3 Moſ. 27, 28.

15. Alles, * das ſeine mutter bricht unter allem fleiſch, das ſie dem HERRN bringen, es ſey ein menſch oder vieh, ſoll dein ſeyn: doch daß du die erſte menſchenfrucht löſen laſſeſt; und die erſte frucht eines unreinen viehes auch löſen laſſeſt. * 2 Moſ. 13, 12. 13. c. 34, 19.

16. Sie

16 וּפְדוּיָו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף
חֲמִשֶּׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים
17 גֵּרָה הִוא: אַךְ בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר
כֶּשֶׂב אוֹ־בְכוֹר עֵז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ
הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ
וְאֶת־חֶלְבֵּהֶם תַּקְטִיר אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ
18 לַיהוָה: וּבְשָׂרָם יִהְיֶה־לָּךְ כַּחֲזֵה
הַתְּנוּפָה וּכְשׁוֹק הַיָּמִין לְךָ יִהְיֶה:
19 כָּל תְּרוּמֹת הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יָרִימוּ
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה נָתַתִּי לְךָ וּלְבָנֶיךָ
וְלִבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ לְחָק־עוֹלָם בְּרִית מֶלַח
עוֹלָם הוּא לִפְנֵי יְהוָה לְךָ וּלְזַרְעֲךָ
כ אִתָּךְ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן
בְּאַרְצָם לֹא תִנְחָל וְחֵלֶק לֹא־יִהְיֶה קמץ בש"ק
לְךָ בְּתוֹכָם אֲנִי חֶלְקְךָ וְנַחֲלָתְךָ בְּתוֹךְ
21 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ס וְלִבְנֵי לֵוִי הִנֵּה
נָתַתִּי כָּל־מַעֲשֵׂר בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה
חֵלֶף עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־הֵם עֹבְדִים אֶת־
22 עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד: וְלֹא־יִקְרְבוּ עוֹד
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לָשֵׂאת
23 חֵטְא לָמוּת: וְעָבַד הַלֵּוִי הוּא אֶת־
עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עֲוֹנָם חֻקַּת
עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם וּבְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
24 לֹא יִנְחֲלוּ נַחֲלָה: כִּי אֶת־מַעְשַׂר
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה תְּרוּמָה
נָתַתִּי לַלְוִיִּם לְנַחֲלָה עַל־כֵּן אָמַרְתִּי
לָהֶם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחֲלוּ
כה נַחֲלָה: פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
26 מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאֶל־הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר
נָתַתִּי לָכֶם מֵאִתָּם בְּנַחֲלַתְכֶם
וַהֲרֹמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְּרוּמַת יְהוָה מַעֲשֵׂר
מִן־הַמַּעֲשֵׂר:

16. Sie ſollens aber löſen, wenns eines monden alt iſt: und ſolts zu löſen geben um geld, um fünf ſekel, nach dem ſekel des heiligthums, der gilt zwantzig gera.

17. Aber die erſte frucht eines ochſen, oder lamms, oder ziegen, ſolt du nicht zu löſen geben, denn ſie ſind heilig: ihr blut ſolt du ſprengen auf den altar, und ihr fett ſolt du anzünden * zum opfer des ſüſſen geruchs dem HERRN. *3 Moſ. 1,9. c.2,9.

18. Ihr fleiſch ſoll dein ſeyn: wie auch die webebruſt, und die rechte ſchulter dein iſt.

19. Alle hebopfer, die die kinder Iſrael heiligen dem HERRN, hab ich dir gegeben, und deinen ſöhnen und deinen töchtern, ſamt dir, zum ewigen recht: das ſoll ein unverweſendlicher bund ſeyn ewig vor dem HERRN, dir und deinem ſamen ſamt dir.

20. Und der* HERR ſprach zu Aaron: Du ſolt in ihrem lande nichts beſitzen, auch † kein theil unter ihnen haben; denn Ich bin dein theil, und dein erbgut unter den kindern Iſrael. *4 Moſ. 18, 1. 8. †5 Moſ. 10,9. c.12,12. c.14,27. Joſ.13,14.33. c. 18,7. Ezech). 44, 28.

21. Den kindern aber Levi hab ich * alle zehenten gegeben in Iſrael zum erbgut, für ihr amt, das ſie mir thun an der hütte des ſtifts: *3 Moſ. 27, 30.

22. Daß hinfort die kinder Iſrael nicht zur hütte des ſtifts ſich thun, ſünde auf ſich zu laden, und ſterben.

23. Sondern die Leviten ſollen des amts pflegen an der hütte des ſtifts, und ſie ſollen jener miſſethat tragen: zum ewigen recht bey euren nachkommen. Und ſie ſollen unter den kindern Iſrael kein erbgut beſitzen.

24. Denn den zehenten der kinder Iſrael, den ſie dem HErrn heben, hab ich den Leviten zum erbgut gegeben: darum hab ich zu ihnen geſagt, daß ſie unter den kindern Iſrael kein erbgut beſitzen ſollen.

III.25. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

26. Sage den Leviten, und ſprich zu ihnen: Wenn * ihr den zehenten nehmet von den kindern Iſrael, den ich euch von ihnen gegeben habe zu eurem erbgut; ſo ſollt ihr davon ein hebopfer dem HERRN thun, je den zehenten von dem zehenten. *Neh. 10,38.

27 וְנֶחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדָּגָן מִן־
הַגֹּרֶן וְכַמְלֵאָה מִן־הַיֶּקֶב׃
28 כֵּן תָּרִימוּ גַּם־אַתֶּם תְּרוּמַת יְהוָה מִכֹּל
מַעְשְׂרֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת
יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ 29 מִכֹּל מַתְּנֹתֵיכֶם
תָּרִימוּ אֶת־כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־
חֶלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ׃

וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהָרִימְכֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ ל
וְנֶחְשַׁב לַלְוִיִּם כִּתְבוּאַת גֹּרֶן וְכִתְבוּאַת
יֶקֶב׃ 31 וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל־מָקוֹם אַתֶּם
וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׂכָר הוּא לָכֶם חֵלֶף עֲבֹדַתְכֶם
בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ 32 וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֵטְא
בְּהָרִימְכֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קָדְשֵׁי
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תְחַלֵּלוּ וְלֹא תָמוּתוּ׃

27. Und ſollt ſolch euer Hebopfer achten, als gebet ihr korn aus der ſcheunen, und fülle aus der kelter.

28. Alſo ſollt auch Ihr das hebopfer dem HERRN geben von allen euren zehenten, die ihr nehmet von den kindern Iſrael, daß ihr ſolches hebopfer des HERRN dem prieſter Aaron gebet.

29. Von allem, das euch gegeben wird, ſollt ihr dem HERRN allerley hebopfer geben: von allem beſten, das davon geheiliget wird.

30. Und ſprich zu ihnen: Wenn ihr alſo das beſte davon hebet, ſo ſolls den Leviten gerechnet werden, wie ein einkommen der ſcheunen, und wie ein einkommen der kelter.

31. Und mögets eſſen an allen ſtätten, ihr und eure kinder: denn es iſt * euer lohn für euer amt in der hütte des ſtifts.

* Matth. 10, 10. 1 Cor. 9, 13.

32. So werdet ihr nicht ſünde auf euch laden an demſelben, wenn ihr das beſte davon hebet: und nicht entweihen das geheiligte der kinder Iſrael, und nicht ſterben.

Das XIX. Capitel.

I. Rothe kuh verbrant. II. Unreine über todten entſündigt. III. Straffe des ungehorſams.

פ פ פ לט 39

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן א
לֵאמֹר׃ 2 זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה
יְהוָה לֵאמֹר דַּבֵּר׀ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדֻמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר
אֵין־בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל׃
3 וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא
אֹתָהּ אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׁחַט אֹתָהּ
לְפָנָיו׃ 4 וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ
בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל־נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל־
מוֹעֵד מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים׃
5 וְשָׂרַף אֶת־הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת־עֹרָהּ ח
וְאֶת־בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דָּמָהּ עַל־פִּרְשָׁהּ
יִשְׂרֹף׃ 6 וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב
וּשְׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל־תּוֹךְ שְׂרֵפַת
הַפָּרָה׃ 7 וְכִבֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחַץ
בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה
וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד־הָעָרֶב׃

Und der HERR redete mit Moſe und Aaron, und ſprach:

2. Dieſe weiſe ſoll ein geſetz ſeyn, das der HERR geboten hat, und geſagt: Sage den kindern Iſrael, daß ſie zu dir führen eine * röthliche kuhe, ohne wandel, an der kein fehl ſey, und auf die noch nie kein joch kommen iſt. * Ebr. 9, 13.

3. Und gebet ſie dem prieſter Eleaſar: der ſoll ſie hinaus vor das lager führen, und daſelbſt vor ihm ſchlachten laſſen.

4. Und Eleaſar, der prieſter, ſoll ihres bluts mit ſeinem finger nehmen, und ſtracks gegen die hütte des ſtifts * ſiebenmal ſprengen: * 3 Moſ. 4, 6. 17. c. 8, 11.

5. Und die kuhe vor ihm verbrennen laſſen, beyde ihr fell und ihr fleiſch, dazu ihr blut ſamt ihrem miſt.

6. Und der prieſter ſoll cedernholtz, und * yſopen, und roſinrothe wolle nehmen, und auf die brennende kuhe werfen:

* 3 Moſ. 14, 6. Pſ. 51, 9.

7. Und ſoll ſeine kleider waſchen, und ſeinen leib mit waſſer baden, und darnach ins lager gehen, und * unrein ſeyn bis an den abend. * 3 Moſ. 11, 24. ſeqq. c. 14, 46.

8 Und

8 וְהַשֹּׂרֵף אֹתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם
וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃

8. Und der sie verbrant hat, soll auch seine kleider mit wasser waschen, und seinen leib im wasser baden, und unrein seyn bis an den abend.

9 וְאָסַף׀ אִישׁ טָהוֹר אֶת־אֵפֶר הַפָּרָה
וְהִנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טָהוֹר
וְהָיְתָה לַעֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת
לְמֵי נִדָּה חַטָּאת הִוא׃

9. Und ein reiner mann soll die asche von der kuhe auffraffen, und sie schütten ausser dem lager an eine reine stätte, daß sie daselbst verwahret werde, für die gemeine der kinder Israel, zum* sprengwasser: denn es ist ein sündopfer. *1 Pet. 1, 2.

10 וְכִבֶּס הָאֹסֵף אֶת־אֵפֶר הַפָּרָה
אֶת־בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב וְהָיְתָה
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם לְחֻקַּת
עוֹלָם׃

10. Und derselbe, der die asche der kuhe aufgeraffet hat, soll seine kleider waschen und unrein seyn bis an den abend. Dis soll* ein ewiges recht seyn den kindern Israel, und den fremdlingen, die unter euch wohnen.* 2 Mos. 27, 21. c. 30, 21. 3 M. 6, 18.

11 הַנֹּגֵעַ בְּמֵת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא
12 שִׁבְעַת יָמִים׃ הוּא יִתְחַטָּא־בּוֹ בַּיּוֹם
הַשְּׁלִשִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהָר וְאִם־לֹא
יִתְחַטָּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא
13 יִטְהָר׃ כָּל־הַנֹּגֵעַ בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ
הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא
אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טִמֵּא וְנִכְרְתָה
הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה לֹא־
זֹרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טֻמְאָתוֹ בוֹ׃

11. Wer nun irgend einen todten menschen anrühret, der wird sieben tage unrein seyn:

12. Der soll sich hiemit entsündigen am dritten tage, und am siebenten tage, so wird er rein; und wo er sich nicht am dritten tage und am siebenten tage entsündiget, so wird er nicht rein werden.

13. Wenn aber iemand irgend einen todten menschen anrühret, und sich nicht entsündigen wolte; der verunreiniget die wohnung des HERRN, und solche seele soll ausgerottet werden aus Israel: Darum, daß das sprengwasser nicht über ihn gesprenget ist, so ist er unrein, so lange er sich nicht davon reinigen lässet.

14 זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי־יָמוּת בְּאֹהֶל
כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֹהֶל וְכָל־אֲשֶׁר
בָּאֹהֶל יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים׃

14. Dis ist das gesetz, wenn ein mensch in der hütte stirbt: Wer in die hütte gehet, und alles, was in der hütte ist, soll unrein seyn sieben tage.

15 וְכָל כְּלִי פָתִיחַ אֲשֶׁר אֵין־צָמִיד פָּתִיל
16 עָלָיו טָמֵא הוּא׃ וְכֹל אֲשֶׁר־יִגַּע עַל־פְּנֵי
הַשָּׂדֶה בְּחָלָל־חֶרֶב אוֹ בְמֵת אוֹ־בְעֶצֶם
אָדָם אוֹ בַקֶּבֶר יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים׃

15. Und alles offene geräthe, das keinen deckel noch band hat, ist unrein.

16. Auch wer anrühret auf dem felde einen erschlagenen mit dem schwerdt, oder einen todten, oder eines menschen bein, oder grab: der ist unrein sieben tage.

17 וְלָקְחוּ לַטָּמֵא מֵעֲפַר שְׂרֵפַת הַחַטָּאת
וְנָתַן עָלָיו מַיִם חַיִּים אֶל־כֶּלִי׃

17. So sollen sie nun für den unreinen nehmen der aschen dieses verbranten sündopfers, und fliessend wasser darauf thun in ein gefäß.

18 וְלָקַח אֵזוֹב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טָהוֹר
וְהִזָּה עַל־הָאֹהֶל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־
הַנְּפָשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ־שָׁם וְעַל־הַנֹּגֵעַ
בָּעֶצֶם אוֹ בֶחָלָל אוֹ בַמֵּת אוֹ בַקָּבֶר׃

18. Und ein reiner mann soll hysopen nehmen, und die wasser tuncken, und die hütte besprengen, und alle geräthe, und alle seelen, die drinnen sind: also auch den, der eines todten bein, oder erschlagenen, oder todten, oder grab angerühret hat.

19 וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל־הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטֵּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר בָּעָרֶב׃

19. Es ſoll aber der reine den unreinen am dritten tage und am ſiebenten tage beſprengen, und ihn am ſiebenten tage entſündigen; und ſoll ſeine kleider waſchen, und ſich im waſſer baden: ſo wird er am abend rein.

כ וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקָּהָל כִּי־אֶת־מִקְדַּשׁ יְהוָה טִמֵּא מֵי נִדָּה לֹא־זֹרַק עָלָיו טָמֵא הוּא׃

III. 20. Welcher aber unrein ſeyn wird, und ſich nicht entſündigen will, des ſeele ſoll ausgerottet werden aus der gemeine: denn er hat das heiligthum des HERRN verunreiniget, und iſt mit ſprengwaſſer nicht beſprenget, darum iſt er unrein.

21 וְהָיְתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמְזֵה מֵי־הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֹּגֵעַ בְּמֵי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃

21. Und dis ſoll ihnen ein ewiges recht ſeyn. Und der auch, der mit dem ſprengwaſſer geſprenget hat, ſoll ſeine kleider waſchen. Und wer das ſprengwaſſer anrühret, der ſoll unrein ſeyn bis an den abend.

22 וְכָל אֲשֶׁר־יִגַּע־בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנֹּגַעַת תִּטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ פ

22. Und alles, was er anrühret, wird unrein werden: und welche ſeele er anrühren wird, ſoll unrein ſeyn bis an den abend.

Das XX. Capitel.

I. Mirjams tod. II. Haderwaſſer aus dem felſen. III. Edoms verweigerter durchzug. IV. Aarons entkleidung und tod.

ב׳ מעצים

א וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה מִדְבַּר־צִן בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקָדֵשׁ וַתָּמָת שָׁם מִרְיָם וַתִּקָּבֵר שָׁם׃

Und die kinder Iſrael kamen mit der gantzen gemeine in die wüſte Zin, im erſten monden, und das volck lag zu Kades. Und Mirjam ſtarb daſelbſt, und ward daſelbſt begraben.

ב וְלֹא־הָיָה מַיִם לָעֵדָה וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן׃

II. 2. Und die gemeine hatte * kein waſſer, und verſamleten ſich † wieder Moſen und Aaron. * 2 Moſ. 17, 1. † 4 Moſ. 14, 2. c. 16, 3.

ג וַיָּרֶב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוּ גָוַעְנוּ בִגְוַע אַחֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה׃

3. Und das volck * haderte mit Moſe, und ſprachen: Ach, daß wir umkommen wären, da unſere brüder umkamen vor dem HERRN! * 2 Moſ. 17, 2.

ד וְלָמָּה הֲבֵאתֶם אֶת־קְהַל יְהוָה אֶל־ מ׳ בלא דגש
הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוּת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירֵנוּ׃

4. Warum habt ihr die gemeine des HErrn in dieſe wüſten bracht, daß wir hie ſterben mit unſerm vieh?

ה וְלָמָּה הֶעֱלִיתֻנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֹתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הָרָע הַזֶּה לֹא מְקוֹם זֶרַע וּתְאֵנָה וְגֶפֶן וְרִמּוֹן וּמַיִם אֵין לִשְׁתּוֹת׃

5. Und * warum habt ihr uns aus Egypten geführet an dieſen böſen ort: da man nicht ſäen kann, da noch feigen, noch weinſtöcke, noch granatäpfel ſind, und iſt dazu kein waſſer zu trincken? * 2 Moſ. 17, 3.

ו וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהָל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם׃ פ

6. Moſe und Aaron gingen von der gemeine zu der thür der hütte des ſtifts, und fielen auf ihr angeſicht: und die herrlichkeit des HERRN erſchien ihnen.

ז וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

7. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

8. Nim den ſtab, und verſamle die gemeine, du und dein bruder Aaron, und redet mit dem fels vor ihren augen: der wird ſein* waſſer geben. Alſo ſolt du ihnen waſſer aus dem fels bringen, und die gemeine trencken, und ihr vieh. * c. 21, 16. Pſ. 105, 41. Weish. 11, 4. 1 Cor. 10, 4.

9. Da nahm Moſe den ſtab vor dem HErrn, wie er ihm geboten hatte.

10. Und Moſe und Aaron verſamleten die gemeine vor den fels, und ſprach zu ihnen: Höret,* ihr ungehorſamen, werden wir euch auch waſſer bringen aus dieſem fels? * c. 17, 10.

11. Und Moſe hub ſeine hand auf, und * ſchlug den felſen mit dem ſtabe zweymal: da ging viel waſſers heraus, daß die gemeine tranck, und ihr vieh.* 2 Moſ. 17, 6. ꝛc.

12. Der HERR aber ſprach zu Moſe und Aaron: Darum, * daß ihr nicht an mich geläubet habt, daß ihr mich heiligtet vor den kindern Iſrael, ſollt ihr dieſe gemeine nicht ins land bringen, das ich ihnen geben werde. * c. 27, 14. 5 Moſ. 1, 37. c. 4, 21. c. 31, 2. c. 34, 4.

13. Das iſt das* haderwaſſer: darüber die kinder Iſrael mit dem HERRN haderten, und er geheiliget ward an ihnen. * 2 Moſ. 17, 2. 7. 5 Moſ. 32, 51. Pſ. 81, 8. Pſ. 106, 32.

III. 14. Und Moſe ſandte botſchaft aus Kades zu dem könige der Edomiter. Alſo läſſt dir dein bruder Iſrael ſagen: Du weiſſeſt alle die mühe, die uns betreten hat;

15. Daß unſere väter in Egypten hinab gezogen ſind, und wir lange zeit in Egypten gewohnet haben; und die Egypter handelten uns und unſere väter übel.

16. Und wir ſchrien zu dem HErrn, der hat unſere ſtimme erhöret, und * einen engel geſandt, und aus Egypten geführet. Und ſiehe, wir ſind zu Kades in der ſtadt an deinen grentzen. * 2 Moſ. 14, 19.

17. Laß* uns durch dein land ziehen: wir wollen nicht durch äcker noch weinberge gehen, auch nicht waſſer aus den brunnen trincken; die landſtraſſe wollen wir ziehen, weder zur rechten noch zur lincken weichen, bis wir durch deine grentze kommen. * c. 21, 21.

18. Die Edomiter aber ſprachen zu ihnen: Du ſolt nicht durch mich ziehen, oder ich will dir mit dem ſchwerdt entgegen ziehen.

8 קַח אֶת־הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל אֶת־הָעֵדָה
אַתָּה וְאַהֲרֹן אָחִיךָ וְדִבַּרְתֶּם אֶל־הַסֶּלַע
לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מֵימָיו וְהוֹצֵאתָ לָהֶם
מַיִם מִן־הַסֶּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת־הָעֵדָה
9 וְאֶת־בְּעִירָם׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־
הַמַּטֶּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ׃
י וַיַּקְהִלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקָּהָל אֶל־
פְּנֵי הַסֶּלַע וַיֹּאמֶר לָהֶם שִׁמְעוּ־נָא
הַמֹּרִים הֲמִן־הַסֶּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם
11 מָיִם׃ וַיָּרֶם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ
אֶת־הַסֶּלַע בְּמַטֵּהוּ פַּעֲמָיִם וַיֵּצְאוּ
מַיִם רַבִּים וַתֵּשְׁתְּ הָעֵדָה וּבְעִירָם׃ ס
12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
יַעַן לֹא־הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי
לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ
אֶת־הַקָּהָל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
13 נָתַתִּי לָהֶם׃ הֵמָּה מֵי מְרִיבָה
אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה
וַיִּקָּדֵשׁ בָּם׃ ס
14 וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקָּדֵשׁ אֶל־
מֶלֶךְ אֱדוֹם כֹּה אָמַר אָחִיךָ יִשְׂרָאֵל
אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר
טו מְצָאָתְנוּ׃ וַיֵּרְדוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרַיְמָה
וַנֵּשֶׁב בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיָּרֵעוּ
לָנוּ מִצְרַיִם וְלַאֲבֹתֵינוּ׃
16 וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קֹלֵנוּ וַיִּשְׁלַח
מַלְאָךְ וַיֹּצִאֵנוּ מִמִּצְרָיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ
בְקָדֵשׁ עִיר קְצֵה גְבוּלֶךָ׃
17 נַעְבְּרָה־נָּא בְאַרְצֶךָ לֹא נַעֲבֹר בִּשְׂדֶה
וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתֶּה מֵי בְאֵר דֶּרֶךְ
הַמֶּלֶךְ נֵלֵךְ לֹא נִטֶּה יָמִין וּשְׂמֹאול
עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלֶךָ׃
18 וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֱדוֹם לֹא תַעֲבָר בִּי פֶּן־
בַּחֶרֶב אֵצֵא לִקְרָאתֶךָ׃

19 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמְסִלָּה
נַעֲלֶה וְאִם־מֵימֶיךָ נִשְׁתֶּה אֲנִי
וּמִקְנָי וְנָתַתִּי מְכָרָם רַק אֵין־דָּבָר
בְּרַגְלַי אֶעְבְּרָה׃

19. Die kinder Iſrael ſprachen zu ihm: Wir wollen auf der gebahnten ſtraſſe ziehen. Und ſo wir deines waſſers trincken, wir und unſer vieh, ſo wollen wirs bezahlen; wir wollen nichts denn nur zu fuſſe hindurch ziehen.

20 וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וַיֵּצֵא אֱדוֹם כ
לִקְרָאתוֹ בְּעַם כָּבֵד וּבְיָד חֲזָקָה׃

20. Er aber ſprach: Du ſolt*nicht herdurch ziehen. Und die Edomiter zogen aus, ihnen entgegen, mit mächtigem volck und ſtarcker hand. *5 Moſ.2,30.

21 וַיְמָאֵן ׀ אֱדוֹם נְתֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל
עֲבֹר בִּגְבֻלוֹ וַיֵּט יִשְׂרָאֵל מֵעָלָיו׃ פ

21. Alſo wegerten die Edomiter Iſrael zu vergönnen durch ihre grentze zu ziehen. Und Iſrael wich von ihnen.

22 וַיִּסְעוּ מִקָּדֵשׁ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
כָּל־הָעֵדָה הֹר הָהָר׃

22. Und die kinder Iſrael brachen auf von*Kades, und kamen mit der gantzen gemeine gen Hor am gebirge. *c. 33,37.

23 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּהֹר
הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֱדוֹם לֵאמֹר׃

IV.23.Und der HERR redete mit Moſe und Aaron zu Hor am gebirge, an den grentzen des landes der Edomiter, und ſprach:

24 יֵאָסֵף אַהֲרֹן אֶל־עַמָּיו כִּי לֹא
יָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר־מְרִיתֶם אֶת־
פִּי לְמֵי מְרִיבָה׃

24. Laß*ſich Aaron ſamlen zu ſeinem volck; denn er ſoll nicht in das land kommen, das ich den kindern Iſrael gegeben habe, darum, daß ihr meinem munde ungehorſam geweſt ſeyd, bey dem haderwaſſer. *Eſ. 38,1.

25 קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְהַעַל אֹתָם הֹר הָהָר׃

25. Nim aber *Aaron und ſeinen ſohn Eleaſar, und führe ſie auf Hor am gebirge.*c.27,13. c.33,38. 5Moſ.10,6. c. 32,50.

26 וְהַפְשֵׁט אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו
וְהִלְבַּשְׁתָּם אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְאַהֲרֹן יֵאָסֵף
וּמֵת שָׁם׃

26. Und zeuch Aaron ſeine kleider aus, und zeuch ſie Eleaſar an, ſeinem ſohn: und Aaron ſoll ſich daſelbſt ſamlen und ſterben.

27 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה וַיַּעֲלוּ אֶל־הֹר הָהָר לְעֵינֵי כָּל־
הָעֵדָה׃

27. Da thät Moſe, wie ihm der HErr geboten hatte, und ſtiegen auf Hor am gebirge, vor der gantzen gemeine.

28 וַיַּפְשֵׁט מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן אֶת־
בְּגָדָיו וַיַּלְבֵּשׁ אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ
וַיָּמָת אַהֲרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיֵּרֶד מֹשֶׁה
וְאֶלְעָזָר מִן־הָהָר׃

28. Und Moſe zog Aaron ſeine kleider aus, und zog ſie Eleaſar an, ſeinem ſohne. Und Aaron *ſtarb daſelbſt oben auf dem berge: Moſe aber und Eleaſar ſtiegen herab vom berge. *5 Moſ.10,6. c. 32,50.

29 וַיִּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה
כִּי גָוַע אַהֲרֹן וַיִּבְכּוּ אֶת־אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים
יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ ס

29. Und da die gantze gemeine ſahe, daß Aaron dahin war: beweineten ſie ihn dreyſſig tage, das gantze haus Iſrael.

Das XXI. Capitel.

I. Iſrael ſchlägt Arad. II. Murret. III. Feurige ſchlangen. IV. Neue läger. V. Sieg wieder Sihon, VI. und Og.

א וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ־עֲרָד יֹשֵׁב
הַנֶּגֶב כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים
וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבְּ ׀ מִמֶּנּוּ שֶׁבִי׃

Und da der Cananiter, der *könig Arad, der gegen mittag wohnete, hörete, daß Iſrael herein kommt durch den weg der kundſchafter: ſtritt er wieder Iſrael, und führete etliche gefangen. *c. 33, 40.

2 וַיִּדַּר יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לַיהוָה וַיֹּאמַר אִם־נָתֹן
תִּתֵּן אֶת־הָעָם הַזֶּה בְּיָדִי וְהַחֲרַמְתִּי
3 אֶת־עָרֵיהֶם׃ וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל
יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת־הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֵם אֶתְהֶם
וְאֶת־עָרֵיהֶם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם
4 חָרְמָה׃ פ וַיִּסְעוּ מֵהֹר הָהָר דֶּרֶךְ
יַם־סוּף לִסְבֹב אֶת־אֶרֶץ אֱדוֹם
וַתִּקְצַר נֶפֶשׁ־הָעָם בַּדָּרֶךְ׃
ה וַיְדַבֵּר הָעָם בֵּאלֹהִים וּבְמֹשֶׁה לָמָּה
הֶעֱלִיתֻנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוּת בַּמִּדְבָּר כִּי
אֵין לֶחֶם וְאֵין מַיִם וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה בַּלֶּחֶם
6 הַקְּלֹקֵל׃ וַיְשַׁלַּח יְהוָה
בָּעָם אֶת־הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים וַיְנַשְּׁכוּ
קמץ בטפחא אֶת־הָעָם וַיָּמָת עַם־רָב מִיִּשְׂרָאֵל׃
7 וַיָּבֹא הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ
חָטָאנוּ כִּי־דִבַּרְנוּ בַיהוָה וָבָךְ
הִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה וְיָסֵר מֵעָלֵינוּ אֶת־
הַנָּחָשׁ וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה בְּעַד הָעָם׃
8 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲשֵׂה לְךָ
שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל־נֵס וְהָיָה כָּל־
הַנָּשׁוּךְ וְרָאָה אֹתוֹ וָחָי׃
9 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נְחַשׁ נְחֹשֶׁת וַיְשִׂמֵהוּ
עַל־הַנֵּס וְהָיָה אִם־נָשַׁךְ הַנָּחָשׁ אֶת־
אִישׁ וְהִבִּיט אֶל־נְחַשׁ הַנְּחֹשֶׁת וָחָי׃

י וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּאֹבֹת׃
11 וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת וַיַּחֲנוּ בְּעִיֵּי הָעֲבָרִים
בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מוֹאָב מִמִּזְרַח
הַשָּׁמֶשׁ׃
12 מִשָּׁם נָסָעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרֶד׃
13 מִשָּׁם נָסָעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר אַרְנֹן
אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר הַיֹּצֵא מִגְּבוּל הָאֱמֹרִי
כִּי אַרְנֹן גְּבוּל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב
וּבֵין הָאֱמֹרִי׃

2. Da gelobete Iſrael dem HERRN ein gelübd, und ſprach: Wenn du dis volck unter meine hand gibſt, ſo will ich ihre ſtätte verbannen.

3. Und der HErr erhörete die ſtimme Iſrael, und gab die Cananiter, und *verbannete ſie ſamt ihren ſtädten: und hieß die ſtätte Harma. *Richt. 1, 17.

4. Da zogen ſie von Hor am gebirge auf dem wege vom ſchilfmeer, daß ſie *um der Edomiter land hinzögen. Und das volck ward † verdroſſen auf dem wege. *c. 20, 21. † c. 11, 1.

II. 5. Und redete *wieder GOtt und wieder Moſen: Warum haſt du uns aus Egypten geführet, daß wir ſterben in der wüſten? Denn es iſt kein brodt noch waſſer hie, und unſere ſeele eckelt über dieſer loſen ſpeiſe. *c. 11, 20. c. 14, 2.

III. 6. Da ſandte der HERR feurige *ſchlangen unter das volck: die biſſen das volck, daß ein groß volck in Iſrael ſtarb. *Weish. 16, 5. 1 Cor. 10, 9.

7. Da kamen ſie zu Moſe, und ſprachen: *Wir haben geſündiget, daß wir wieder den HERRN und wieder dich geredt haben; bitte den HERRN, daß er die ſchlangen von uns nehme. Moſe bat für das volck. *c. 14, 40. 1 Sam. 7, 6.

8. Da ſprach der HErr zu Moſe: Mache dir eine *eherne ſchlange, und richte ſie zum zeichen auf; wer gebiſſen iſt, und ſiehet ſie an, der ſoll leben. *Joh. 3, 14.

9. Da machte Moſe eine eherne ſchlange, und richtete ſie auf zum zeichen: und wenn iemanden eine ſchlange biß, ſo ſahe er die eherne ſchlange an, und blieb leben.

IV. 10. Und die kinder Iſrael zogen aus, und lagerten ſich in *Oboth. *c. 33, 43.

11. Und von Oboth zogen ſie aus, und lagerten ſich in *Ijim, am gebirge Abarim, in der wüſten gegen Moab über, gegen der ſonnen aufgang. *c. 33, 44.

12. Von dannen zogen ſie, und lagerten ſich am bach Sared.

13. Von dannen zogen ſie, und lagerten ſich diſſeit am Arnon: welcher iſt in der wüſten, und heraus reicht von der grentze der Amoriter. Denn *Arnon iſt die grentze Moab, zwiſchen Moab und den Amoritern. *Richt. 11, 13. 18.

14 עַל־כֵּן יֵאָמַר בְּסֵפֶר מִלְחֲמֹת יְהוָה
אֶת־וָהֵב בְּסוּפָה וְאֶת־הַנְּחָלִים אַרְנֹן׃
15 וְאֹשֶׁר הַנְּחָלִים אֲשֶׁר נָטָה לְשֶׁבֶת
עָר וְנִשְׁעַן לִגְבוּל מוֹאָב׃
16 וּמִשָּׁם בְּאֵרָה הִוא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר
יְהוָה לְמֹשֶׁה אֱסֹף אֶת־הָעָם
וְאֶתְּנָה לָהֶם מָיִם׃ ס
17 אָז יָשִׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת
עֲלִי בְאֵר עֲנוּ־לָהּ׃
18 בְּאֵר חָפָרוּהָ
שָׂרִים כָּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בִּמְחֹקֵק
בְּמִשְׁעַנְתָּם וּמִמִּדְבָּר מַתָּנָה׃
19 וּמִמַּתָּנָה נַחֲלִיאֵל וּמִנַּחֲלִיאֵל בָּמוֹת׃
20 וּמִבָּמוֹת הַגַּיְא אֲשֶׁר בִּשְׂדֵה מוֹאָב רֹאשׁ כ
הַפִּסְגָּה וְנִשְׁקָפָה עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימֹן׃ פ
21 וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל־סִיחֹן
מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי לֵאמֹר׃
22 אֶעְבְּרָה בְאַרְצֶךָ לֹא נַטֶּה בְשָׂדֶה וּבְכֶרֶם
לֹא נִשְׁתֶּה מֵי בְאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלֵךְ
עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלֶךָ׃
23 וְלֹא־נָתַן סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֶבֶר
בִּגְבֻלוֹ וַיֶּאֱסֹף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ
וַיֵּצֵא לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה
וַיָּבֹא יָהְצָה וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל׃
24 וַיַּכֵּהוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי־חָרֶב וַיִּירַשׁ
אֶת־אַרְצוֹ מֵאַרְנֹן עַד־יַבֹּק עַד־
בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עַז גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן׃
25 וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־הֶעָרִים הָאֵלֶּה כה
וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי הָאֱמֹרִי
בְּחֶשְׁבּוֹן וּבְכָל־בְּנֹתֶיהָ׃
26 כִּי חֶשְׁבּוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הוּא וְהוּא
נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרִאשׁוֹן וַיִּקַּח
אֶת־כָּל־אַרְצוֹ מִיָּדוֹ עַד־אַרְנֹן׃

14. Daher spricht man in dem buch von den streiten des HERRN: das Waheb in Supha, und die bäche am Arnon;

15. Und die quelle der bäche, welche reichet hinan zur stadt Ar, und lencket sich, und ist die grentze Moab.

16. Und von dannen zogen sie zum brunnen. Das ist der brunn, davon der HErr zu Mose sagte: Samle das volck, ich will ihnen wasser geben.

17. Da sang Israel dieses lied, und sungen um einander über dem brunnen.

18. Das ist der brunn, den die fürsten gegraben haben: die edlen im volck haben ihn gegraben, durch den *lehrer und ihre stäbe. Und von dieser wüsten zogen sie gen Mathana: *5 Mos. 33, 21.

19. Und von Mathana gen Nahaliel; und von Nahaliel gen Bamoth;

20. Und von Bamoth in das thal, das im felde Moab lieget, zu dem hohen berge Pisga, der gegen die wüste siehet.

V. 21. Und Israel sandte boten *zu Sihon, dem könige der Amoriter, und ließ ihm sagen: *5 Mos. 2, 26. c. 29, 7. Richt. 11, 19. Ps. 135, 11. Am. 2, 9.

22. Laß *mich durch dein land ziehen; wir wollen nicht weichen in die äcker, noch in die weingärten, wollen auch des brunnwassers nicht trincken; die landstrasse wollen wir ziehen, bis wir durch deine grentze kommen. *c. 20, 17.

23. Aber Sihon gestattete den kindern Israel den zug nicht durch seine grentze; sondern samlete alle sein volck, und zog aus Israel entgegen in die wüste; und als er gen *Jahza kam, stritte er wieder Israel. *5 Mos. 2, 32.

24. Israel aber schlug ihn mit der schärfe des schwerdts, und nahm sein land ein, von Arnon an bis an den Jabok, und bis an die kinder Ammon: denn die grentzen der kinder Ammon waren veste.

25. Also nahm Israel alle diese städte, und wohnete in allen städten der Amoriter, zu Hesbon und allen ihren töchtern.

26. Denn Hesbon die stadt war Sihons, des königs der Amoriter: und er hatte zuvor mit dem könige der Moabiter gestritten, und i m alle sein land angewonnen, bis gen Arnon.

27 עַל־כֵּן יֹאמְרוּ הַמֹּשְׁלִים בָּאוּ חֶשְׁבּוֹן
תִּבָּנֶה וְתִכּוֹנֵן עִיר סִיחוֹן׃

28 כִּי־אֵשׁ יָצְאָה מֵחֶשְׁבּוֹן לֶהָבָה מִקִּרְיַת
סִיחֹן אָכְלָה עָר מוֹאָב בַּעֲלֵי בָּמוֹת
אַרְנֹן׃

29 אוֹי־לְךָ מוֹאָב אָבַדְתָּ עַם־כְּמוֹשׁ
נָתַן בָּנָיו פְּלִיטִם וּבְנֹתָיו בַּשִּׁבְיֹת
לְמֶלֶךְ אֱמֹרִי סִיחוֹן׃

ל וַנִּירֵם אָבַד חֶשְׁבּוֹן עַד־דִּיבֹן וַנַּשִּׁים
עַד־נֹפַח אֲשֶׁר עַד־מֵידְבָא׃ נקו׳ עד׳

31 וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֱמֹרִי׃

32 וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת־יַעְזֵר וַיִּלְכְּדוּ
בְנֹתֶיהָ וַיּוֹרֶשׁ אֶת־הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־שָׁם׃ ורש קרי

33 וַיִּפְנוּ וַיַּעֲלוּ דֶּרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג
מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן לִקְרָאתָם הוּא וְכָל־
עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה אֶדְרֶעִי׃

34 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַל־תִּירָא
אֹתוֹ כִּי בְיָדְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־
עַמּוֹ וְאֶת־אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לּוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ
לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב
לה בְּחֶשְׁבּוֹן׃ וַיַּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָיו
וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בְּלִתִּי הִשְׁאִיר־
לוֹ שָׂרִיד וַיִּירְשׁוּ אֶת־אַרְצוֹ׃

[Cap. XXII.]

א וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבוֹת
מוֹאָב מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃

27. Daher ſagt man im ſprichwort: Kommt gen Hesbon, daß man die ſtadt Sihon baue und aufrichte;

28. Denn feuer iſt aus Hesbon gefahren, eine flamme von der ſtadt Sihor, die hat gefreſſen Ar der Moabiter, und die bürger der höhe Arnon;

29. Wehe dir, Moab, du volck *Camos biſt verloren; man hat ſeine ſöhne in die flucht geſchlagen, und ſeine töchter gefangen geführet, Sihon, dem könige der Amoriter; * Richt. 11, 24. 1 Kön. 11, 7. 2 K. 23, 13.

30. Ihre herrlichkeit iſt zu nichte worden, von Hesbon bis gen *Dibon; ſie iſt verſtöret bis gen Nopha, die da langet bis gen Medba. * Eſ. 16, 2.

31. Alſo wohnete Iſrael im lande der Amoriter.

VI. 32. Und Moſe ſandte aus kundſchafter gen *Jaeſer, und gewonnen ihre töchter, und nahmen die Amoriter ein, die drinnen waren: * c. 32, 3.

33. Und wandten ſich, und zogen hinauf des weges zu Baſan. Da *zog aus ihnen entgegen Og, der könig zu Baſan, mit alle ſeinem volck, zu ſtreiten in Edrei.

* 5 Moſ. 3, 1. c. 29, 7.

34. Und der HERR ſprach zu Moſe: Fürchte dich nicht vor ihm; denn ich hab ihn in deine hand gegeben mit land und leuten, und ſollſt mit ihm thun, wie du mit Sihon, dem könige der Amoriter, gethan haſt, der zu Hesbon wohnete.

35. Und ſie ſchlugen ihn und ſeine ſöhne, und alle ſein volck, bis *daß keiner überblieb: und nahmen das land ein. * Joſ. 8, 22. c. 10, 28. 30. 32.

Cap. 22. v. 1. I. Darnach zogen die kinder Iſrael, und lagerten ſich in das *gefilde Moab, jenſeit dem Jordan, gegen Jericho. * c. 33, 48.

Das XXII. Capitel.

I. Bileam beſtellt. II. Fragt GOtt. III. Eſelin redet. IV. Balaks willkommen.

ס ס ס מ 40

2 וַיַּרְא בָּלָק בֶּן־צִפּוֹר אֵת כָּל־אֲשֶׁר־
עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לָאֱמֹרִי׃

3 וַיָּגָר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־
הוּא וַיָּקָץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

2. Und da Balak, der ſohn Zipor, ſahe alles, was Iſrael gethan hatte den Amoritern;

3. Und daß ſich die Moabiter ſehr fürchteten vor dem volck, das ſo groß war; und daß den Moabitern grauete vor den kindern Iſrael;

4 וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מִדְיָן עַתָּה
יְלַחֲכוּ הַקָּהָל אֶת־כָּל־סְבִיבֹתֵינוּ
כִּלְחֹךְ הַשּׁוֹר אֶת־יֶרֶק הַשָּׂדֶה וּבָלָק
בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהִוא׃

5 וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־בִּלְעָם בֶּן־
בְּעוֹר פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל־הַנָּהָר אֶרֶץ
בְּנֵי־עַמּוֹ לִקְרֹא־לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה
עַם יָצָא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כִסָּה אֶת־
עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יָשַׁב מִמֻּלִי׃

6 וְעַתָּה לְכָה־נָּא אָרָה־לִּי אֶת־הָעָם
הַזֶּה כִּי־עָצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוּלַי אוּכַל
נַכֶּה־בּוֹ וַאֲגָרְשֶׁנּוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יָדַעְתִּי
אֵת אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ וַאֲשֶׁר תָּאֹר
יוּאָר׃

7 וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן
וּקְסָמִים בְּיָדָם וַיָּבֹאוּ אֶל־בִּלְעָם
וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דִּבְרֵי בָלָק׃

8 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינוּ פֹה הַלַּיְלָה וַהֲשִׁבֹתִי
אֶתְכֶם דָּבָר כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר יְהוָה אֵלָי
וַיֵּשְׁבוּ שָׂרֵי־מוֹאָב עִם־בִּלְעָם׃

9 וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמֶר
מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ׃

10 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק
בֶּן־צִפֹּר מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח אֵלָי׃

11 הִנֵּה הָעָם הַיֹּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיְכַס אֶת־
עֵין הָאָרֶץ עַתָּה לְכָה־קַבָּה־לִּי אֹתוֹ אוּלַי
אוּכַל לְהִלָּחֶם בּוֹ וְגֵרַשְׁתִּיו׃

12 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם לֹא תֵלֵךְ
עִמָּהֶם לֹא תָאֹר אֶת־הָעָם כִּי בָרוּךְ
הִיא׃

13 וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיֹּאמֶר
אֶל־שָׂרֵי בָלָק לְכוּ אֶל־אַרְצְכֶם
כִּי מֵאֵן יְהוָה לְהִתְּתִי לְהַלֵּךְ עִמָּכֶם׃

14 וַיָּקוּמוּ שָׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל־בָּלָק
וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בִּלְעָם הָלֵךְ עִמָּנוּ׃

4. Und sprachen zu den ältesten der Midianiter: Nun wird dieser hauffe auffressen, was um uns ist, wie ein ochs kraut auf dem felde auffrisset. Balak aber, der sohn Zipor, war zu der zeit könig der Moabiter.

5. Und er sandte* boten aus† zu Bileam, dem sohn Beor, gen Pethor, der wohnete an dem wasser im lande der kinder seines volcks, daß sie ihn forderten, und ließ ihm sagen: Siehe, es ist ein volck aus Egypten gezogen, das bedeckt das angesicht der erden, und lieget gegen mir;

* Jos. 24, 9. † 4 Mos. 23, 7. Offenb. 2, 14. ꝛc.

6. So komm nun, und verfluche mir das volck, denn es ist mir zu mächtig; ob ichs schlagen möchte, und aus dem lande vertreiben; denn ich weiß, daß, welchen du segnest, der ist gesegnet, und welchen du verfluchest, der ist verflucht.

7. Und die ältesten der Moabiter gingen hin mit den ältesten der Midianiter, und hatten den lohn des wahrsagens in ihren händen: und gingen zu Bileam ein, und sagten ihm die worte Balak.

8. Und er sprach zu ihnen: Bleibet hie über nacht; so will ich euch wieder sagen, wie mir der HERR sagen wird. Also blieben die fürsten der Moabiter bey Bileam.

II. 9. Und GOtt kam zu Bileam, und sprach: * Wer sind die leute, die bey dir sind?

* Es. 39, 3.

10. Bileam sprach zu GOtt: Balak, der sohn Zipor, der Moabiter könig, hat zu mir gesandt;

11. Siehe, ein volck ist aus Egypten gezogen, und bedeckt das angesicht der erden; so komm nun, und fluche ihm; ob ich mit ihm streiten möge, und sie vertreiben.

12. GOtt aber sprach zu Bileam: Gehe nicht mit ihnen; verfluche das volck auch nicht, denn es ist gesegnet.

13. Da stund Bileam des morgens auf, und sprach zu den fürsten Balak: Gehet hin in euer land; denn der HERR wills nicht gestatten, daß ich mit euch ziehe.

14. Und die fürsten der Moabiter machten sich auf, kamen zu Balak, und sprachen: Bileam wegert sich mit uns zu ziehen.

טו וַיֹּסֶף עוֹד בָּלָק שְׁלַח שָׂרִים רַבִּים
16 וְנִכְבָּדִים מֵאֵלֶּה: וַיָּבֹאוּ אֶל־בִּלְעָם
וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בָּלָק בֶּן־צִפּוֹר
אַל־נָא תִּמָּנַע מֵהֲלֹךְ אֵלָי:
17 כִּי־כַבֵּד אֲכַבְּדְךָ מְאֹד וְכֹל אֲשֶׁר־תֹּאמַר
אֵלַי אֶעֱשֶׂה וּלְכָה־נָּא קָבָה־לִּי אֶת
18 הָעָם הַזֶּה: וַיַּעַן בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל־
עַבְדֵי בָלָק אִם־יִתֶּן־לִי בָלָק מְלֹא
בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־
פִּי יְהוָה אֱלֹהָי לַעֲשׂוֹת קְטַנָּה אוֹ גְדוֹלָה:
19 וְעַתָּה שְׁבוּ־נָא בָזֶה גַּם־אַתֶּם הַלָּיְלָה
וְאֵרְעָה מַה־יֹּסֵף יְהוָה דַּבֵּר עִמִּי:
כ וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם לַיְלָה וַיֹּאמֶר
לוֹ אִם־לִקְרֹא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם
לֵךְ אִתָּם וְאַךְ אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר
21 אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַּעֲשֶׂה: וַיָּקָם בִּלְעָם
בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־אֲתֹנוֹ וַיֵּלֶךְ עִם־
22 שָׂרֵי מוֹאָב: וַיִּחַר־אַף אֱלֹהִים כִּי־
הֹלֵךְ הוּא וַיִּתְיַצַּב מַלְאַךְ יְהוָה בַּדֶּרֶךְ
לְשָׂטָן לוֹ וְהוּא רֹכֵב עַל־אֲתֹנוֹ וּשְׁנֵי
23 נְעָרָיו עִמּוֹ: וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ
יְהוָה נִצָּב בַּדֶּרֶךְ וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ
וַתֵּט הָאָתוֹן מִן־הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה
וַיַּךְ בִּלְעָם אֶת־הָאָתוֹן לְהַטֹּתָהּ הַדָּרֶךְ:
24 וַיַּעֲמֹד מַלְאַךְ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל
הַכְּרָמִים גָּדֵר מִזֶּה וְגָדֵר מִזֶּה:
כה וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יְהוָה
וַתִּלָּחֵץ אֶל־הַקִּיר וַתִּלְחַץ אֶת־רֶגֶל
בִּלְעָם אֶל־הַקִּיר וַיֹּסֶף לְהַכֹּתָהּ:
26 וַיּוֹסֶף מַלְאַךְ־יְהוָה עָבֹר וַיַּעֲמֹד
בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין־דֶּרֶךְ לָנְטוֹת
יָמִין וּשְׂמֹאול:
27 וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יְהוָה וַתִּרְבַּץ

15. Da sandte Balak noch grössere und herrlichere fürsten, denn jene waren.

16. Da die zu Bileam kamen, sprachen sie zu ihm: Also lässet dir sagen Balak, der sohn Zipor; Lieber, wehre dich nicht, zu mir zu ziehen;

17. Denn ich will dich hoch ehren, und was du mir sagest, das will ich thun; lieber, komm und fluche mir diesem volck.

18. Bileam antwortete, und sprach zu den dienern Balak: *Wenn mir Balak †sein haus voll silbers und goldes gäbe; so könte ich doch nicht übergehen das wort des HERRN, meines GOttes, kleines oder grosses zu thun;

*c. 24, 13. †1 Kön. 13, 8.

19. So bleibet doch nun hie auch ihr diese nacht, daß ich erfahre, was der HERR weiter mit mir reden werde.

20. Da kam GOtt des nachts zu Bileam, und sprach zu ihm: Sind die männer kommen dir zu ruffen, so mache dich auf, und *zeuch mit ihnen; doch was ich dir sagen werde, solt du thun. *v. 35.

III. 21. Da stund Bileam des morgens auf, und sattelte seine eselin, und zog mit den fürsten der Moabiter.

22. Aber der zorn GOttes ergrimmete, daß er hinzog. Und der engel des HErrn trat in den weg, daß er ihm wiederstünde: er aber ritte auf seiner eselin, und zween knaben waren mit ihm.

23. Und die eselin sahe den engel des HERRN im wege stehen, und *ein bloß schwerdt in seiner hand. Und die eselin wich aus dem wege, und ging auf dem felde: Bileam aber schlug sie, daß sie in den weg solte gehen. *1 Mos. 3, 24.

24. Da trat der engel des HERRN in den pfad, bey den weinbergen, da auf beyden seiten wände waren.

25. Und da die eselin den engel des HERRN sahe, drengete sie sich an die wand, und klemmete Bileam den fuß an der wand: und er schlug sie noch mehr.

26. Da ging der engel des HERRN weiter, und trat an einen engen ort, da kein weg war zu weichen, weder zur rechten noch zur lincken.

27. Und da die eselin den engel des HERRN sahe, fiel sie auf ihre knie

תַּחַת בִּלְעָם וַיִּחַר־אַף בִּלְעָם
וַיַּךְ אֶת־הָאָתוֹן בַּמַּקֵּל׃

28 וַיִּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאָתוֹן וַתֹּאמֶר
לִבלְעָם מֶה־עָשִׂיתִי לְךָ כִּי הִכִּיתָנִי קרי בזה
זֶה שָׁלֹשׁ רְגָלִים׃

29 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לָאָתוֹן כִּי הִתְעַלַּלְתְּ בִּי
לוּ יֶשׁ־חֶרֶב בְּיָדִי כִּי עַתָּה הֲרַגְתִּיךְ׃

30 וַתֹּאמֶר הָאָתוֹן אֶל־בִּלְעָם הֲלוֹא אָנֹכִי ל
אֲתֹנְךָ אֲשֶׁר־רָכַבְתָּ עָלַי מֵעוֹדְךָ עַד־
הַיּוֹם הַזֶּה הַהַסְכֵּן הִסְכַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לְךָ
כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא׃ 31 וַיְגַל יְהוָה אֶת־עֵינֵי
בִלְעָם וַיַּרְא אֶת־מַלְאַךְ יְהוָה נִצָּב
בַּדֶּרֶךְ וְחַרְבּוֹ שְׁלֻפָה בְיָדוֹ וַיִּקֹּד וַיִּשְׁתַּחוּ
לְאַפָּיו׃ 32 וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאַךְ יְהוָה
עַל־מָה הִכִּיתָ אֶת־אֲתֹנְךָ זֶה שָׁלֹשׁ
רְגָלִים הִנֵּה אָנֹכִי יָצָאתִי לְשָׂטָן כִּי־
יָרַט הַדֶּרֶךְ לְנֶגְדִּי׃ 33 וַתִּרְאַנִי הָאָתוֹן
וַתֵּט לְפָנַי זֶה שָׁלֹשׁ רְגָלִים אוּלַי נָטְתָה
מִפָּנַי כִּי עַתָּה גַּם־אֹתְכָה הָרַגְתִּי וְאוֹתָהּ
הֶחֱיִיתִי׃ 34 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־מַלְאַךְ
יְהוָה חָטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה
נִצָּב לִקְרָאתִי בַּדָּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רַע
בְּעֵינֶיךָ אֶשּׁוּבָה לִי׃ 35 וַיֹּאמֶר מַלְאַךְ לה
יְהוָה אֶל־בִּלְעָם לֵךְ עִם־הָאֲנָשִׁים
וְאֶפֶס אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ
אֹתוֹ תְדַבֵּר וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־שָׂרֵי
בָלָק׃ 36 וַיִּשְׁמַע בָּלָק כִּי בָא בִלְעָם כצ ל
וַיֵּצֵא לִקְרָאתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר
עַל־גְּבוּל אַרְנֹן אֲשֶׁר בִּקְצֵה הַגְּבוּל׃

37 וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם הֲלֹא [illegible] ח
שָׁלֹחַ שָׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לִקְרֹא־לָךְ לָמָּה [illegible]
הָלַכְתָּ אֵלַי הַאָמְנָם לֹא אוּכַל כָּבֶדְךָ׃

unter dem Bileam. Da ergrimmete der zorn Bileam, und schlug die eselin mit dem stabe.

28. Da thät der HERR der * eselin den mund auf; und sie sprach zu Bileam: Was hab ich dir gethan, daß du mich geschlagen hast nun dreymal?

* 2 Pet. 2, 16. Ep. Jud. v. 11.

29. Bileam sprach zur eselin: Daß du mich höhnest; ach daß ich ietzt ein schwerdt in der hand hätte, ich wolte dich erwürgen.

30. Die eselin sprach zu Bileam: Bin ich nicht deine eselin, darauf du geritten hast zu deiner zeit, bis auf diesen tag? Hab ich auch ie gepfleget dir also zu thun? Er sprach: Nein.

31. Da öffnete der HERR Bileam die augen, daß er den engel des HErrn sahe im wege stehen, und ein * bloß schwerdt in seiner hand: und neigete und bückete sich mit seinem angesicht. * Jos. 5, 13.

32. Und der engel des HErrn sprach zu ihm: Warum hast du deine eselin geschlagen nun dreymal? Siehe, Ich bin ausgegangen, daß ich dir wiederstehe: denn der weg ist vor mir verkehrt.

33. Und die eselin hat mich gesehen, und mir dreymal gewichen: sonst, wo sie nicht vor mir gewichen hätte, so wolt ich dich auch ietzt erwürget, und die eselin lebendig behalten haben.

34. Da sprach Bileam zu dem engel des HERRN: Ich habe gesündiget, denn ich habs nicht gewust, daß Du mir entgegen stündest im wege; und nun, so dirs nicht gefället, will ich wieder umkehren.

35. Der engel des HERRN sprach zu ihm: Zeuch hin mit den männern; aber nichts anders, denn was ich zu dir sagen werde, solt du reden. Also zog Bileam mit den fürsten Balak.

IV. 36. Da Balak hörete, daß Bileam kam: zog er aus ihm entgegen in die stadt der Moabiter, die da lieget an der grenze Arnon, welcher ist an der äusserstẽ grentze.

37. Und sprach zu ihm: Hab ich nicht zu dir gesandt, und dich fordern lassen? Warum bist du denn nicht zu mir kommen? Meinest du, ich könte dich nicht ehren?

38. Bileam antwortete ihm: Siehe, ich bin kommen zu dir; aber wie kann ich etwas anders reden? Denn das mir GOtt in den mund gibt, das muß ich reden.

39. Alſo zog Bileam mit Balak, und kamen in die gaſſenſtadt.

40. Und Balak opferte rinder und ſchafe; und ſandte nach Bileam, und nach den fürſten, die bey ihm waren.

38 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק הִנֵּה־בָאתִי
אֵלֶיךָ עַתָּה הֲיוכַל אוּכַל דַּבֵּר מְאוּמָה
הַדָּבָר אֲשֶׁר יָשִׂים אֱלֹהִים בְּפִי אֹתוֹ
39 אֲדַבֵּר׃ וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־בָּלָק וַיָּבֹאוּ
מ קִרְיַת חֻצוֹת׃ וַיִּזְבַּח בָּלָק בָּקָר וָצֹאן
וַיִּשְׁלַח לְבִלְעָם וְלַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ׃

Das XXIII. Capitel.

I. Bileam ändert dreymal den ort: II. opfert, III. ſegnet.

41. Und des morgens nahm Balak den Bileam, und führete ihn hin auf die höhe* Baal: daß er von dannen ſehen konte, bis zu ende des volcks. *c.25,3.

41 וַיְהִי בַבֹּקֶר וַיִּקַּח בָּלָק אֶת־בִּלְעָם
וַיַּעֲלֵהוּ בָּמוֹת בָּעַל וַיַּרְא מִשָּׁם
קְצֵה הָעָם׃ [C. XXIII.]

Cap. 23. v. 1. I. Und Bileam ſprach zu Balak: *Baue mir hie ſieben altare, und ſchaffe mir her ſieben farren, und ſieben widder. *v. 29.

א וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק בְּנֵה־לִי
בָזֶה שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וְהָכֵן לִי בָּזֶה
שִׁבְעָה פָרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים׃

2. Balak thät, wie ihm Bileam ſagte; und beyde Balak und Bileam opferten ie auf einem altar einen farren und einen widder.

ב וַיַּעַשׂ בָּלָק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בִּלְעָם וַיַּעַל
בָּלָק וּבִלְעָם פָּר וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ׃

3. Und Bileam ſprach zu Balak: *Trit bey dein brandopfer; ich will hingehen, ob vielleicht mir der HERR begegne, daß ich dir anſage, was er mir zeiget. Und ging hin eilend. *v.15.

ג וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לְבָלָק הְתְיַצֵּב עַל־עֹלָתֶךָ
וְאֵלְכָה אוּלַי יִקָּרֶה יְהוָה לִקְרָאתִי וּדְבַר
מַה־יַּרְאֵנִי וְהִגַּדְתִּי לָךְ וַיֵּלֶךְ שָׁפִי׃

4. Und GOtt begegnete Bileam; er aber ſprach zu ihm: Sieben altare hab ich zugerichtet, und ie auf einem altar einen farren und einen widder geopfert.

ד וַיִּקַּר אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמֶר
אֵלָיו אֶת־שִׁבְעַת הַמִּזְבְּחֹת עָרַכְתִּי
וָאַעַל פָּר וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ׃

5. Der HERR aber gab das wort dem Bileam in den mund, und ſprach: Gehe wieder zu Balak, und rede alſo.

ה וַיָּשֶׂם יְהוָה דָּבָר בְּפִי בִלְעָם וַיֹּאמֶר
שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר׃

6. Und da er wieder zu ihm kam: ſiehe, da ſtund er bey ſeinem brandopfer, ſamt allen fürſten der Moabiter.

6 וַיָּשָׁב אֵלָיו וְהִנֵּה נִצָּב עַל־עֹלָתוֹ
הוּא וְכָל־שָׂרֵי מוֹאָב׃

7. Da hub er an ſeinen ſpruch, und ſprach: Aus Syrien hat mich Balak, der Moabiter könig, holen laſſen, von dem gebirge gegen dem aufgang: komm, verfluche mir Jacob; komm, ſchilt Iſrael.

7 וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר מִן־אֲרָם יַנְחֵנִי
בָלָק מֶלֶךְ־מוֹאָב מֵהָרְרֵי־קֶדֶם לְכָה
אָרָה־לִּי יַעֲקֹב וּלְכָה זֹעֲמָה יִשְׂרָאֵל׃

8. Wie ſoll ich fluchen, dem GOtt nicht fluchet? Wie ſoll ich ſchelten, den der HERR nicht ſchilt?

8 מָה אֶקֹב לֹא קָבָה אֵל וּמָה אֶזְעֹם
לֹא זָעַם יְהוָה׃

9. Denn von der höhe der felſen ſehe ich ihn wohl, und von den hügeln ſchaue ich ihn. Siehe, das volck wird beſonders wohnen, und nicht unter die heiden gerechnet werden.

9 כִּי־מֵרֹאשׁ צֻרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְבָעוֹת
אֲשׁוּרֶנּוּ הֵן־עָם לְבָדָד יִשְׁכֹּן וּבַגּוֹיִם
לֹא יִתְחַשָּׁב׃ קמץ כפשטא

מִי מָנָה עֲפַר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת־ י
רֹבַע יִשְׂרָאֵל תָּמֹת נַפְשִׁי מָוֶת
יְשָׁרִים וּתְהִי אַחֲרִיתִי כָּמֹהוּ׃

10. Wer kann zehlen den * staub Jacob, und die zahl des vierten theils Israel? Meine seele müsse sterben des todes der gerechten, und mein † ende werde wie dieser ende. * 1 Mos. 28,14. c. 46, 3. † Ps. 37,37.

וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם מֶה עָשִׂיתָ לִי יא
לָקֹב אֹיְבַי לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה בֵּרַכְתָּ בָרֵךְ׃

11. Da sprach Balak zu Bileam: Was thust du an mir? Ich habe dich holen lassen, zu fluchen meinen feinden; und siehe, du segnest.

וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יָשִׂים יב
יְהוָה בְּפִי אֹתוֹ אִשְׁמֹר לְדַבֵּר׃

12. Er antwortete, und sprach: * Muß ich nicht das halten und reden, das mir der HERR in den mund gibt? * c. 22, 38.

II.

וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק לְךָ־נָא אִתִּי אֶל־ יג
מָקוֹם אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֶפֶס
קָצֵהוּ תִּרְאֶה וְכֻלּוֹ לֹא תִרְאֶה וְקָבְנוֹ־לִי
מִשָּׁם׃

13. Balak sprach zu ihm: Komm doch mit mir an einen andern ort, von dannen du sein ende sehest, und doch nicht gantz sehest; und fluche mir ihm daselbst.

וַיִּקָּחֵהוּ שְׂדֵה צֹפִים אֶל־ יד
רֹאשׁ הַפִּסְגָּה וַיִּבֶן שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וַיַּעַל
פָּר וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ׃

14. Und er führete ihn auf einen freyen platz, auf der höhe Pisga: und bauete sieben altare, und opferte se auf einem altar einen farren, und einen widder.

וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק טו
הְתְיַצֵּב כֹּה עַל־עֹלָתֶךָ וְאָנֹכִי אִקָּרֶה כֹּה׃

15. Und sprach zu Balak: Trit also bey dein brandopfer, Ich will dort warten.

וַיִּקֶר יְהוָה אֶל־בִּלְעָם וַיָּשֶׂם דָּבָר בְּפִיו טז
וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר׃

16. Und der HERR begegnete Bileam, und gab ihm das wort in seinen mund, und sprach: Gehe wieder zu Balak, und rede also.

וַיָּבֹא אֵלָיו וְהִנּוֹ נִצָּב עַל־עֹלָתוֹ וְשָׂרֵי יז
מוֹאָב אִתּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלָק מַה־
דִּבֶּר יְהוָה׃

17. Und da er wieder zu ihm kam, siehe, da stund er bey seinem brandopfer, samt den fürsten der Moabiter. Und Balak sprach zu ihm: Was hat der HERR gesagt?

וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר קוּם בָּלָק וּשְׁמָע יח קיג
הַאֲזִינָה עָדַי בְּנוֹ צִפֹּר׃

18. Und er hub an seinen spruch, und sprach: Stehe auf, Balak, und höre; nim zu ohren, was ich sage, du sohn Zipor.

לֹא אִישׁ אֵל וְיכְזֵב וּבֶן־אָדָם וְיִתְנֶחָם יט
הַהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדִבֶּר וְלֹא
יְקִימֶנָּה׃

19. GOtt ist nicht ein mensch, daß er * lüge, noch ein menschenkind, daß ihn etwas gereue. Solte ER etwas sagen, und nicht thun? Solte ER etwas reden, und nicht halten? * Tit. 1, 2. 1 Sam. 15, 29.

הִנֵּה בָרֵךְ לָקָחְתִּי וּבֵרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבֶנָּה׃ כ

20. Siehe, zu segnen bin ich herbracht: ich segne, und kanns nicht wenden.

לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה כא
עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ
וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ׃

21. Man siehet keine mühe in Jacob, und keine arbeit in Israel. Der HERR, sein GOtt, ist bey ihm: und das trommeten des königs unter ihm.

אֵל מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעֲפֹת כב
רְאֵם לוֹ׃

22. GOtt * hat sie aus Egypten geführet, seine freudigkeit ist wie eines einhorns. * c. 24, 8. 5 Mos. 33, 17.

כִּי לֹא־נַחַשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא־קֶסֶם כג
בְּיִשְׂרָאֵל כָּעֵת יֵאָמֵר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל
מַה־פָּעַל אֵל׃

23. Denn es ist kein zauberer in Jacob, und kein wahrsager in Israel. Zu seiner zeit wird man von Jacob sagen, und von Israel, welche wunder GOtt thut.

24. Sie-

24. Siehe, das volck wird aufſtehen* wie ein junger löwe; und wird ſich erheben wie ein löwe: es wird ſich nicht legen, bis es den raub freſſe, und das blut der erſchlagenen ſauffe. * c. 24, 9. 1 Moſ. 49, 9.

III. 25. Da ſprach Balak zu Bileam: Du ſolt ihm weder fluchen noch ſegnen.

26. Bileam antwortete, und ſprach zu Balak: * Hab ich dir nicht geſagt, alles, was der HERR reden würde, das würde ich thun? * c. 22, 38.

27. Balak ſprach zu ihm: Komm doch, ich will dich an einen andern ort führen; obs vielleicht GOtt gefalle, daß du daſelbſt ſie mir verfluchеſt.

28. Und er führete ihn auf die höhe des berges Peor, welcher gegen die wüſte ſiehet.

29. Und Bileam ſprach zu Balak: Baue mir hie ſieben altare, und ſchaffe mir ſieben farren und ſieben widder.

30. Balak thät, wie Bileam ſagte, und opferte ie auf einem altar einen farren und einen widder.

כ֣מין נפשטא

24 הֵן־עָ֣ם כְּלָבִיא֮ יָקוּם֒ וְכַאֲרִ֣י יִתְנַשָּׂ֔א
לֹ֥א יִשְׁכַּ֖ב עַד־יֹאכַ֣ל טֶ֑רֶף וְדַם־
חֲלָלִ֖ים יִשְׁתֶּֽה׃

כה וַיֹּ֥אמֶר בָּלָ֖ק אֶל־בִּלְעָ֑ם גַּם־קֹ֥ב לֹֽא
תְקָבֶ֖נּוּ גַּם־בָּרֵ֥ךְ לֹֽא תְבָרְכֶֽנּוּ׃

26 וַיַּ֥עַן בִּלְעָ֖ם וַיֹּ֣אמֶר אֶל־בָּלָ֑ק הֲלֹ֣א
דִבַּ֤רְתִּי אֵלֶ֙יךָ֙ לֵאמֹ֔ר כֹּ֚ל אֲשֶׁר־
27 יְדַבֵּ֣ר יְהוָ֔ה אֹת֖וֹ אֶֽעֱשֶׂ֥ה׃ וַיֹּ֥אמֶר בָּלָ֖ק אֶל־
בִּלְעָ֑ם לְכָה־נָּ֙א֙ אֶקָּחֲךָ֣ אֶל־מָק֔וֹם אֲחֵ֕ר
אוּלַ֥י יִישַׁ֖ר בְּעֵינֵ֣י הָאֱלֹהִ֑ים וְקִבְּתוֹ֙ לִ֣י
28 מִשָּׁ֔ם׃ וַיִּקַּ֥ח בָּלָ֖ק אֶת־בִּלְעָ֑ם רֹ֣אשׁ
הַפְּעוֹר֮ הַנִּשְׁקָף֒ עַל־פְּנֵ֖י הַיְשִׁימֹֽן׃

29 וַיֹּ֥אמֶר בִּלְעָ֖ם אֶל־בָּלָ֑ק בְּנֵה־לִ֥י בָזֶ֛ה
שִׁבְעָ֥ה מִזְבְּחֹ֖ת וְהָכֵ֣ן לִ֑י בָּזֶ֛ה שִׁבְעָ֥ה
ל פָרִ֖ים וְשִׁבְעָ֥ה אֵילִֽם׃ וַיַּ֥עַשׂ בָּלָ֖ק
כַּאֲשֶׁ֣ר אָמַ֣ר בִּלְעָ֑ם וַיַּ֥עַל פָּ֛ר וָאַ֖יִל בַּמִּזְבֵּֽחַ׃

Das XXIV. Capitel.

1. Bileams dreyfache weiſſagung, von Iſrael, II. dem Meſſia, III. und Amalek.

Da nun Bileam ſahe, daß es dem HERRN gefiel, daß er Iſrael ſegnete: ging er nicht hin, wie vormals, nach den zauberern, ſondern richtete ſein angeſicht ſtracks zu der wüſten;

2. Hub ſeine augen auf, und ſahe Iſrael, wie ſie lagen nach ihren ſtämmen. Und der Geiſt GOttes kam auf ihn.

3. Und er* hub an ſeinen ſpruch, und ſprach: Es ſaget Bileam, der ſohn Beor, es ſaget der mann, dem die augen geöffnet ſind; * c. 23, 7. 18.

4. Es ſaget der hörer göttlicher rede, der des allmächtigen offenbarung ſiehet, dem die augen geöffnet werden, wenn er nieder kniet.

5. Wie fein ſind deine hütten, Jacob, und deine wohnungen, Iſrael!

6. Wie ſich die bäche ausbreiten, wie die gärten an den waſſern: wie die hütten, die der HERR pflantzet, wie die cedern an den waſſern.

7. Es wird waſſer aus ſeinem eimer flieſſen, und ſein ſame wird ein groß waſſer werden: ſein könig wird höher werden denn Agag, und ſein reich wird ſich erheben.

א וַיַּ֣רְא בִּלְעָ֗ם כִּ֤י טוֹב֙ בְּעֵינֵ֣י יְהוָ֔ה לְבָרֵ֖ךְ
אֶת־יִשְׂרָאֵ֑ל וְלֹא־הָלַ֤ךְ כְּפַ֙עַם֙ בְּפַ֔עַם
לִקְרַ֖את נְחָשִׁ֑ים וַיָּ֥שֶׁת אֶל־הַמִּדְבָּ֖ר פָּנָֽיו׃

2 וַיִּשָּׂ֤א בִלְעָם֙ אֶת־עֵינָ֔יו וַיַּ֕רְא אֶת־
יִשְׂרָאֵ֖ל שֹׁכֵ֣ן לִשְׁבָטָ֑יו וַתְּהִ֥י עָלָ֖יו רוּחַ
3 אֱלֹהִֽים׃ וַיִּשָּׂ֥א מְשָׁלֹ֖ו וַיֹּאמַ֑ר נְאֻ֚ם
בִּלְעָ֣ם בְּנ֔וֹ בְּע֖וֹר וּנְאֻ֣ם הַגֶּ֑בֶר שְׁתֵ֖ם
4 הָעָֽיִן׃ נְאֻ֚ם שֹׁמֵ֣עַ אִמְרֵי־אֵ֔ל
אֲשֶׁ֥ר מֶחֱזֵ֖ה שַׁדַּ֣י יֶחֱזֶ֑ה נֹפֵ֖ל
וּגְלוּי עֵינָֽיִם׃

נראש שמיר

ה מַה־טֹּ֙בוּ֙ אָהָלֶ֣יךָ יַעֲקֹ֔ב מִשְׁכְּנֹתֶ֖יךָ
בימין בי"ה שמ"ו

6 יִשְׂרָאֵֽל׃ כִּנְחָלִ֣ים נִטָּ֔יוּ כְּגַנֹּ֥ת
עֲלֵי־נָהָ֖ר כַּאֲהָלִ֣ים נָטַ֣ע יְהוָ֑ה
כַּאֲרָזִ֖ים עֲלֵי־מָֽיִם׃

7 יִזַּל־מַ֙יִם֙ מִדְּלָ֣יו וְזַרְע֔וֹ בְּמַ֖יִם
רַבִּ֑ים וְיָרֹ֤ם מֵאֲגַג֙ מַלְכּ֔וֹ וְתִנַּשֵּׂ֖א מַלְכֻתֹֽו׃

אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעֲפֹת 8
רְאֵם לוֹ יֹאכַל גּוֹיִם צָרָיו וְעַצְמוֹתֵיהֶם
יְגָרֵם וְחִצָּיו יִמְחָץ׃
כָּרַע שָׁכַב כַּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יְקִימֶנּוּ 9
מְבָרֲכֶיךָ בָרוּךְ וְאֹרְרֶיךָ אָרוּר׃
וַיִּחַר־אַף בָּלָק אֶל־בִּלְעָם וַיִּסְפֹּק 10
אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם
לָקֹב אֹיְבַי קְרָאתִיךָ וְהִנֵּה בֵּרַכְתָּ
בָרֵךְ זֶה שָׁלֹשׁ פְּעָמִים׃
וְעַתָּה בְּרַח־לְךָ אֶל־מְקוֹמֶךָ אָמַרְתִּי 11
כַּבֵּד אֲכַבֶּדְךָ וְהִנֵּה מְנָעֲךָ יְהוָה מִכָּבוֹד׃
וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק הֲלֹא גַּם אֶל־ 12
מַלְאָכֶיךָ אֲשֶׁר־שָׁלַחְתָּ אֵלַי דִּבַּרְתִּי
לֵאמֹר׃ אִם־יִתֶּן־לִי בָלָק מְלֹא 13
בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־
פִּי יְהוָה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלִּבִּי
אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אֹתוֹ אֲדַבֵּר׃
וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אִיעָצְךָ 14
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים׃
וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר נְאֻם בִּלְעָם בְּנוֹ טו
בְעֹר וּנְאֻם הַגֶּבֶר שְׁתֻם הָעָיִן׃
נְאֻם שֹׁמֵעַ אִמְרֵי־אֵל וְיֹדֵעַ דַּעַת 16
עֶלְיוֹן מַחֲזֵה שַׁדַּי יֶחֱזֶה נֹפֵל וּגְלוּי
עֵינָיִם׃
אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עַתָּה אֲשׁוּרֶנּוּ וְלֹא 17 מלת
קָרֹב דָּרַךְ כּוֹכָב מִיַּעֲקֹב וְקָם
שֵׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל וּמָחַץ פַּאֲתֵי מוֹאָב
וְקַרְקַר כָּל־בְּנֵי־שֵׁת׃
וְהָיָה אֱדוֹם יְרֻשָּׁה וְהָיָה יְרֻשָּׁה שֵׂעִיר 18
אֹיְבָיו וְיִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה חָיִל׃

8. * GOtt hat ihn aus Egypten geführet, ſeine freudigkeit iſt wie eines einhorns. Er wird die heiden, ſeine verfolger, freſſen, und ihre gebeine zermalmen, und mit ſeinen pfeilen zerſchmettern. * c. 23, 22.

9. Er * hat ſich niedergeleget wie ein löwe, und wie ein junger löwe: wer will ſich wieder ihn auflehnen? Geſegnet † ſey, der dich ſegnet: und verflucht, der dir flucht. * c. 23, 24. 1 Moſ. 49, 9. † 1 Moſ. 12, 3.

10. * Da ergrimmete Balak im zorn wieder Bileam, und ſchlug die hände zuſammen, und ſprach zu ihm: Ich habe dich gefordert, daß du meinen feinden fluchen ſolteſt; und ſiehe, du haſt ſie nun dreymal geſegnet. * c. 22, 27.

11. Und nun hebe dich an deinen ort. Ich gedachte, ich wolte dich ehren: aber der HERR hat dir die ehre verwehret.

12. Bileam antwortete ihm: Hab ich nicht auch zu deinen boten geſagt, die du zu mir ſandteſt, und geſprochen;

13. Wenn * mir Balak ſein haus voll ſilber und gold gäbe, ſo könte ich doch vor des HERRN wort nicht über, böſes oder guts zu thun, nach meinem hertzen; ſondern was der HERR reden würde, das würde ich auch reden? * c. 22, 18.

14. Und nun ſiehe, wenn ich zu meinem volck ziehe: ſo komm, ſo will * ich dir rathen, was dis volck deinem volck thun wird zur letzten zeit. * c. 31, 7. 16.

II. 15. Und er * hub an ſeinen ſpruch, und ſprach: Es ſagt Bileam, der ſohn Beor, es ſagt der mann, dem die augen geöffnet ſind; * c. 23, 7. 18.

16. Es ſaget der hörer göttlicher rede, und der die erkentniß hat des höchſten, der die offenbarung des allmächtigen ſiehet, und dem die augen geöffnet werden, wenn er nieder kniet.

17. Ich werde ihn ſehen, aber iezt nicht: ich werde ihn ſchauen, aber nicht von nahen. Es wird ein * ſtern aus Jacob aufgehen, und ein ſcepter aus Iſrael aufkommen: und wird zerſchmettern die fürſten der Moabiter, und verſtören alle kinder Seth. * Matth. 2, 2.

18. Edom * wird er einnehmen, und Seir wird ſeinen feinden unterworfen ſeyn: Iſrael aber wird ſieg haben. * 2 Sam. 8, 14.

19. Aus

19 וְיָרַד מִיַּעֲקֹב וְהֵאֲבִיד שָׂרִיד מֵעִיר׃

19. Aus* Jacob wird der herrſcher kommen: und umbringen, was übrig iſt von den ſtädten. *Mich. 5, 2.

כ וַיַּרְא אֶת־עֲמָלֵק וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמָלֵק וְאַחֲרִיתָו עֲדֵי אֹבֵד׃

III. 20. Und da er ſahe die Amalekiter, hub er an ſeinen ſpruch, und ſprach: Amalek, die erſten unter den heiden; aber* zuletzt wirſt du gar umkommen. * 2 Moſ. 17, 14. ꝛc.

21 וַיַּרְא אֶת־הַקֵּינִי וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשָׁבֶךָ וְשִׂים בַּסֶּלַע קִנֶּךָ׃

21. Und da er ſahe die* Keniter, hub er an ſeinen ſpruch, und ſprach: Veſt iſt deine wohnung, und haſt dein neſt in einen fels gelegt. *Richt. 1, 16. 1 Sam. 15, 6.

22 כִּי אִם־יִהְיֶה לְבָעֵר קָיִן עַד־מָה אַשּׁוּר תִּשְׁבְּךָ׃ מלעיל

22. Aber, o Kain, du wirſt verbrant werden, wenn Aſſur dich gefangen wegführen wird.

23 וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר אוֹי מִי יִחְיֶה מִשָּׂמוֹ אֵל׃

23. Und hub abermal an ſeinen ſpruch, und ſprach: Ach, wer wird leben, wenn GOtt ſolches thun wird?

24 וְצִים מִיַּד כִּתִּים וְעִנּוּ אַשּׁוּר וְעִנּוּ־עֵבֶר וְגַם־הוּא עֲדֵי אֹבֵד׃

24. Und ſchiffe aus Chitim werden verderben den Aſſur und Eber; er aber wird auch umkommen.

כה וַיָּקָם בִּלְעָם וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לִמְקֹמוֹ וְגַם־בָּלָק הָלַךְ לְדַרְכּוֹ׃ פ

25. Und Bileam* machte ſich auf, und zog hin, und kam wieder an ſeinen ort: und Balak zog ſeinen weg. *2 Sam. 17, 23.

Das XXV. Capitel.

I. Abgötterey und hurerey mit den Moabitern, und derſelben ſtraffe. II. Pinchas eifer. III. Jſrael ſoll Midian beſtreiten.

א וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בַּשִּׁטִּים וַיָּחֶל הָעָם לִזְנוֹת אֶל־בְּנוֹת מוֹאָב׃

Und Jſrael wohnete in* Sittim. Und das volck hub an zu huren mit der Moabiter töchtern: *c. 33, 49.

ב וַתִּקְרֶאןָ לָעָם לִזְבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן׃

2. Welche luden das* volck zum opfer ihrer götter. Und das volck aß, und betete ihre götter an. *c. 31, 16. Pſ. 106, 29.

ג וַיִּצָּמֶד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיִּחַר־אַף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל׃

3. Und Jſrael hengete ſich an den* Baal-Peor. Da ergrimmete der zorn des HERRN über Jſrael, *5 Moſ. 4, 3. Joſ. 22, 17. Hoſ. 9, 10.

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח אֶת־כָּל־רָאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיהוָה נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ וְיָשֹׁב חֲרוֹן אַף־יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל׃

4. Und ſprach zu Moſe: Nim alle oberſten des volcks, und* henge ſie dem HErrn an die ſonne; auf daß der grimmige zorn des HERRN von Jſrael gewandt werde. *2 Sam. 21, 6. 9.

ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־שֹׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אַנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר׃

5. Und Moſe ſprach zu den richtern Jſrael: Erwürge ein jeglicher ſeine leute, die ſich an den Baal Peor gehenget haben.

ו וְהִנֵּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיַּקְרֵב אֶל־אֶחָיו אֵת־הַמִּדְיָנִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהֵמָּה בֹכִים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃

II. 6. Und ſiehe, ein mann aus den kindern Jſrael kam, und brachte unter ſeine brüder eine Midianitin, und ließ Moſe zuſehen, und die gantze gemeine der kinder Jſrael, die da weineten vor der thür der hütte des ſtiffts.

7 וַיַּרְא פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן
הַכֹּהֵן וַיָּקָם מִתּוֹךְ הָעֲדָה וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ׃
8 וַיָּבֹא אַחַר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֻּבָּה
וַיִּדְקֹר אֶת־שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל
וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קִבְתָּהּ וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה
מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ 9 וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים
בַּמַּגֵּפָה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף׃

פ פ פ מא 41

10 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ י
11 פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן י׳ ושירא
הֵשִׁיב אֶת־חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּקַנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי
אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי׃ 12 לָכֵן אֱמֹר
הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שָׁלוֹם׃ י׳ קטיעא
13 וְהָיְתָה לּוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת
עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנֵּא לֵאלֹהָיו וַיְכַפֵּר
עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ 14 וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל
הַמֻּכֶּה אֲשֶׁר הֻכָּה אֶת־הַמִּדְיָנִית זִמְרִי
בֶּן־סָלוּא נְשִׂיא בֵּית־אָב לַשִּׁמְעֹנִי׃
15 וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמֻּכָּה הַמִּדְיָנִית כָּזְבִּי בַּת־ טו
צוּר רֹאשׁ אֻמּוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן הוּא׃ פ
16 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 17 צָרֹר אֶת־
הַמִּדְיָנִים וְהִכִּיתֶם אוֹתָם׃ 18 כִּי צֹרְרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלֵיהֶם אֲשֶׁר־
נָכְלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר פְּעוֹר וְעַל־דִּבְרַ
כָּזְבִּי בַת־נְשִׂיא מִדְיָן אֲחֹתָם הַמֻּכָּה
בְּיוֹם־הַמַּגֵּפָה עַל־דְּבַר פְּעוֹר׃

וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה ס פ פיסקא באמצע פסוק

Das XXVI. Capitel.

I. Neue zahl Israels. II. Regel vom austheilen. III. Leviten.

1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל א
אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר׃
2 שְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה לְבֵית
אֲבֹתָם כָּל־יֹצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל׃

7. Da das sahe *Pinehas, der sohn Eleasar, des sohns Aaron, des priesters: stund er auf aus der gemeine, und nahm einen spieß in seine hand; *Ps. 106, 30.

8. Und ging dem Israelitischen mann nach hinein in den hurenwinckel, und durchstach sie beyde, den Israelitischen mann und das weib, durch ihren bauch. Da höret e die plage auf von den kindern Israel.

9. Und *es wurden getödtet in der plage vier und zwantzig tausend. *1 Cor. 10, 8.

10. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

11. Pinehas, der sohn Eleasar, des sohns Aaron, des priesters, hat meinen grimm von den kindern Israel gewendet, durch seinen *eifer um mich, daß nicht ich in meinem eifer die kinder Israel vertilgete. *2 Cor. 11, 2.

12. Darum sage: Siehe, ich *gebe ihm meinen bund des friedes; *Sir. 45, 30.

13. Und er soll haben, und sein same nach ihm, den bund eines ewigen priesterthums, darum, daß er für seinen GOtt geeifert und die kinder Israel versöhnet hat.

14. Der Israelitische mann aber, der erschlagen ward mit der Midianitin, hieß Simri, der sohn Salu, ein fürst im hause des vaters der Simeoniter.

15. Das Midianitische weib, das auch erschlagen ward, hieß Casbi, eine tochter *Zur, der ein fürst war eines geschlechts unter den Midianitern. *c. 31, 8.

III. 16. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

17. Thut *den Midianitern schaden, und schlaget sie; *c. 31, 2.

18. Denn sie haben euch *schaden gethan mit ihrem list, den sie euch gestellet haben durch den Peor, und durch ihre schwester Casbi, die tochter des fürsten der Midianiter, die erschlagen ist am tage der plage um des Peors willen, und die plage darnach kam. *Offenb. 18, 6.

Capitel.

Und der HERR sprach zu Mose, und Eleasar, dem sohn des priesters Aaron:

2. Nim die summa der gantzen gemeine der kinder Israel, von zwantzig jahren und drüber, nach ihrer väter häusern, alle, die ins heer zu ziehen tügen in Israel.

3. Und

3. Und Moſe redete mit ihnen, ſamt Eleaſar, dem prieſter, in dem gefilde der Moabiter, an dem Jordan gegen Jericho:

4. Die zwantzig jahr alt waren und drüber, wie der HERR Moſe geboten hatte, und den kindern Jſrael, die aus Egypten gezogen waren.

5. Ruben, der *erſtgeborne Jſrael. Die kinder Ruben aber waren Hanoch, von dem das geſchlecht der Hanochiter kommt: Pallu, von dem das geſchlecht der Palluiter kommt: *2 Moſ. 6, 14. ꝛc.

6. Hezron, von dem das geſchlecht der Hezroniter kommt: Charmi, von dem das geſchlecht der Charmiter kommt.

7. Das ſind die geſchlechte von Ruben: und ihre zahl war drey und vierzig tauſend, ſieben hundert und dreyſſig.

8. Aber die kinder Pallu waren Eliab.

9. Und die kinder Eliab waren Nemuel, und Dathan, und Abiram. Das iſt *der Dathan und Abiram, die vornehmlichen in der gemeine, die ſich wieder Moſen und Aaron aufflehneten in der rotte Korah: da ſie ſich wieder den HERRN aufflehneten, *c. 16, 1. 2. ꝛc.

10. Und die *erde ihren mund aufthät, und ſie verſchlang mit Korah, da die rotte ſtarb; da das feuer zwey hundert und funfzig männer fraß, und wurden ein zeichen. *c. 16, 31. 32. 5 Moſ. 11, 6. Pſ. 106, 17.

11. Aber die kinder Korah ſturben nicht.

12. Die kinder *Simeon in ihren geſchlechten waren: Nemuel, daher kommt das geſchlecht der Nemueliter; Jamin, daher kommt das geſchlecht der Jaminiter; Jachin, daher das geſchlecht der Jachiniter kommt; *1 Moſ. 46, 10.

13. Serah, daher das geſchlecht der Serahiter kommt; Saul, daher das geſchlecht der Sauliter kommt.

14. Das ſind die geſchlechte von *Simeon, zwey und zwantzig tauſend und zwey hundert. *c. 1, 23.

15. Die kinder Gad in ihren geſchlechten waren: Ziphon, daher das geſchlecht der Ziphoniter kommt; Haggi, daher das geſchlecht der Haggiter kommt; Suni, daher das geſchlecht der Suniter kommt;

16. Oſni, daher das geſchlecht der Oſniter kommt; Eri, daher das geſchlecht der Eriter kommt;

3 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֹתָם
בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃
4 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
הַיֹּצְאִים מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃
ה רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנֹךְ
מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפַלּוּא מִשְׁפַּחַת הַפַּלְּאִי׃
6 לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרֹנִי לְכַרְמִי
מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי׃
כצ״ל 7 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הָרְאוּבֵנִי וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם
שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת
8 וּשְׁלֹשִׁים׃ וּבְנֵי פַלּוּא אֱלִיאָב׃
9 וּבְנֵי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וַאֲבִירָם
קריאי קרי הוּא־דָתָן וַאֲבִירָם קְרוּאֵי הָעֵדָה אֲשֶׁר
הִצּוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּעֲדַת־
קֹרַח בְּהַצֹּתָם עַל־יְהוָה׃
י וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם
וְאֶת־קֹרַח בְּמוֹת הָעֵדָה בַּאֲכֹל הָאֵשׁ
אֵת חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם אִישׁ וַיִּהְיוּ לְנֵס׃
11 וּבְנֵי־קֹרַח לֹא־מֵתוּ׃ ס
12 בְּנֵי שִׁמְעוֹן לְמִשְׁפְּחֹתָם לִנְמוּאֵל
מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיָמִין מִשְׁפַּחַת
הַיָּמִינִי לְיָכִין מִשְׁפַּחַת הַיָּכִינִי׃
13 לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי לְשָׁאוּל
מִשְׁפַּחַת הַשָּׁאוּלִי׃
14 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַשִּׁמְעֹנִי שְׁנַיִם
וְעֶשְׂרִים אֶלֶף וּמָאתָיִם׃ ס
טו בְּנֵי גָד לְמִשְׁפְּחֹתָם לְצְפוֹן מִשְׁפַּחַת
הַצְּפוֹנִי לְחַגִּי מִשְׁפַּחַת הַחַגִּי לְשׁוּנִי
מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּנִי׃
16 לְאֶזְנִי מִשְׁפַּחַת הָאֶזְנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת
הָעֵרִי׃

17. Arod,

לְאֹרֹד מִשְׁפַּחַת הָאֳרֹדִי לְאַרְאֵלִי 17
מִשְׁפַּחַת הָאַרְאֵלִי׃

אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־גָד לִפְקֻדֵיהֶם 18
אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ ס

בְּנֵי יְהוּדָה עֵר וְאוֹנָן וַיְמָת עֵר וְאוֹנָן 19
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃

וַיִּהְיוּ בְנֵי־יְהוּדָה לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשֵׁלָה כ
מִשְׁפַּחַת הַשֵּׁלָנִי לְפֶרֶץ מִשְׁפַּחַת
הַפַּרְצִי לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי׃

וַיִּהְיוּ בְנֵי־פֶרֶץ לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת 21
הַחֶצְרֹנִי לְחָמוּל מִשְׁפַּחַת הַחֲמוּלִי׃

אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יְהוּדָה לִפְקֻדֵיהֶם שִׁשָּׁה 22
וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ ס

בְּנֵי יִשָּׂשכָר לְמִשְׁפְּחֹתָם תּוֹלָע 23
מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפוּוָה מִשְׁפַּחַת
הַפּוּנִי׃

לְיָשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיָּשֻׁבִי לְשִׁמְרֹן 24
מִשְׁפַּחַת הַשִּׁמְרֹנִי׃

אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יִשָּׂשכָר לִפְקֻדֵיהֶם כה
אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת׃ ס

בְּנֵי זְבוּלֻן לְמִשְׁפְּחֹתָם לְסֶרֶד מִשְׁפַּחַת 26
הַסַּרְדִּי לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלֹנִי לְיַחְלְאֵל
מִשְׁפַּחַת הַיַּחְלְאֵלִי׃

אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַזְּבוּלֹנִי לִפְקֻדֵיהֶם 27
שִׁשִּׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ ס

בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפְּחֹתָם מְנַשֶּׁה וְאֶפְרָיִם׃ 28

בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמָכִיר מִשְׁפַּחַת הַמָּכִירִי 29
וּמָכִיר הוֹלִיד אֶת־גִּלְעָד לְגִלְעָד
מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי׃

אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אִיעֶזֶר מִשְׁפַּחַת ל
הָאִיעֶזְרִי לְחֵלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֶלְקִי׃

וְאַשְׂרִיאֵל מִשְׁפַּחַת הָאַשְׂרִאֵלִי 31
וְשֶׁכֶם מִשְׁפַּחַת הַשִּׁכְמִי׃

17. Arod, daher das geschlecht der Aroditer kommt; Ariel, daher das geschlecht der Arieliter kommt.

18. Das sind die geschlechte der kinder Gad, an ihrer zahl vierzig tausend und fünf hundert.

19. Die kinder Juda, Ger und Onan, welche beyde sturben im lande Canaan.

20. Es waren aber die kinder Juda in ihren geschlechten: Sela, daher das geschlecht der Selaniter kommt; Perez, daher das geschlecht der Pereziter kommt; Serah, daher das geschlecht der Serahiter kommt.

21. Aber die kinder *Perez waren: Hezron, daher das geschlecht der Hezroniter kommt; Hamul, daher das geschlecht der Hamuliter kommt. *Ruth.4,18. 1 Chr.2,5.

22. Das sind die geschlechte Juda, an ihrer zahl, sechs und siebenzig tausend und fünf hundert.

23. Die kinder Jsaschar in ihren geschlechten waren: Thola, daher das geschlecht der Tholaiter kommt; Phuva, daher das geschlecht der Phuvaniter kommt;

24. Jasub, daher das geschlecht der Jasubiter kommt; Simron, daher das geschlecht der Simroniter kommt.

25. Das sind die geschlechte Jsaschar, an der zahl vier und sechzig tausend und dreyhundert.

26. Die kinder Sebulon in ihren geschlechten waren: Sered, daher das geschlecht der Sarditer kommt; Elon, daher das geschlecht der Eloniter kommt; Jaheleel, daher das geschlecht der Jaheleeliter kommt.

27. Das sind die geschlechte Sebulon, an ihrer zahl sechzig tausend und fünf hundert.

28. Die kinder Joseph in ihren geschlechten waren: Manasse und Ephraim.

29. Die kinder aber Manasse waren: Machir, daher kommt das geschlecht der Machiriter; Machir zeugete Gilead, daher kommt das geschlecht der Gileaditer.

30. Dis sind aber die kinder Gilead: Hieser, daher kommt das geschlecht der Hieseriter; *Helek, daher kommt das geschlecht der Helekiter; *Jos. 17, 2.

31. Asriel, daher kommt das geschlecht der Asrieliter; Sichem, daher kommt das geschlecht der Sicheniter;

32. Emi-

32. Smida, daher kommt das geſchlecht der Smiditer; * Hepher, daher kommt das geſchlecht der Hepheriter. *c. 27, 1. c. 36, 2.

33. Zelaphehad aber war Hephers ſohn, und hatte keine ſöhne, ſondern *töchter: die hieſſen Mahela, Noa, Hagla, Milca und Thirza. *c. 27, 1.

34. Das ſind die geſchlechte Manaſſe, an ihrer zahl, zwey und funfzig tauſend und ſieben hundert.

35. Die kinder Ephraim in ihren geſchlechten waren: Suthelah, daher kommt das geſchlecht der Suthelahiter; Becher, daher kommt das geſchlecht der Becheriter; Thahan, daher kommt das geſchlecht der Thahaniter.

36. Die kinder aber Suthelah waren: Eran, daher kommt das geſchlecht der Eraniter.

37. Das ſind die geſchlechte der kinder Ephraim, an ihrer zahl zwey und dreyſſig tauſend und fünf hundert. Das ſind die kinder Joſeph in ihren geſchlechten.

38. Die kinder Benjamin in ihren geſchlechten waren: Bela, daher kommt das geſchlecht der Belaiter; Asbel, daher kommt das geſchlecht der Asbeliter; Ahiram, daher kommt das geſchlecht der Ahiramiter;

39. Supham, daher kommt das geſchlecht der Suphamiter; Hupham, daher kommt das geſchlecht der Huphamiter.

40. Die kinder aber Bela waren: Ard und Naeman, daher kommt das geſchlecht der Arditer und Naemaniter.

41. Das ſind die kinder Benjamin in ihren geſchlechten, an der zahl fünf und vierzig tauſend und ſechs hundert.

42. Die kinder Dan in ihren geſchlechten waren: Suham, daher kommt das geſchlecht der Suhamiter.

43. Das ſind die geſchlechte Dan in ihren geſchlechten, und waren alleſamt an der zahl vier und ſechzig tauſend und vier hundert.

44. Die kinder Aſſer in ihren geſchlechten waren: Jemna, daher kommt das geſchlecht der Jemniter; Jeſwi, daher kommt das geſchlecht der Jeſwiter; Bria, daher kommt das geſchlecht der Briiter.

32 וְשֶׁמִידָע מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידָעִי וְחֵפֶר
מִשְׁפַּחַת הַחֵפְרִי׃
33 וּצְלָפְחָד בֶּן־חֵפֶר לֹא־הָיוּ לוֹ בָנִים
כִּי אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם בְּנוֹת צְלָפְחָד
מַחְלָה וְנֹעָה חָגְלָה מִלְכָּה וְתִרְצָה׃
34 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת מְנַשֶּׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם
וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת׃ ס
לה אֵלֶּה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְשׁוּתֶלַח מִשְׁפַּחַת הַשֻּׁתַלְחִי לְבֶכֶר
מִשְׁפַּחַת הַבַּכְרִי לְתַחַן מִשְׁפַּחַת הַתַּחֲנִי׃
36 וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוּתֶלַח לְעֶרָן מִשְׁפַּחַת
הָעֶרָנִי׃
37 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־אֶפְרַיִם
לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת אֵלֶּה בְּנֵי־יוֹסֵף לְמִשְׁפְּחֹתָם׃ ס
38 בְּנֵי בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֶלַע מִשְׁפַּחַת
הַבַּלְעִי לְאַשְׁבֵּל מִשְׁפַּחַת הָאַשְׁבֵּלִי
לַאֲחִירָם מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי׃
39 לְשֻׁפוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּפָמִי לְחוּפָם
מִשְׁפַּחַת הַחוּפָמִי׃
מ וַיִּהְיוּ בְנֵי־בֶלַע אַרְד וְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת
הָאַרְדִי לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי׃
41 אֵלֶּה בְנֵי־בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחֹתָם וּפְקֻדֵיהֶם
חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ ס
42 אֵלֶּה בְנֵי־דָן לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשׁוּחָם
מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּחָמִי אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת
43 דָּן לְמִשְׁפְּחֹתָם׃ כָּל־מִשְׁפַּחַת
הַשּׁוּחָמִי לִפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים
אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ ס
44 בְּנֵי אָשֵׁר לְמִשְׁפְּחֹתָם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת
הַיִּמְנָה לְיִשְׁוִי מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁוִי לִבְרִיעָה
מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי׃

לִבְנֵי בְרִיעָה לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי מה
לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי:
וְשֵׁם בַּת־אָשֵׁר שָׂרַח: 46
אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־אָשֵׁר לִפְקֻדֵיהֶם 47
שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: ס
בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְיַחְצְאֵל 48
מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצְאֵלִי לְגוּנִי מִשְׁפַּחַת הַגּוּנִי:
לְיֵצֶר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי לְשִׁלֵּם מִשְׁפַּחַת 49
הַשִּׁלְמִי:
אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחֹתָם נ
וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְאַרְבַּע
מֵאוֹת: אֵלֶּה פְקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 51
שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וְאֶלֶף שְׁבַע
מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: 52
לָאֵלֶּה תֵּחָלֵק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר 53
שֵׁמוֹת: לָרַב תַּרְבֶּה נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט 54
תַּמְעִיט נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְקֻדָיו יִתֵּן
נַחֲלָתוֹ: אַךְ־בְּגוֹרָל יֵחָלֵק אֶת־ נה
הָאָרֶץ לִשְׁמוֹת מַטּוֹת־אֲבֹתָם יִנְחָלוּ:
עַל־פִּי הַגּוֹרָל תֵּחָלֵק נַחֲלָתוֹ בֵּין 56
רַב לִמְעָט: ס
וְאֵלֶּה פְקוּדֵי הַלֵּוִי לְמִשְׁפְּחֹתָם 57
לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשֻׁנִּי לִקְהָת
מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי לִמְרָרִי מִשְׁפַּחַת
הַמְּרָרִי:
אֵלֶּה ו מִשְׁפְּחֹת לֵוִי מִשְׁפַּחַת הַלִּבְנִי 58
מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרֹנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחְלִי
מִשְׁפַּחַת הַמּוּשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקָּרְחִי
וְקְהָת הוֹלִד אֶת־עַמְרָם:
וְשֵׁם ו אֵשֶׁת עַמְרָם יוֹכֶבֶד בַּת־לֵוִי 59
אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֵוִי בְּמִצְרָיִם וַתֵּלֶד
לְעַמְרָם אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה
וְאֶת מִרְיָם אֲחֹתָם:

45. Aber die kinder Bria waren: Heber, daher kommt das geschlecht der Hebriter; Melchiel, daher kommt das geschlecht der Melchieliter.

46. Und die tochter Asser hieß Sarah.

47. Das sind die geschlechte der kinder Asser, an ihrer zahl drey und funfzig tausend und vier hundert.

48. Die kinder Naphthali in ihren geschlechten waren: Jaheziel, daher kommt das geschlecht der Jahezieliter;* Guni, daher kommt das geschlecht der Guniter;
*1 Chron. 8, 13.

49. Jezer, daher kommt das geschlecht der Jezeriter; Sillem, daher kommt das geschlecht der Sillemiter.

50. Das sind die geschlechte von Naphthali, an ihrer zahl fünf und viertzig tausend und vier hundert.

51. Das ist die summa der kinder Israel, sechs mal hundert tausend, ein tausend sieben hundert und dreyssig.

II. 52. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

53. Diesen solt du das land austheilen zum erbe nach der zahl der namen.

54. Vielen* solt du viel zum erbe geben, und wenigen wenig: ieglichen soll man geben nach ihrer zahl.* c. 33, 54. 1 Mos. 47, 12.

55. Doch soll man das land durchs* loos theilen: nach den namen der stämme ihrer väter sollen sie erbe nehmen. * c. 33, 54. ꝛc.

56. Denn nach dem* loos solt du ihr erbe austheilen, zwischen den vielen und wenigen. *Jos. 14, 2.

III. 57. Und das ist die summa* der Leviten in ihren geschlechten: Gerson, daher das geschlecht der Gersoniter; Kahath, daher das geschlecht der Kahathiter; Merari, daher das geschlecht der Merariter. *2 Mos. 6, 16. 4 Mos. 3, 16. 17.

58. Dis sind die geschlechte Levi: Das geschlecht der Libniter, das geschlecht der Hebroniter, das geschlecht der Maheliter, das geschlecht der Musiter, das geschlecht der Korahiter. Kahath zeugete Amram.

59. Und Amrams* weib hieß Jochebed, eine tochter Levi, die ihm geboren ward in Egypten: und sie gebar dem Amram, Aaron und Mosen, und ihre schwester Mirjam. *2 Mos. 2, 1. ꝛc.

60. Dem

ס וַיִּוָּלֵד לְאַהֲרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־
אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר׃
61 וַיָּמָת נָדָב וַאֲבִיהוּא בְּהַקְרִיבָם
אֵשׁ־זָרָה לִפְנֵי יְהוָה׃
62 וַיִּהְיוּ פְקוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים
אֶלֶף כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה כִּי
לֹא הָתְפָּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־
נִתַּן לָהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
63 אֵלֶּה פְקוּדֵי מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר
פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַרְבֹת מוֹאָב
64 עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃ וּבְאֵלֶּה לֹא־הָיָה
אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר
פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר סִינָי׃
סה כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמֻתוּ בַּמִּדְבָּר
וְלֹא־נוֹתַר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם־כָּלֵב בֶּן־
יְפֻנֶּה וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן׃ ס

60. Dem Aaron aber ward geboren Nadab, Abihu, Eleasar und Ithamar.

61. Nadab * aber und Abihu sturben, da sie fremd feuer opferten vor dem HERRN. * 3 Mos. 10, 1. 2. ꝛc.

62. Und ihre summa war drey und zwantzig tausend, alle männlein, von einem monden an und drüber. Denn sie wurden nicht gezehlet unter die kinder Israel: denn man gab ihnen kein erbe unter den kindern Israel.

63. Das ist die summa der kinder Israel, die Mose und Eleasar, der priester, zehleten im gefilde der Moabiter, an dem Jordan gegen Jericho.

64. Unter welchen war keiner aus der summa, da Mose und Aaron, der priester, die kinder Israel zehleten in der wüsten Sinai.

65. Denn der HERR hatte ihnen gesagt, * sie solten des todes sterben in der wüsten: Und blieb keiner über, ohne Caleb, der sohn Jephunne, und Josua, der sohn Nun. * c. 14, 23. ꝛc.

Das XXVII. Capitel.

I. Gesetz von erbschaften. II. Mose wird sein tod angekündiget, III. und Josua sein nachfolger bestättiget.

א וַתִּקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד בֶּן־חֵפֶר
בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפְּחֹת
מְנַשֶּׁה בֶן־יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו
מַחְלָה נֹעָה וְחָגְלָה וּמִלְכָּה וְתִרְצָה׃
2 וַתַּעֲמֹדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אֶלְעָזָר
הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי הַנְּשִׂיאִם וְכָל־הָעֵדָה
פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לֵאמֹר׃
3 אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה
בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנּוֹעָדִים עַל־יְהוָה בַּעֲדַת־
קֹרַח כִּי־בְחֶטְאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ׃
4 לָמָּה יִגָּרַע שֵׁם־אָבִינוּ מִתּוֹךְ
מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֵּן תְּנָה־לָּנוּ
אֲחֻזָּה בְּתוֹךְ אֲחֵי אָבִינוּ׃
ה וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה׃ פ
6 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃

1. Und * die töchter Zelaphehad, des sohns Hepher, des sohns Gilead, des sohns Machir, des sohns Manasse, unter den geschlechten Manasse, des sohn Joseph, mit namen Mahela, Noa, Hagla, Milca und Thirza, kamen herzu; * c. 26, 33. c. 36, 2. Jos. 17, 3.

2. Und traten vor Mose, und vor Eleasar, den priester, und vor die fürsten und gantze gemeine, vor der thür der hütte des stiffts, und sprachen:

3. Unser vater ist gestorben in der wüsten, und war nicht mit unter der gemeine, die sich wieder * den HERRN empöreten in der rotte Korah, sondern ist an † seiner sünde gestorben, und hatte keine söhne; * c. 16, 2. † c. 16, 29.

4. Warum soll denn unsers vaters name unter seinem geschlechte untergehen, ob er wol keinen sohn hat? Gebet uns auch ein gut unter unsers vaters brüdern.

5. Mose * brachte ihre sache vor den HERRN. * 3 Mos. 24, 12.

6. Und der HERR sprach zu ihm:

כֵּן בְּנוֹת צְלָפְחָד דֹּבְרֹת נָתֹן תִּתֵּן לָהֶם 7
אֲחֻזַּת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִיהֶם
וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן׃
וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־ 8
יָמוּת וּבֵן אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
לְבִתּוֹ׃ וְאִם־אֵין לוֹ בַּת וּנְתַתֶּם 9
אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאֶחָיו׃ וְאִם־אֵין לוֹ י
אַחִים וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לַאֲחֵי
אָבִיו׃ וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם יא
אֶת־נַחֲלָתוֹ לִשְׁאֵרוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו
מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרַשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה׃ פ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־ יב
מֹשֶׁה עֲלֵה אֶל־הַר הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵהּ
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וְרָאִיתָהּ אֹתָהּ וְנֶאֶסַפְתָּ אֶל־עַמֶּיךָ יג
גַּם־ אָתָּה כַּאֲשֶׁר נֶאֱסַף אַהֲרֹן אָחִיךָ׃
כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבַּר־ צִן בִּמְרִיבַת יד
הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּמַּיִם לְעֵינֵיהֶם
הֵם מֵי־ מְרִיבַת קָדֵשׁ מִדְבַּר־ צִן׃ פ
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־ יְהוָה לֵאמֹר׃ טו
יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־ טז
בָּשָׂר אִישׁ עַל־ הָעֵדָה׃
אֲשֶׁר־ יֵצֵא לִפְנֵיהֶם וַאֲשֶׁר יָבֹא לִפְנֵיהֶם יז
וַאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וַאֲשֶׁר יְבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה
עֲדַת יְהוָה כַּצֹּאן אֲשֶׁר אֵין־ לָהֶם רֹעֶה׃
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־ מֹשֶׁה קַח־ לְךָ אֶת־ יח
יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן אִישׁ אֲשֶׁר־ רוּחַ בּוֹ וְסָמַכְתָּ
אֶת־ יָדְךָ עָלָיו׃ וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי יט
אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָּל־ הָעֵדָה וְצִוִּיתָה
אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם׃ וְנָתַתָּה מֵהוֹדְךָ עָלָיו כ
לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־ עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
וְלִבְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׁאַל כא
לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי יְהוָה

7. Die töchter Zelaphehad haben recht geredt; * du ſolt ihnen ein erbgut unter ihres vaters brüdern geben, und ſolt ihres vaters erbe ihnen zuwenden. * c. 36, 2.

8. Und ſage den kindern Iſrael: Wenn iemand ſtirbt, und hat nicht ſöhne, ſo ſollt ihr ſein erbe ſeiner tochter zuwenden.

9. Hat er keine tochter, ſollt ihrs ſeinen brüdern geben.

10. Hat er keine brüder, ſollt ihrs ſeinen vettern geben.

11. Hat er nicht vettern: ſollt ihrs ſeinen nächſten freunden geben, die ihn angehören in ſeinem geſchlecht, daß ſie es einnehmen. Das ſoll den kindern Iſrael * ein geſetz und recht ſeyn, wie der HERR Moſe geboten hat. * c. 10, 8. c. 19, 10.

II. 12. Und der HERR ſprach zu Moſe: * Steig auf dis gebirge Abarim, und beſiehe das land, das ich den kindern Iſrael geben werde. * 5 Moſ. 32, 48. 49.

13. Und wenn du es geſehen haſt, ſolt du dich ſamlen zu deinem volck, wie dein bruder Aaron * verſamlet iſt: * c. 20, 28.

14. Dieweil ihr * meinem wort ungehorſam geweſen ſeyd in der wüſten Zin, über dem hader der gemeine, da ihr mich heiligen ſoltet durch das waſſer vor ihnen. Das iſt das haderwaſſer zu Kades in der wüſten Zin. * c. 20, 12. ꝛc.

15. Und Moſe redete mit dem HErrn, und ſprach:

16. Der HERR, der GOtt * über alles lebendige fleiſch, wolte einen mann ſetzen über die gemeine, * c. 16, 22.

17. Der * vor ihnen her aus und eingehe, und ſie aus und einführe; daß die gemeine des HErrn nicht ſey wie die ſchafe ohne hirten. * 5 Moſ. 31, 2. c. 34, 9.

III. 18. Und der HERR ſprach zu Moſe: * Nim Joſua zu dir, den ſohn Nun, der ein mann iſt, in dem der Geiſt iſt, und lege deine hände auf ihn; * 5 Moſ. 3, 21.

19. Und * ſtelle ihn vor den prieſter Eleaſar, und vor die gantze gemeine, und gebeut ihm vor ihren augen; * Geſch. 6, 6.

20. Und * lege deine herrlichkeit auf ihn, daß ihm gehorche die gantze gemeine der kinder Iſrael. * 2 Kön. 2, 10. 15.

21. Und er ſoll treten vor den prieſter Eleaſar: der ſoll für ihn rathfragen, durch die * weiſe des lichts vor dem HERRN.

Nach

עַל־פִּיו יֵצְאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא
וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל־הָעֵדָה׃
22 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ
וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמִדֵהוּ לִפְנֵי
אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָּל־הָעֵדָה׃
23 וַיִּסְמֹךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיְצַוֵּהוּ כַּאֲשֶׁר
דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃ פ

Nach deſſelben munde ſollen aus und einziehen, beyde er und alle kinder Iſrael mit ihm, und die gantze gemeine.

* 2 Moſ. 28, 30. ꝛc.

22. Moſe* thät, wie ihm der HERR geboten hatte: und nahm Joſua, und ſtellete ihn vor den prieſter Eleaſar, und vor die gantze gemeine; * 2 Moſ. 40, 16.

23. Und * legte ſeine hand auf ihn, und gebot ihm, wie der HERR mit Moſe geredt hatte. * c. 8, 10. Geſch. 8, 17. 18.

Das XXVIII. Capitel.

I. Tägliche opfer, II. am Sabbath, III. am erſten Monats tage. IV. Oſtern. V. Pfingſten.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
2 צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃
3 וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר
תַּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד׃
4 אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֹּקֶר וְאֶת
הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
ה וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין׃
6 עֹלַת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי
לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃
7 וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה׃
8 וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין
הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ
תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃ פ
9 וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
ה"ג פתוחה י בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ׃ עֹלַת שַׁבַּת
בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ׃ פ
11 וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם תַּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנָיִם וְאַיִל אֶחָד
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃

Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

2. * Gebeut den kindern Iſrael, und ſprich zu ihnen: Die opfer meines brodts, welches mein † opfer des ſüſſen geruchs iſt, ſollt ihr halten zu ſeinen zeiten, daß ihr mirs opfert. * 2 Moſ. 27, 20. † 3 Moſ. 3, 5. c. 21, 6.

3. Und ſprich zu ihnen: Das ſind die opfer, die ihr dem HERRN opfern ſollt; * jährige lämmer, die ohne wandel ſind, täglich zwey zum täglichen brandopfer;

* 2 Moſ. 29, 38. 39. Eſr. 3, 3.

4. Ein lamm des morgens, das ander zwiſchen abends;

5. Dazu einen zehenten epha ſemmelmehls* zum ſpeisopfer mit öhl gemenget, das geſtoſſen iſt, eines vierten theils vom hin. * 2 Moſ. 3, 1.

6. Das iſt ein täglich brandopfer, das ihr am berge Sinai opfertet, zum ſüſſen geruch, ein feuer dem HERRN.

7. Dazu ſein tranckopfer, je zu einem lamm ein viertheil vom hin. Im heiligthum ſoll man den wein des tranckopfers opfern dem HERRN.

8. Das ander lamm ſolt du zwiſchen abends machen, wie das ſpeisopfer des morgens: und ſein tranckopfer zum opfer des ſüſſen geruchs dem HERRN.

II. 9. Am ſabbathtage aber zwey jährige lämmer ohne wandel, und zwo zehenten ſemmelmehls, zum ſpeisopfer, mit öhl gemenget, und ſein tranckopfer.

10. Das iſt das brandopfer eines jeglichen ſabbaths, über das tägliche brandopfer, ſamt ſeinem tranckopfer.

III. 11. Aber des erſten tages eurer monden ſollt ihr dem HERRN ein brandopfer opfern, zween junge farren, Einen widder, ſieben jährige lämmer ohne wandel:

12 וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בַּשָּׁמֶן לַפָּר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת
מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן לָאַיִל הָאֶחָד׃
13 וְעִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בַּשֶּׁמֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃
14 וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהִין יִהְיֶה לַפָּר וּשְׁלִישִׁת
הַהִין לָאַיִל וּרְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ יַיִן
זֹאת עֹלַת חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה׃
טו וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת לַיהוָה
עַל־עֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ׃ ס
16 וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה׃
17 וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג
שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל׃
18 בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
19 וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־
בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים
בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם׃
כ וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
תַּעֲשׂוּ׃ כא עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים׃
22 וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃
23 מִלְבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת
הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה׃
24 כָּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים
לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־
עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ׃
כה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ ס
26 וּבְיוֹם הַבִּכּוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה

10. Und ie * drey zehenten semmelmehls zum speisopfer mit öhl gemenget zu Einem farren: und zwo zehenten semmelmehls zum speisopfer mit öhl gemenget, zu Einem widder: * v. 20. 28.

13. Und ie einen zehenten semmelmehls zum speisopfer mit öhl gemenget, zu Einem lamme. Das ist das brandopfer des süssen geruchs, ein opfer dem HERRN.

14. Und ihr tranckopfer soll seyn, ein halb hin weins zum farren, ein drittheil hin zum widder, ein viertheil hin zum lamm. Das ist das brandopfer eines ieglichen monden im jahr.

15. Dazu soll man Einen * ziegenbock zum sündopfer dem HERRN machen, über das tägliche brandopfer und sein tranckopfer. * c. 29, 5. 11. 16. 22. 28. 31. 38. IV. 16. Aber am vierzehenten tage des ersten monden ist * das passah dem HERRN. * 3 Mos. 23, 5. ꝛc.

17. * Und am funfzehenten tage desselben monden ist fest: Sieben tage soll man ungesäuert brodt essen. * 3 Mos. 23, 6.

18. Der erste tag soll * heilig heissen, daß ihr zusammen kommet: keine dienstarbeit sollt ihr darinnen thun. * v. 25. 26.

19. Und sollt dem HERRN brandopfer thun, zween junge farren, Einen widder, sieben jährige lämmer ohne wandel:

20. Samt ihren speisopfern, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget zu Einem farren, und zwo zehenten zu dem widder,

21. Und ie einen zehenten auf Ein lamm unter den sieben lämmern:

22. Dazu Einen bock zum sündopfer, daß ihr versöhnet werdet.

23. Und sollt solches thun am morgen, über das brandopfer, welches ein täglich brandopfer ist.

24. Nach dieser weise sollt ihr alle tage, die sieben tage lang, das brodt opfern, zum opfer des süssen geruchs dem HERRN, über das tägliche brandopfer, dazu sein tranckopfer.

25. Und der siebente tag soll bey euch heilig heissen, daß ihr zusammen kommet: keine dienstarbeit sollt ihr darinnen thun.

V. 26. Und der tag der * erstlinge, wenn ihr opfert das neue speisopfer dem HERRN,

כ׳ שמע׳

יְהוָה בְּשַׁבְּעֹתֵיכֶם מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
27 וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אַיִל אֶחָד
שִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה׃
28 וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֶשְׂרֹנִים לַפָּר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל
29 הָאֶחָד׃ עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
ל לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים׃ שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד
31 לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃ מִלְּבַד עֹלַת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשׂוּ תְּמִימִם יִהְיוּ־
לָכֶם וְנִסְכֵּיהֶם׃ פ

HERRN, wenn eure wochen um sind, soll heilig heissen, daß ihr zusammen kommt: keine dienstarbeit sollt ihr drinnen thun. *c.23,15.16.20.

27. Und sollt dem HERRN *brandopfer thun zum süssen geruch zween junge farren, Einen widder, sieben jährige lämmer: *c.29, 2.8.

28. Samt ihrem speisopfer, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget zu Einem farren, zwo zehenten zu dem widder,

29. Und je einen zehenten zu Einem lamm der sieben lämmer:

30. Und Einen ziegenbock euch zu versöhnen.

31. Dis sollt ihr thun über das tägliche brandopfer mit seinem speisopfer: ohne wandel solls seyn, dazu ihr tranckopfer.

Das XXIX. Capitel.

I. Feier des siebenten monden, II. Dessen zehenten, III. und funfzehenten tages; samt folgender woche.

א וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃
2 וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר־
בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־
3 שָׁנָה שִׁבְעָה תְמִימִם׃ וּמִנְחָתָם סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר
4 שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל׃ וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד
לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים׃
ה וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר
6 עֲלֵיכֶם׃ מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ
וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ
אִשֶּׁה לַיהוָה׃ ס
7 וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־
נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
8 וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ פַּר
בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה שִׁבְעָה תְמִימִם יִהְיוּ לָכֶם׃

HERRN, wenn eure wochen um sind, soll heilig heissen, daß ihr zusammen kommt: keine dienstarbeit sollt ihr drinnen thun.

27. Und sollt dem HERRN *brandopfer thun zum süssen geruch zween junge farren, Einen widder, sieben jährige lämmer: *c.29, 2.8.

28. Samt ihrem speisopfer, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget zu Einem farren, zwo zehenten zu dem widder,

29. Und je einen zehenten zu Einem lamm der sieben lämmer:

30. Und Einen ziegenbock euch zu versöhnen.

31. Dis sollt ihr thun über das tägliche brandopfer mit seinem speisopfer: ohne wandel solls seyn, dazu ihr tranckopfer.

Das XXIX. Capitel.

I. Feier des siebenten monden, II. Dessen zehenten, III. und funfzehenten tages; samt folgender woche.

Und der erste tag des siebenten monden soll bey euch heilig heissen, daß ihr zusammen kommet; keine dienstarbeit sollt ihr darinnen thun: es ist euer trommeten tag. *3 Mos.23,24.

2. Und *sollt brandopfer thun zum süssen geruch dem HERRN, Einen jungen farren, Einen widder, sieben jährige lämmer, ohne wandel: *c. 28, 11. 19. 27.

3. Dazu ihr speisopfer, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget zu dem farren, zwo zehenten zu dem widder,

4. Und einen zehenten auf ein ieglich lamm der sieben lämmer:

5. Auch *Einen ziegenbock zum sündopfer, euch zu versöhnen: *c. 28, 15. 22.

6. Ueber das brandopfer des monden, und sein speisopfer, und über das tägliche brandopfer, mit seinem speisopfer, und mit ihrem *tranckopfer, nach ihrem recht zum süssen geruch. Das ist ein opfer dem HERRN. *c. 23, 14.

II. 7. Der *zehente tag dieses siebenten monden soll bey euch auch heilig heissen, daß ihr zusammen kommt; und sollt eure leiber casteien, und keine arbeit drinnen thun: *3 Mos. 16, 29. 30. 2c.

8. Sondern *brandopfer dem HErrn zum süssen geruch opfern, Einen jungen farren, Einen widder, sieben jährige lämmer, ohne wandel; *v. 2.

וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה 9
עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
הָאֶחָד: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד י
לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד יא
חַטָּאת מִלְּבַד חַטַּאת הַכִּפֻּרִים וְעֹלַת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם: ס וּבַחֲמִשָּׁה יב
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ וְחַגֹּתֶם חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים:
וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה יג
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֵילִם
שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר
תְּמִימִם יִהְיוּ: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה יד
בַּשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר הָאֶחָד
לִשְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
לָאַיִל הָאֶחָד לִשְׁנֵי הָאֵילִם: וְעִשָּׂרוֹן טו נקוד על ו
עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְאַרְבָּעָה עָשָׂר
כְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת טז
מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס
וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנֵים יז
עָשָׂר אֵילִם שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם יח
וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים
בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וּשְׂעִיר־עִזִּים יט
אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם: ס וּבַיּוֹם כ
הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עַשְׁתֵּי־עָשָׂר אֵילִם
שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר
תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים כא
לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד כב
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי כג
פָּרִים עֲשָׂרָה אֵילִם שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־
שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם:

9. Mit ihren speisopfern, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget zu dem farren, zwo zehenten zu dem widder,

10. Und einen zehenten ie zu einem der sieben lämmer:

11. Dazu Einen* ziegenbock zum sündopfer, über das sündopfer der versöhnung, und das tägliche brandopfer, mit seinem speisopfer, und mit ihrem tranckopfer.

*3 Mos. 16, 21.

III 12.* Der funfzehente tag des siebenten monden soll bey euch heilig heissen, daß ihr zusammen kommt: keine dienstarbeit sollt ihr darinnen thun, und sollt dem HErrn sieben tage feiren.* 3 Mos. 23, 34. Joh. 7, 2.

13. Und sollt dem HERRN brandopfer thun, zum opfer des süssen geruchs dem HERRN; dreyzehen junge farren, *zween widder, vierzehen jährige lämmer ohne wandel: *v. 17. 20. 23.

14. Samt ihrem speisopfer, drey zehenten semmelmehls mit öhl gemenget, ie zu einem der dreyzehen farren, zween zehenten ie zu einem der zween widder,

15. Und einen zehenten ie zu einem der vierzehen lämmer:

16. Dazu Einen ziegenbock zum sündopfer, über das tägliche brandopfer, mit seinem speisopfer, und seinem tranckopfer.

17. Am andern tage, zwölf junge farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

18. Mit ihrem speisopfer und tranckopfer zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

19. Dazu Einen ziegenbock zum sündopfer, über das tägliche brandopfer, mit seinem speisopfer, und mit ihrem tranckopfer.

20. Am dritten tage elf farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

21. Mit ihren speisopfern und tranckopfern, zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

22. Dazu Einen bock zum sündopfer, über das tägliche brandopfer mit seinem speisopfer, und seinem tranckopfer.

23. Am vierten tage zehen farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

24. Samt ihren ſpeisopfern und tranckopfern, zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

24 מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם
וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃

25. Dazu Einen ziegenbock zum ſündopfer, über das tägliche brandopfer, mit ſeinem ſpeisopfer, und ſeinem tranckopfer.

כה וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְבַד
עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ ס

26. Am fünften tage neun farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

26 וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃

27. Samt ihren ſpeisopfern und tranckopfern, zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

27 וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם
וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃

28. Dazu Einen bock zum ſündopfer, über das tägliche brandopfer, mit ſeinem ſpeisopfer, und ſeinem tranckopfer.

28 וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ ס

29. Am ſechſten tage acht farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

29 וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָּרִים שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃

30. Samt ihren ſpeisopfern und tranckopfern, zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

ל וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם
וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃

31. Dazu Einen bock zum ſündopfer, über das tägliche brandopfer, mit ſeinem ſpeisopfer, und ſeinem tranckopfer.

31 וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת
הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ ס

32. Am ſiebenten tage ſieben farren, zween widder, vierzehen jährige lämmer, ohne wandel;

32 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָּרִים שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃

33. Samt ihren ſpeisopfern und tranckopfern, zu den farren, zu den widdern, und zu den lämmern, in ihrer zahl, nach dem recht:

33 וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם
וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם׃

34. Dazu Einen bock zum ſündopfer, über das tägliche brandopfer, mit ſeinem ſpeisopfer, und ſeinem tranckopfer.

34 וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת
הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ ס

35. Am achten tage ſoll der tag* der verſamlung ſeyn: keine dienſtarbeit ſollt ihr darinnen thun. *3 Moſ. 23, 36.

לה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃

36. Und ſollt brandopfer opfern zum opfer des ſüſſen geruchs dem HERRN, Einen farren, Einen widder, ſieben jährige lämmer, ohne wandel;

36 וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ
לַיהוָה פַּר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃

37. Samt ihren ſpeisopfern und tranckopfern, zu dem farren, zu dem widder, und zu den lämmern in ihrer zahl, nach dem recht:

37 מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּר לָאַיִל
וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃

38. Dazu Einen bock zum ſündopfer, über das tägliche brandopfer, mit ſeinem ſpeisopfer, und ſeinem tranckopfer.

38 וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְבַד עֹלַת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃

39. Solches ſollt ihr dem HERRN

39 אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיהוָה

בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם
לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם
וּלְשַׁלְמֵיכֶם׃ [C. XXX.]

thun auf eure feste: ausgenommen, was ihr gelobet und freywillig gebet, zu brandopfern, speisopfern, tranckopfern und danckopfern.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל א
כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃

Cap. 30. v. 1. I. Und Mose sagte den kindern Israel alles, was ihm der HERR geboten hatte.

Das XXX. Capitel.

I. Von gelübden, II. wie fern sie verbinden III. und nicht verbinden.

פ פ פ מב 42

2. Und Mose redete mit den fürsten der stämme der kinder Israel, und sprach: Das ists, das der HERR gebeten hat.

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי ב
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה׃ אִישׁ כִּי־יִדֹּר נֶדֶר לַיהוָה ג
אוֹ־הִשָּׁבַע שְׁבֻעָה לֶאְסֹר אִסָּר עַל־
נַפְשׁוֹ לֹא יַחֵל דְּבָרוֹ כְּכָל־הַיֹּצֵא
מִפִּיו יַעֲשֶׂה׃

3. Wenn iemand dem HERRN* ein gelübde thut, oder einen eid schweret, daß er seine seele verbindet: der soll sein wort nicht schwächen; sondern alles thun, wie es zu seinem munde ist ausgegangen.

*3 Mos. 27, 2. 5 Mos. 23, 21. Pred. 5, 3. 4.

II. 4. Wenn ein weibsbild dem HERRN ein gelübde thut, und sich verbindet, weil sie in ihres vaters hause, und im magdthum ist;

וְאִשָּׁה כִּי־תִדֹּר נֶדֶר לַיהוָה וְאָסְרָה ד
אִסָּר בְּבֵית אָבִיהָ בִּנְעֻרֶיהָ׃
וְשָׁמַע אָבִיהָ אֶת־נִדְרָהּ וְאִסְרָהּ אֲשֶׁר ה
אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ וְהֶחֱרִישׁ לָהּ אָבִיהָ
וְקָמוּ כָּל־נְדָרֶיהָ וְכָל־אִסָּר אֲשֶׁר־
אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם׃
וְאִם־הָנֵיא אָבִיהָ אֹתָהּ בְּיוֹם שָׁמְעוֹ ו
כָּל־נְדָרֶיהָ וְאִסְרָהּ אֲשֶׁר־אָסְרָה
עַל־נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם וַיהוָה יִסְלַח־
לָהּ כִּי־הֵנִיא אָבִיהָ אֹתָהּ׃
וְאִם־הָיוֹ תִהְיֶה לְאִישׁ וּנְדָרֶיהָ עָלֶיהָ אוֹ ז
מִבְטָא שְׂפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ׃
וְשָׁמַע אִישָׁהּ בְּיוֹם שָׁמְעוֹ וְהֶחֱרִישׁ לָהּ ח
וְקָמוּ נְדָרֶיהָ וְאִסְרָהּ אֲשֶׁר־אָסְרָה
עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּמוּ׃ וְאִם בְּיוֹם שָׁמֹעַ ט
אִישָׁהּ יניא אֹתָהּ וְהֵפֵר אֶת־נִדְרָהּ
אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְאֵת מִבְטָא שְׂפָתֶיהָ אֲשֶׁר
אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ וַיהוָה יִסְלַח־לָהּ׃
וְנֵדֶר אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה כֹּל אֲשֶׁר־אָסְרָה י
עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם עָלֶיהָ׃

7. Hat sie aber einen mann, und hat ein gelübd auf ihr, oder entfähret ihr aus ihren lippen ein verbündniß über ihre seele;

8. Und der mann hörets, und schweiget desselben tages stille: so gilt ihr gelübd und verbündniß, des sie sich über ihre seele verbunden hat.

9. Wo aber ihr mann wehret des tages, wenn ers höret: so ist ihr gelübde los, das sie auf ihr hat, und das verbündniß, das ihr aus ihren lippen entfahren ist über ihre seele; und der HERR wird ihr gnädig seyn.

10. Das gelübd einer witwen und verstossenen, alles, wes sie sich verbindet über ihre seele, das gilt auf ihr.

III. 11. Wenn iemands gesinde gelobet, oder sich mit einem eide verbindet über seine seele;

12. Und der hausherr höret's, und schweiget dazu, und wehrets nicht: so gilt all dasselbe gelübd, und alles, wes sie sich verbunden hat über seine seele.

13. Machets aber der hausherr des tages los, wenn ers höret: so gilts nicht, was aus seinen lippen gegangen ist, das es gelobet, oder sich verbunden hat über seine seele; denn der hausherr hats los gemacht, und der HERR wird ihm gnädig seyn.

14. Und alle gelübde, und eide zu verbinden, den leib zu casteien, mag der hausherr kräftigen oder schwächen, also:

15. Wenn er dazu schweiget von einem tage zum andern, so bekräftiget er alle seine gelübde und verbündnisse, die es auf ihm hat; darum, daß er geschwiegen hat des tages, da ers hörete.

16. Wird ers aber schwächen, nachdem ers gehöret hat, so soll er die missethat tragen.

17. Das sind die satzungen, die der HERR Mose geboten hat, zwischen mann und weib, zwischen vater und tochter, weil sie noch eine magd ist in ihres vaters hause.

11 וְאִם־בֵּית אִישָׁהּ נָדָרָהּ אוֹ־אָסְרָה
אִסָּר עַל־נַפְשָׁהּ בִּשְׁבֻעָה׃
12 וְשָׁמַע אִישָׁהּ וְהֶחֱרִשׁ לָהּ לֹא הֵנִיא
אֹתָהּ וְקָמוּ כָּל־נְדָרֶיהָ וְכָל־אִסָּר
אֲשֶׁר־אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם׃
13 וְאִם־הָפֵר יָפֵר אֹתָם אִישָׁהּ
בְּיוֹם שָׁמְעוֹ כָּל־מוֹצָא שִׂפְתֵי
לִנְדָרֶיהָ וּלְאִסַּר נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם
אִישָׁהּ הֵפָרָם וַיהוָה יִסְלַח־לָהּ׃
14 כָּל־נֶדֶר וְכָל־שְׁבֻעַת אִסָּר לְעַנֹּת נָפֶשׁ
אִישָׁהּ יְקִימֶנּוּ וְאִישָׁהּ יְפֵרֶנּוּ׃
15 וְאִם־הַחֲרֵשׁ יַחֲרִישׁ לָהּ אִישָׁהּ מִיּוֹם
אֶל־יוֹם וְהֵקִים אֶת־כָּל־נְדָרֶיהָ אוֹ
אֶת־כָּל־אֲסָרֶיהָ אֲשֶׁר עָלֶיהָ הֵקִים אֹתָם
כִּי־הֶחֱרִשׁ לָהּ בְּיוֹם שָׁמְעוֹ׃ 16 וְאִם־
הָפֵר יָפֵר אֹתָם אַחֲרֵי שָׁמְעוֹ וְנָשָׂא אֶת־
עֲוֹנָהּ׃ 17 אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין־
אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ׃ פ

Das XXXI. Capitel.

I. Rache an Midian. II. Weiber verbannt. III. Entsündigung des Raubes. IV. Steuer davon. V. Gabe.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Räche *die kinder Israel an den Midianitern, daß du † darnach dich samlest zu deinem volck.

3. Da redete Mose mit dem volck, und sprach: Rüstet unter euch leute zum heer wieder die Midianiter, daß sie den HERRN rächen an den Midianitern;

4. Aus ieglichem stamm tausend, daß ihr aus allen stämmen Israel in das heer schicket.

5. Und sie nahmen aus den tausenden Israel, ie tausend eines stamms, zwölf tausend gerüstet zum heer.

6. Und Mose schickte sie mit *Pinehas, dem sohn Eleasar, des priesters, ins heer: und die heiligen kleider, und die † hallposaunen in seine hand.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
2 נְקֹם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמִּדְיָנִים אַחַר תֵּאָסֵף אֶל־עַמֶּיךָ׃
3 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם לֵאמֹר הֶחָלְצוּ
מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לַצָּבָא וְיִהְיוּ עַל־
מִדְיָן לָתֵת נִקְמַת־יְהוָה בְּמִדְיָן׃
4 אֶלֶף לַמַּטֶּה אֶלֶף לַמַּטֶּה לְכֹל מַטּוֹת
יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלְחוּ לַצָּבָא׃
ה וַיִּמָּסְרוּ מֵאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֶלֶף לַמַּטֶּה
שְׁנֵים־עָשָׂר אֶלֶף חֲלוּצֵי צָבָא׃
6 וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה אֶלֶף לַמַּטֶּה לַצָּבָא
אֹתָם וְאֶת־פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן לַצָּבָא
וּכְלֵי הַקֹּדֶשׁ וַחֲצֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ׃

* c. 25, 17. † c. 27, 13.

† c. 10, 9.

7 וַיִּצָּבְאוּ עַל־מִדְיָן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה וַיַּהַרְגוּ כָּל־זָכָר׃

8 וְאֶת־מַלְכֵי מִדְיָן הָרָגוּ עַל־חַלְלֵיהֶם
אֶת־אֱוִי וְאֶת־רֶקֶם וְאֶת־צוּר וְאֶת־
חוּר וְאֶת־רֶבַע חֲמֵשֶׁת מַלְכֵי מִדְיָן
וְאֶת־בִּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר הָרָגוּ בֶּחָרֶב׃

9 וַיִּשְׁבּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־נְשֵׁי מִדְיָן
וְאֶת־טַפָּם וְאֶת כָּל־בְּהֶמְתָּם וְאֶת־כָּל־
מִקְנֵהֶם וְאֶת־כָּל־חֵילָם בָּזָזוּ׃

10 וְאֶת כָּל־עָרֵיהֶם בְּמוֹשְׁבֹתָם וְאֵת כָּל־
טִירֹתָם שָׂרְפוּ בָאֵשׁ׃ 11 וַיִּקְחוּ אֶת־
כָּל־הַשָּׁלָל וְאֶת כָּל־הַמַּלְקוֹחַ בָּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה׃ 12 וַיָּבִאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־
אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַשִּׁבְיָ וְאֶת־הַמַּלְקוֹחַ וְאֶת־הַשָּׁלָל
אֶל־הַמַּחֲנֶה אֶל־עַרְבֹת מוֹאָב אֲשֶׁר
עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃ 13 וַיֵּצְאוּ מֹשֶׁה
וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל־נְשִׂיאֵי הָעֵדָה
לִקְרָאתָם אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃ 14 וַיִּקְצֹף
מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הֶחָיִל שָׂרֵי הָאֲלָפִים
וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת הַבָּאִים מִצְבָא הַמִּלְחָמָה׃
טו וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הֲחִיִּיתֶם כָּל־נְקֵבָה׃
16 הֵן הֵנָּה הָיוּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל בִּדְבַר
בִּלְעָם לִמְסָר־מַעַל בַּיהוָה עַל־דִּבְר־
פְּעוֹר וַתְּהִי הַמַּגֵּפָה בַּעֲדַת יְהוָה׃
17 וְעַתָּה הִרְגוּ כָל־זָכָר בַּטָּף וְכָל־אִשָּׁה
יֹדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הִרְגוּ׃
18 וְכָל הַטַּף בַּנָּשִׁים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ
מִשְׁכַּב זָכָר הַחֱיוּ לָכֶם׃
19 וְאַתֶּם חֲנוּ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים
כֹּל הֹרֵג נֶפֶשׁ וְכֹל נֹגֵעַ בֶּחָלָל
תִּתְחַטְּאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי אַתֶּם וּשְׁבִיכֶם׃

7. Und sie führeten das heer wieder die Midianiter, wie der HERR Mose geboten hatte: und *erwürgeten alles, was männlich war. *1 Mos. 34,25.

8. Dazu die könige der Midianiter erwürgeten sie samt ihren erschlagenen, nemlich *Evi, Rekem, Zur, Hur und Reba, die fünf könige der Midianiter: †Bileam, den sohn Beor, erwürgeten sie auch mit dem schwerdt.* Jos. 13,21. †4 Mos. 22,5.

9. Und die kinder Israel nahmen gefangen die weiber der Midianiter, und ihre kinder: alle ihr vieh, alle ihre habe, und alle ihre güter raubeten sie.

10. Und verbranten mit feuer alle ihre städte ihrer wohnung, und alle bürge.

11. Und nahmen allen raub, und alles, was zu nehmen war, beyde menschen und vieh:

12. Und brachtens zu Mose, und zu Eleasar, dem priester, und zu der gemeine der kinder Israel, nemlich die gefangenen, und das genommene vieh, und das geraubte gut ins lager, auf der Moabiter gefilde, das am Jordan liegt gegen Jericho.

13. Und Mose und Eleasar, der priester, und alle fürsten der gemeine, gingen ihnen entgegen hinaus vor das lager.

II. 14. Und Mose ward zornig über die hauptleute des heers, die hauptleute über tausend und über hundert waren, die aus dem heer und streit kamen;

15. Und sprach zu ihnen: Warum habt ihr alle weiber leben lassen?

16. Siehe, haben nicht dieselbigen die kinder Israel durch *Bileams rath abgewendet, sich zu versündigen am HERRN über dem Peor; und wiederfuhr eine plage der gemeine des HERRN? *c. 25,1.

17. So erwürget nun alles, was männlich ist unter den kindern: und alle weiber, die männer erkant und beygelegen haben.

18. Aber alle kinder, die weibsbilder sind, und nicht männer erkant noch beygelegen haben, die lasset für euch leben.

III. 19. Und lagert euch ausser dem lager *sieben tage, alle, die iemand erwürget, oder †die erschlagene angerühret haben: daß ihr euch entsündiget am dritten und siebenten tage samt denen, die ihr gefangen genommen habt. *3 Mos. 15, 13. †4 Mos. 19, 11. 18.

כ וְכָל־בֶּגֶד וְכָל־כְּלִי־עוֹר וְכָל־מַעֲשֵׂה
עִזִּים וְכָל־כְּלִי־עֵץ תִּתְחַטָּאוּ׃ ס
כא וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל־אַנְשֵׁי הַצָּבָא
הַבָּאִים לַמִּלְחָמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה
כב אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ אַךְ אֶת־
הַזָּהָב וְאֶת־הַכֶּסֶף אֶת־הַנְּחֹשֶׁת אֶת־
הַבַּרְזֶל אֶת־הַבְּדִיל וְאֶת־הָעֹפָרֶת׃
כג כָּל־דָּבָר אֲשֶׁר־יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ
בָאֵשׁ וְטָהֵר אַךְ בְּמֵי נִדָּה יִתְחַטָּא וְכֹל
אֲשֶׁר לֹא־יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַמָּיִם׃
כד וְכִבַּסְתֶּם בִּגְדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
וּטְהַרְתֶּם וְאַחַר תָּבֹאוּ אֶל־הַמַּחֲנֶה׃ ס
כה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
כו שָׂא אֶת־רֹאשׁ מַלְקוֹחַ הַשְּׁבִי בָּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה אַתָּה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרָאשֵׁי
כז אָבוֹת הָעֵדָה׃ וְחָצִיתָ אֶת־הַמַּלְקוֹחַ
בֵּין תֹּפְשֵׂי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים לַצָּבָא
כח וּבֵין כָּל־הָעֵדָה׃ וְהֵרַמְתָּ מֶכֶס לַיהוָה
מֵאֵת אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים לַצָּבָא
אֶחָד נֶפֶשׁ מֵחֲמֵשׁ הַמֵּאוֹת מִן־הָאָדָם
וּמִן־הַבָּקָר וּמִן־הַחֲמֹרִים וּמִן־הַצֹּאן׃
כט מֵמַּחֲצִיתָם תִּקָּחוּ וְנָתַתָּה לְאֶלְעָזָר
ל הַכֹּהֵן תְּרוּמַת יְהוָה׃ וּמֵמַּחֲצִת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל תִּקַּח ׀ אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים
מִן־הָאָדָם מִן־הַבָּקָר מִן־הַחֲמֹרִים
וּמִן־הַצֹּאן מִכָּל־הַבְּהֵמָה וְנָתַתָּה אֹתָם
לַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יְהוָה׃
לא וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה
לב יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיְהִי הַמַּלְקוֹחַ יֶתֶר
הַבַּז אֲשֶׁר בָּזְזוּ עַם הַצָּבָא צֹאן שֵׁשׁ־מֵאוֹת
אֶלֶף וּשִׁבְעִים אָלֶף וַחֲמִשֶּׁת אֲלָפִים׃
לג וּבָקָר שְׁנִים וְשִׁבְעִים אָלֶף׃
לד וַחֲמֹרִים אֶחָד וְשִׁשִּׁים אָלֶף׃ וְנֶפֶשׁ אָדָם
לה מִן־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר
כָּל־נֶפֶשׁ שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃

20. Und alle kleider, und alles geräthe von fellen, und alles peltzwerck, und alles höltzern gefäß, ſollt ihr entſündigen.

21. Und Eleaſar, der prieſter, ſprach zu dem kriegsvolck, das in ſtreit gezogen war: Das iſt das geſetz, welches der HERR Moſe geboten hat.

22. Gold, ſilber, ertz, eiſen, zinn und bley,

23. Und alles, was das feuer leidet, ſollet ihr durchs feuer laſſen gehen, und reinigen: daß es mit dem ſprengwaſſer entſündiget werde. Aber alles, was nicht feuer leidet, ſollt ihr durchs waſſer gehen laſſen.

24. Und ſollt eure kleider waſchen am ſiebenten tage, ſo werdet ihr rein: darnach ſollt ihr ins lager kommen.

IV. 25. Und der HERR redete mit Moſe, und ſprach:

26. Nim die ſumma des raubs der gefangenen, beyde an menſchen und vieh; du und Eleaſar, der prieſter, und die oberſten väter der gemeine.

27. Und gib die *hälfte denen, die ins heer ausgezogen ſind, und die ſchlacht gethan haben: und die andere hälfte der gemeine. *Joſ. 22, 8.

1 Sam. 30, 24.

28. Und ſolt dem HERRN heben von den kriegsleuten, die ins heer gezogen ſind, je von fünf hunderten eine ſeele, beyde an menſchen, rindern, eſeln und ſchafen.

29. Von ihrer hälfte ſolt du es nehmen, und dem prieſter Eleaſar geben zur hebe dem HERRN.

30. Aber von der hälfte der kinder Jſrael ſolt du je von funfzigen nehmen ein ſtück guts, beyde an menſchen, rindern, eſeln und ſchafen, und von allem vieh: und ſolts den Leviten geben, die der hut warten der wohnung des HERRN.

31. Und Moſe und Eleaſar, der prieſter, *thäten, wie der HERR Moſe geboten hatte. *1 Moſ. 6, 22. 2 Moſ. 7, 10.

32. Und es war der übrigen ausbeute, die das kriegsvolck geraubet hatte, ſechs mal hundert und fünf und ſiebenzig tauſend ſchafe,

33. Zwey und ſiebenzig tauſend rinder,

34. Ein und ſechzig tauſend eſel.

35. Und der weibsbilde, die nicht männer erkant noch beygelegen hatten, zwey und dreyſſig tauſend ſeelen.

וַתְּהִי הַמֶּחֱצָה חֵלֶק הַיֹּצְאִים בַּצָּבָא 36
מִסְפַּר הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וְשִׁבְעֶת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
וַיְהִי הַמֶּכֶס לַיהוָה מִן־הַצֹּאן שֵׁשׁ־ 37
מֵאוֹת חָמֵשׁ וְשִׁבְעִים׃ וְהַבָּקָר שְׁלֹשָׁה 38
וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף וּמִכְסָם לַיהוָה שִׁבְעִים
וְשִׁבְעִים׃ וַחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אָלֶף 39
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וּמִכְסָם לַיהוָה אֶחָד
וְשִׁשִּׁים׃ וְנֶפֶשׁ אָדָם שְׁשָׁה עָשָׂר אָלֶף מ
וּמִכְסָם לַיהוָה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים נָפֶשׁ׃
וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־מֶכֶס תְּרוּמַת יְהוָה 41
לְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה׃ וּמִמַּחֲצִית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר 42
חָצָה מֹשֶׁה מִן־הָאֲנָשִׁים הַצֹּבְאִים׃
וַתְּהִי מֶחֱצַת הָעֵדָה מִן־הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־ 43
מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף שִׁבְעֶת
אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
וּבָקָר שְׁשָׁה וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃ 44
וַחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ מה
וְנֶפֶשׁ אָדָם שְׁשָׁה עָשָׂר אָלֶף׃ 46
וַיִּקַּח מֹשֶׁה מֶחֱצַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֵת־ 47
הָאֶחָז אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם
וּמִן־הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אֹתָם לַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי
מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה 48
הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר לָאֲלָפֵי הַצָּבָא שָׂרֵי
הָאֲלָפִים וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־ 49
מֹשֶׁה עַבְדֶיךָ נָשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ אַנְשֵׁי
הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר בְּיָדֵנוּ וְלֹא־נִפְקַד מִמֶּנּוּ
אִישׁ׃ וַנַּקְרֵב אֶת־קָרְבַּן יְהוָה אִישׁ נ
אֲשֶׁר מָצָא כְלִי־זָהָב אֶצְעָדָה וְצָמִיד
טַבַּעַת עָגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵינוּ
לִפְנֵי יְהוָה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן 51
אֶת־הַזָּהָב מֵאִתָּם כָּל כְּלִי מַעֲשֶׂה׃

36. Und die hälfte, die denen, so ins heer gezogen waren, gehörte, war an der zahl drey hundert mal und sieben und dreyssig tausend und fünf hundert schafe:
37. Davon wurden dem HErrn sechs hundert, fünf und siebentzig schafe:
38. Item, sechs und dreyssig tausend rinder: davon wurden dem HERRN zwey und siebentzig.
39. Item, dreyssig tausend und fünf hundert esel: davon wurden dem HERRN ein und sechtzig.
40. Item, menschen seelen, sechzehen tausend seelen: davon wurden dem HERRN zwey und dreyssig seelen.
41. Und Mose gab solche hebe des HERRN dem priester Eleasar, wie ihm der HERR geboten hatte.
42. Aber die andere hälfte, die Mose den kindern Israel zutheilete von den kriegsleuten:
43. Nemlich die hälfte der gemeine zuständig, war auch drey hundert mal und sieben und dreyssig tausend, fünf hundert schafe,
44. Sechs und dreyssig tausend rinder,
45. Dreyssig tausend u. fünf hundert esel,
46. Und sechzehen tausend menschenseelen.
47. Und Mose nahm von dieser hälfte der kinder Israel, je ein stück von funftzigen, beyde des viehes und der menschen: und gabs den Leviten, die der hut warteten an der wohnung des HERRN, wie der HERR Mose geboten hatte.
V. 48. Und es traten herzu die hauptleute über die tausend des kriegsvolcks, nemlich die über tausend und über hundert waren, zu Mose,
49. Und sprachen zu ihm: Deine knechte haben die summa genommen der kriegsleute, die unter unsern händen gewesen sind, und fehlet nicht einer.
50. Darum bringen wir dem HErrn geschencke, was ein ieglicher funden hat von güldenem geräthe, ketten, armgeschmeide, ringe, ohrenrincken und spangen; daß unsere seelen versöhnet werden vor dem HERRN.
51. Und Mose nahm von ihnen, samt dem priester Eleasar, das gold allerley geräthe.

52. Und

52. Und alles goldes hebe, das sie dem HERRN huben, war sechzehen tausend und sieben hundert und funfzig sekel, von den hauptleuten über tausend und hundert.

53. Denn die kriegsleute hatten geraubet ein ieglicher für sich.

54. Und Mose mit Eleasar, dem priester, nahm das gold von den hauptleuten über tausend und hundert, und brachtens in die hütte des stifts, zum gedächtniß der kinder Israel vor dem HERRN.

52 וַיְהִי כָּל־זְהַב הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הֵרִימוּ
לַיהוָה שִׁשָּׁה עָשָׂר אֶלֶף שְׁבַע־מֵאוֹת
וַחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וּמֵאֵת
53 שָׂרֵי הַמֵּאוֹת׃ אַנְשֵׁי הַצָּבָא בָּזְזוּ אִישׁ
54 לוֹ׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־
הַזָּהָב מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאוֹת
וַיְבִאוּ אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד זִכָּרוֹן
לִבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי יְהוָה׃ פ

Das XXXII. Capitel.

I. Drittehalb stämme halten ums erbtheil an. II. Erklärung. III. Bewilligung.

Die kinder Ruben und die kinder Gad hatten sehr viel vieh: und sahen das land Jaeser und Gilead an für bequeme städte zu ihrem vieh.

2. Und kamen, und sprachen zu Mose und zu dem priester Eleasar, und zu den fürsten der gemeine:

3. Das land Atroth, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Seban, Nebo und Beon,

4. Das der HERR geschlagen hat vor der gemeine Israel, ist bequem zum vieh; und wir, deine knechte haben vieh.

5. Und sprachen weiter: Haben wir gnade vor dir funden, so gib dis land deinen knechten zu eigen, so wollen wir nicht über den Jordan ziehen.

6. Mose sprach zu ihnen: Eure brüder sollen in streit ziehen, und Ihr wollt hie bleiben?

7. Warum machet Ihr der kinder Israel * hertzen wendig, daß sie nicht hinüber ziehen in das land, das ihnen der HERR geben wird? * 5 Mos. 1, 28.

8. Also thäten auch eure väter, da ich sie * aussondte von Kades Barnea, das land zu schauen: * c. 13, 4. 5 Mos. 9, 23.

9. Und da sie * hinauf kommen waren bis an den bach Escol, und sahen das land, machten sie das † hertz der kinder Israel wendig, daß sie nicht in das land wolten, das ihnen der HERR geben wolte. * c. 13, 24. † c. 13, 28. seq.

10. Und des HERRN zorn ergrimmete zur selbigen zeit, und schwur, und sprach:

א וּמִקְנֶה׀ רַב הָיָה לִבְנֵי רְאוּבֵן וְלִבְנֵי־
גָד עָצוּם מְאֹד וַיִּרְאוּ אֶת־אֶרֶץ יַעְזֵר
וְאֶת־אֶרֶץ גִּלְעָד וְהִנֵּה הַמָּקוֹם מְקוֹם
2 מִקְנֶה׃ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן
וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
3 וְאֶל־נְשִׂיאֵי הָעֵדָה לֵאמֹר׃ עֲטָרוֹת
וְדִיבֹן וְיַעְזֵר וְנִמְרָה וְחֶשְׁבּוֹן וְאֶלְעָלֵה
4 וּשְׂבָם וּנְבוֹ וּבְעֹן׃ הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה
יְהוָה לִפְנֵי עֲדַת יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מִקְנֶה
ה הוּא וְלַעֲבָדֶיךָ מִקְנֶה׃ ס וַיֹּאמְרוּ
אִם־מָצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן אֶת־הָאָרֶץ
הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לַאֲחֻזָּה אַל־תַּעֲבִרֵנוּ
6 אֶת־הַיַּרְדֵּן׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לִבְנֵי־גָד
וְלִבְנֵי רְאוּבֵן הַאֲחֵיכֶם יָבֹאוּ לַמִּלְחָמָה
7 וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹּה׃ וְלָמָּה תְנִיאוּן קרי וניאון כתי אֶת־לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֲבֹר אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
8 נָתַן לָהֶם יְהוָה׃ כֹּה עָשׂוּ אֲבֹתֵיכֶם
בְּשַׁלְּחִי אֹתָם מִקָּדֵשׁ בַּרְנֵעַ לִרְאוֹת אֶת־
9 הָאָרֶץ׃ וַיַּעֲלוּ עַד־נַחַל אֶשְׁכּוֹל
וַיִּרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וַיְנִיאוּ אֶת־לֵב
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבִלְתִּי־בֹא אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם יְהוָה׃
י וַיִּחַר־אַף יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשָּׁבַע
לֵאמֹר׃

11. Die-

אִם־יִרְאוּ הָאֲנָשִׁים הָעֹלִים מִמִּצְרַיִם 11
מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה אֶת
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב כִּי לֹא־מִלְאוּ אַחֲרָי:
בִּלְתִּי כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה הַקְנִזִּי וִיהוֹשֻׁעַ 12
בִּן־נוּן כִּי מִלְאוּ אַחֲרֵי יְהוָה:
וַיִּחַר־אַף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיְנִעֵם 13
בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד־תֹּם כָּל־
הַדּוֹר הָעֹשֶׂה הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה:
וְהִנֵּה קַמְתֶּם תַּחַת אֲבֹתֵיכֶם 14
תַּרְבּוּת אֲנָשִׁים חַטָּאִים לְסַפּוֹת עוֹד
עַל חֲרוֹן אַף־יְהוָה אֶל־יִשְׂרָאֵל:
כִּי תְשׁוּבֻן מֵאַחֲרָיו וְיָסַף עוֹד לְהַנִּיחוֹ טו
בַּמִּדְבָּר וְשִׁחַתֶּם לְכָל־הָעָם הַזֶּה: ס
וַיִּגְּשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ גְּדֵרֹת צֹאן נִבְנֶה 16
לְמִקְנֵנוּ פֹּה וְעָרִים לְטַפֵּנוּ:
וַאֲנַחְנוּ נֶחְלָץ חֻשִׁים לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 17
עַד אֲשֶׁר אִם־הֲבִיאֹנֵם אֶל־מְקוֹמָם
וְיָשַׁב טַפֵּנוּ בְּעָרֵי הַמִּבְצָר מִפְּנֵי יֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ: לֹא נָשׁוּב אֶל־בָּתֵּינוּ עַד 18
הִתְנַחֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלָתוֹ:
כִּי לֹא נִנְחַל אִתָּם מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן 19
וָהָלְאָה כִּי בָאָה נַחֲלָתֵנוּ אֵלֵינוּ
מֵעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה: פ
וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם־תַּעֲשׂוּן אֶת־כ
הַדָּבָר הַזֶּה אִם־תֵּחָלְצוּ לִפְנֵי יְהוָה
לַמִּלְחָמָה: וְעָבַר לָכֶם כָּל־חָלוּץ 21
אֶת־הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי יְהוָה עַד הוֹרִישׁוֹ
אֶת־אֹיְבָיו מִפָּנָיו:
וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה וְאַחַר 22
תָּשֻׁבוּ וִהְיִיתֶם נְקִיִּם מֵיְהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל
וְהָיְתָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לָכֶם לַאֲחֻזָּה
לִפְנֵי יְהוָה:

11. Diese leute, die aus Egypten gezogen sind, von zwanzig jahren und drüber, sollen ie das land nicht sehen, das ich *Abraham, Isaac und Jacob geschworen habe: darum, daß sie mir nicht treulich nachgefolget haben; *1 Mos. 50, 24. 2 M. 33, 1.

12. Ausgenommen *Caleb, den sohn Jephunne, des Kenisiters, und Josua, den sohn Nun; denn sie haben dem HErrn treulich nachgefolget. *c. 14, 30.

13. Also ergrimmete des HERRN zorn über Israel, und ließ sie hin und her in der wüsten ziehen, vierzig jahr: bis daß ein ende ward alle des geschlechts, das übel gethan hatte vor dem HERRN.

14. Und siehe, ihr seyd aufgetreten an eurer väter statt, daß der sündiger desto mehr seyn, und ihr auch den zorn und grimm des HERRN noch mehr machet wieder Israel.

15. Denn wo ihr euch von ihm wendet: so wird er auch noch länger sie lassen in der wüsten, und ihr werdet dis volck alles verderben.

II. 16. Da traten sie herzu, und sprachen: Wir wollen nur schafhürden hie bauen für unser vieh, und städte für unsere kinder;

17. Wir aber wollen uns rüsten vorn an vor die kinder Israel, bis daß wir sie bringen an ihren ort. Unsere kinder sollen in den verschlossenen städten bleiben, um der einwohner willen des landes.

18. Wir wollen nicht heimkehren, bis die kinder Israel einnehmen ein ieglicher sein erbe.

19. Denn wir wollen nicht mit ihnen erben jenseit des Jordans, sondern unser erbe soll uns *disseit des Jordans gegen dem morgen gefallen seyn. *5 Mos. 3, 12.

20. Mose sprach zu ihnen: Wenn ihr das thun wollt, daß ihr *euch rüstet zum streit vor dem HErrn; *Jos. 1, 13. c. 4, 12.

21. So ziehe über den Jordan vor dem HERRN, wer unter euch gerüstet ist, bis daß er seine feinde austreibe von seinem angesicht,

22. Und das land unterthan werde vor dem HERRN; darnach sollt ihr umwenden, und unschuldig seyn dem HERRN, und vor Israel; und sollt dis land also haben zu eigen vor dem HERRN.

23. Wo

23. Wo ihr aber nicht alſo thun wollt: ſiehe, ſo werdet ihr euch an dem HERRN verſündigen; und werdet eurer ſünde innen werden, wenn ſie euch finden wird.

24. So bauet nun ſtädte für eure kinder, und hürden für euer vieh: und thut, was ihr geredt habt.

25. Die kinder Gad und die kinder Ruben ſprachen zu Moſe: Deine knechte ſollen thun, wie mein herr geboten hat;

26. Unſere kinder, weiber, habe, und all unſer vieh, ſollen in den ſtädten Gilead ſeyn;

27. Wir aber, deine knechte, wollen alle gerüſtet zum heer in den ſtreit ziehen vor dem HERRN, wie mein herr geredt hat.

28. Da gebot Moſe ihrer halben dem prieſter Eleaſar, und Joſua, dem ſohn Nun, und den oberſten vätern der ſtämme der kinder Iſrael,

29. Und ſprach zu ihnen: *Wenn die kinder Gad, und die kinder Ruben, mit euch über den Jordan ziehen, alle gerüſtet zum ſtreit vor dem HERRN, und das land euch unterthan iſt, ſo gebet ihnen das land Gilead zu eigen; *Joſ. 4, 12.

30. Ziehen ſie aber nicht mit euch gerüſtet, ſo ſollen ſie mit euch erben im lande Canaan.

31. Die kinder Gad und die kinder Ruben antworteten, und ſprachen: Wie der HERR redet zu deinen knechten, ſo wollen wir thun;

32. Wir wollen gerüſtet ziehen vor dem HERRN ins land Canaan, und unſer erbgut beſitzen diſſeit des Jordans.

III. 33. Alſo *gab Moſe den kindern Gad und den kindern Ruben, und dem halben ſtamm Manaſſe, des ſohns Joſeph, das königreich Sihon, des königs der Amoriter, und das königreich Og, des königs zu Baſan: das land ſamt den ſtädten, in der gantzen grentze umher. *5 Moſ. 3, 12. c. 29, 8. Joſ. 13, 8. c. 22, 4. 7.

34. Da baueten die kinder Gad Dibon, Ataroth, Aroer;

35. Atroth, Sophan, Jaeſer, Jegabehah;

36. Beth-Nimra und Beth-Haran: verſchloſſene ſtädte und ſchafhürden.

23 וְאִם־לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן הִנֵּה חֲטָאתֶם
לַיהוָה וּדְעוּ חַטַּאתְכֶם אֲשֶׁר תִּמְצָא
24 אֶתְכֶם׃ בְּנוּ־לָכֶם עָרִים לְטַפְּכֶם
וּגְדֵרֹת לְצֹנַאכֶם וְהַיֹּצֵא מִפִּיכֶם תַּעֲשׂוּ׃
כה וַיֹּאמֶר בְּנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר עֲבָדֶיךָ יַעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר אֲדֹנִי מְצַוֶּה׃
26 טַפֵּנוּ נָשֵׁינוּ מִקְנֵנוּ וְכָל־בְּהֶמְתֵּנוּ
יִהְיוּ־שָׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד׃
27 וְעֲבָדֶיךָ יַעַבְרוּ כָּל־חֲלוּץ צָבָא
לִפְנֵי יְהוָה לַמִּלְחָמָה כַּאֲשֶׁר אֲדֹנִי דֹּבֵר׃
28 וַיְצַו לָהֶם מֹשֶׁה אֶת אֶלְעָזָר
הַכֹּהֵן וְאֶת יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן וְאֶת־
רָאשֵׁי אֲבוֹת הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
29 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם אִם־יַעַבְרוּ בְנֵי־
גָד וּבְנֵי־רְאוּבֵן ׀ אִתְּכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן
כָּל־חָלוּץ לַמִּלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה וְנִכְבְּשָׁה
הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וּנְתַתֶּם לָהֶם אֶת־אֶרֶץ
ל הַגִּלְעָד לַאֲחֻזָּה׃ וְאִם־לֹא יַעַבְרוּ
חֲלוּצִים אִתְּכֶם וְנֶאֶחֲזוּ בְּתֹכְכֶם בְּאֶרֶץ
31 כְּנָעַן׃ וַיַּעֲנוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן
לֵאמֹר אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־
עֲבָדֶיךָ כֵּן נַעֲשֶׂה׃
32 נַחְנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים לִפְנֵי יְהוָה אַרְצָה
כְּנָעַן וְאִתָּנוּ אֲחֻזַּת נַחֲלָתֵנוּ מֵעֵבֶר
33 לַיַּרְדֵּן׃ וַיִּתֵּן לָהֶם ׀ מֹשֶׁה לִבְנֵי־
גָד וְלִבְנֵי רְאוּבֵן וְלַחֲצִי ׀ שֵׁבֶט
מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף אֶת־מַמְלְכוּת סִיחֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְאֶת־מַמְלְכוּת עוֹג מֶלֶךְ
הַבָּשָׁן הָאָרֶץ לְעָרֶיהָ בִּגְבֻלֹת עָרֵי הָאָרֶץ
34 סָבִיב׃ וַיִּבְנוּ בְנֵי־גָד אֶת־דִּיבֹן וְאֶת־
לה עֲטָרֹת וְאֶת עֲרֹעֵר׃ וְאֶת־עַטְרֹת שׁוֹפָן
36 וְאֶת־יַעְזֵר וְיָגְבְּהָה׃ וְאֶת־בֵּית נִמְרָה רפא
וְאֶת־בֵּית הָרָן עָרֵי מִבְצָר וְגִדְרֹת
צֹאן׃

37 וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת־חֶשְׁבּוֹן וְאֶת־
38 אֶלְעָלָא וְאֶת קִרְיָתָיִם: וְאֶת־נְבוֹ
וְאֶת־בַּעַל מְעוֹן מְוֻסַּבֹת שֵׁם וְאֶת־
שִׂבְמָה וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁמוֹת אֶת־שְׁמוֹת
39 הֶעָרִים אֲשֶׁר בָּנוּ: וַיֵּלְכוּ בְּנֵי מָכִיר
בֶּן־מְנַשֶּׁה גִּלְעָדָה וַיִּלְכְּדָהּ וַיּוֹרֶשׁ אֶת־
מ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־בָּהּ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־
הַגִּלְעָד לְמָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ:
41 וְיָאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה הָלַךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־
חַוֹּתֵיהֶם וַיִּקְרָא אֹתָן חַוֹּת יָאִיר:
42 וְנֹבַח הָלַךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־קְנָת וְאֶת־
ה׳ רפא בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא לָהּ נֹבַח בִּשְׁמוֹ:

37. Die kinder Ruben baueten Hesbon, Eleale, Kiriathaim;

38. Nebo, BaalMeon, und änderten die namen, und Sibama: und gaben den städten namen die sie baueten.

39. Und die kinder *Machir, des sohns Manasse, gingen in Gilead, und gewonnens: und vertrieben die Amoriter, die darinnen waren. *1 Mos. 50, 23.

40. Da gab *Mose dem Machir, dem sohn Manasse, Gilead: und er wohnete darinnen. *Ps. 60, 9.

41. Jair *aber, der sohn Manasse, ging hin, und gewann ihre dörfer: und hieß sie Havoth Jair. *Richt. 10, 4.

42. Nobah ging hin, und gewann Knath mit ihren töchtern: und hieß sie Nobah, nach seinem namen.

Das XXXIII. Capitel.

I. Alle lagerstätte Israels. II. Regel der verbanneten land auszutheilen. III. Straffe.

פ פ פ מג 43

א אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצִבְאֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה
2 וְאַהֲרֹן: וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצָאֵיהֶם
לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם
3 לְמוֹצָאֵיהֶם: וַיִּסְעוּ מֵרַעְמְסֵס בַּחֹדֶשׁ
הָרִאשׁוֹן בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
הָרִאשׁוֹן מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי־
יִשְׂרָאֵל בְּיָד רָמָה לְעֵינֵי כָּל־מִצְרָיִם:
4 וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֵת אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה
בָּהֶם כָּל־בְּכוֹר וּבֵאלֹהֵיהֶם עָשָׂה
יְהוָה שְׁפָטִים: וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל ה
מֵרַעְמְסֵס וַיַּחֲנוּ בְסֻכֹּת:
6 וַיִּסְעוּ מִסֻּכֹּת וַיַּחֲנוּ בְאֵתָם אֲשֶׁר
בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר:
7 וַיִּסְעוּ מֵאֵתָם וַיָּשָׁב עַל־פִּי הַחִירֹת אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי בַּעַל צְפֹן וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי מִגְדֹּל:
8 וַיִּסְעוּ מִפְּנֵי הַחִירֹת וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־
הַיָּם הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלְכוּ דֶרֶךְ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים בְּמִדְבַּר אֵתָם וַיַּחֲנוּ בְמָרָה:

Das sind die reisen der kinder Israel, die aus Egyptenland gezogen sind nach ihrem heer, durch Mosen und Aaron.

2. Und Mose beschrieb ihren auszug, wie sie zogen, nach dem befehl des HERRN: und sind nemlich dis die reisen ihres zugs.

3. Sie zogen aus von *Raemses am funfzehenten tage des ersten monden, des andern tages der ostern, durch eine hohe hand, daß alle Egypter sahen: *2 Mos. 12, 37.

4. Und begruben eben die erstgeburt, die der HERR unter ihnen geschlagen hatte; denn der HERR hatte auch an *ihren göttern gerichte geübt. *Es. 19, 1.

5. Als sie von *Raemses auszogen, lagerten sie sich in Suchoth. *2 Mos. 12, 37.

6. Und zogen aus von *Suchoth, und lagerten sich in Etham: welches lieget am ende der wüsten. *2 Mos. 13, 20.

7. Von Etham zogen sie aus, und blieben im grunde Hahiroth, welches lieget gegen BaalZephon: und lagerten sich gegen Migdol.

8. Von *Hahiroth zogen sie aus, und gingen mitten durchs meer, in die wüste: und reiseten drey tagreisen in der wüsten Etham, und lagerten sich † in Marah. *2 Mos. 14, 22. †2 Mos. 15, 23.

9. Von

9. Von Marah zogen ſie aus, und kamen gen *Elim: darinnen waren zwölf waſſerbrunnen, und ſiebentzig palmen; und lagerten ſich daſelbſt. * 2 Moſ. 15, 27.

10. Von Elim zogen ſie aus, und lagerten ſich an das ſchilfmeer.

11. Von dem ſchilfmeer zogen ſie aus, und lagerten ſich in der wüſten Sin.

12. Von der wüſten Sin zogen ſie aus, und lagerten ſich in Daphka.

13. Von Daphka zogen ſie aus, und lagerten ſich in Alus.

14. Von Alus zogen ſie aus, und lagerten ſich * in Raphidim: daſelbſt hatte das volck kein waſſer zu trincken. * 2 Moſ. 17, 1.

15. Von Raphidim zogen ſie aus, und lagerten ſich in der * wüſten Sinai. * 2 Moſ. 19, 1.

16. Von Sinai zogen ſie aus, und lagerten ſich in * die luſtgräber. * c. 11, 34. 35.

17. Von den luſtgräbern zogen ſie aus, und lagerten ſich in * Hazeroth. * c. 11, 35.

18. Von * Hazeroth zogen ſie aus, und lagerten ſich in Rithma. * c. 13, 1.

19. Von Rithma zogen ſie aus, und lagerten ſich in Rimon Parez.

20. Von Rimon Parez zogen ſie aus, und lagerten ſich in Libna.

21. Von Libna zogen ſie aus, und lagerten ſich in Riſſa.

22. Von Riſſa zogen ſie aus, und lagerten ſich in Kehelatha.

23. Von Kehelatha zogen ſie aus, und lagerten ſich im gebirge Sapher.

24. Vom gebirge Sapher zogen ſie aus, und lagerten ſich in Harada.

25. Von Harada zogen ſie aus, und lagerten ſich in Makeheloth.

26. Von Makeheloth zogen ſie aus, und lagerten ſich in Thahath.

27. Von Thahath zogen ſie aus, und lagerten ſich in Tharah.

28. Von Tharah zogen ſie aus, und lagerten ſich in Mithka.

29. Von Mithka zogen ſie aus, und lagerten ſich in Haſmona.

30. Von Haſmona zogen ſie aus, und lagerten ſich in Moſeroth.

31. Von Moſeroth zogen ſie aus, und lagerten ſich in Bnejaekon.

32. Von Bnejaekon zogen ſie aus, und lagerten ſich in Horgidgad.

9 וַיִּסְעוּ מִמָּרָה וַיָּבֹאוּ אֵילִמָה וּבְאֵילִם
שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עֵינֹת מָיִם וְשִׁבְעִים
תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם׃
10 וַיִּסְעוּ מֵאֵילִם וַיַּחֲנוּ עַל־יַם־סוּף׃
11 וַיִּסְעוּ מִיַּם־סוּף וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר־סִן׃
12 וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַּר־סִן וַיַּחֲנוּ בִּדְפְקָה׃
13 וַיִּסְעוּ מִדְּפְקָה וַיַּחֲנוּ בְּאָלוּשׁ׃
14 וַיִּסְעוּ מֵאָלוּשׁ וַיַּחֲנוּ בִּרְפִידִם וְלֹא־
הָיָה שָׁם מַיִם לָעָם לִשְׁתּוֹת׃ מלגיל
טו וַיִּסְעוּ מִרְפִידִם וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר סִינָי׃
16 וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַּר סִינָי וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרֹת
הַתַּאֲוָה׃
17 וַיִּסְעוּ מִקִּבְרֹת הַתַּאֲוָה וַיַּחֲנוּ בַּחֲצֵרֹת׃
18 וַיִּסְעוּ מֵחֲצֵרֹת וַיַּחֲנוּ בְּרִתְמָה׃
19 וַיִּסְעוּ מֵרִתְמָה וַיַּחֲנוּ בְּרִמֹּן פָּרֶץ׃
כ וַיִּסְעוּ מֵרִמֹּן פָּרֶץ וַיַּחֲנוּ בְּלִבְנָה׃
21 וַיִּסְעוּ מִלִּבְנָה וַיַּחֲנוּ בְּרִסָּה׃
22 וַיִּסְעוּ מֵרִסָּה וַיַּחֲנוּ בִּקְהֵלָתָה׃
23 וַיִּסְעוּ מִקְּהֵלָתָה וַיַּחֲנוּ בְּהַר־שָׁפֶר׃
24 וַיִּסְעוּ מֵהַר־שָׁפֶר וַיַּחֲנוּ בַּחֲרָדָה׃
כה וַיִּסְעוּ מֵחֲרָדָה וַיַּחֲנוּ בְּמַקְהֵלֹת׃
26 וַיִּסְעוּ מִמַּקְהֵלֹת וַיַּחֲנוּ בְּתָחַת׃
27 וַיִּסְעוּ מִתָּחַת וַיַּחֲנוּ בְּתָרַח׃
28 וַיִּסְעוּ מִתָּרַח וַיַּחֲנוּ בְּמִתְקָה׃
29 וַיִּסְעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְּחַשְׁמֹנָה׃
ל וַיִּסְעוּ מֵחַשְׁמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּמֹסֵרוֹת׃
31 וַיִּסְעוּ מִמֹּסֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בִּבְנֵי יַעֲקָן׃
32 וַיִּסְעוּ מִבְּנֵי יַעֲקָן וַיַּחֲנוּ בְּחֹר הַגִּדְגָּד׃

33 וַיִּסְעוּ מֵחֹר הַגִּדְגָּד וַיַּחֲנוּ בְיָטְבָתָה׃

34 וַיִּסְעוּ מִיָּטְבָתָה וַיַּחֲנוּ בְּעַבְרֹנָה׃

לה וַיִּסְעוּ מֵעַבְרֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּעֶצְיֹן גָּבֶר׃

36 וַיִּסְעוּ מֵעֶצְיֹן גָּבֶר וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר־צִן הִוא קָדֵשׁ׃

37 וַיִּסְעוּ מִקָּדֵשׁ וַיַּחֲנוּ בְּהֹר הָהָר בִּקְצֵה אֶרֶץ אֱדוֹם׃

38 וַיַּעַל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֶל־הֹר הָהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בִּשְׁנַת הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ׃

39 וְאַהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמְאַת שָׁנָה בְּמֹתוֹ בְּהֹר הָהָר׃ ס

מ וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֲרָד וְהוּא־יֹשֵׁב בַּנֶּגֶב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

41 וַיִּסְעוּ מֵהֹר הָהָר וַיַּחֲנוּ בְּצַלְמֹנָה׃

42 וַיִּסְעוּ מִצַּלְמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפוּנֹן׃

43 וַיִּסְעוּ מִפּוּנֹן וַיַּחֲנוּ בְּאֹבֹת׃

44 וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת וַיַּחֲנוּ בְּעִיֵּי הָעֲבָרִים בִּגְבוּל מוֹאָב׃

מה וַיִּסְעוּ מֵעִיִּם וַיַּחֲנוּ בְּדִיבֹן גָּד׃

46 וַיִּסְעוּ מִדִּיבֹן גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעַלְמֹן דִּבְלָתָיְמָה׃

47 וַיִּסְעוּ מֵעַלְמֹן דִּבְלָתָיְמָה וַיַּחֲנוּ בְּהָרֵי הָעֲבָרִים לִפְנֵי נְבוֹ׃

48 וַיִּסְעוּ מֵהָרֵי הָעֲבָרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃

חסר רחצ 49 וַיַּחֲנוּ עַל־הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשִׁמֹת עַד אָבֵל הַשִּׁטִּים בְּעַרְבֹת מוֹאָב׃ ס

נ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃

51 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־אֶרֶץ כְּנָעַן׃

33. Von Horgidgad zogen ſie aus, und lagerten ſich in Jathbatha.

34. Von Jathbatha zogen ſie aus, und lagerten ſich in Abrona.

35. Von Abrona zogen ſie aus, und lagerten ſich in Ezeongaber.

36. Von Ezeongaber zogen ſie aus, und lagerten ſich in der wüſten * Zin, das iſt Kades. * c. 20, 1.

37. Von Kades zogen ſie aus, und lagerten ſich an dem berge Hor, an der grenze des landes Edom.

38. Da ging der prieſter Aaron auf den berg Hor, nach dem befehl des HERRN: und ſtarb daſelbſt im vierzigſten jahr des auszugs der kinder Iſrael aus Egyptenland, am erſten tage des fünften monden,

39. Da er hundert und drey und zwanzig jahr alt war.

40. Und * Arad, der könig der Cananiter, der da wohnete gegen mittag des landes Canaan, hörete, daß die kinder Iſrael kamen: * c. 21, 1.

41. Und von dem berge Hor zogen ſie aus, und lagerten ſich in Zalmona.

42. Von Zalmona zogen ſie aus, und lagerten ſich in Phunon.

43. Von Phunon zogen ſie aus, und lagerten ſich * in Oboth. * c. 21, 10.

44. Von Oboth zogen ſie aus, und lagerten ſich in * Jjim, am gebirge Abarim, in der Moabiter grenze. * c. 21, 11.

45. Von Jjim zogen ſie aus, und lagerten ſich in Dibon Gad.

46. Von Dibon Gad zogen ſie aus, und lagerten ſich in Almon Diblathaim.

47. Von Almon Diblathaim zogen ſie aus, und lagerten ſich in dem gebirge Abarim, gegen Nebo.

48. Von dem gebirge Abarim zogen ſie aus, und lagerten ſich in das gefilde der Moabiter, an dem Jordan gegen Jericho.

49. Sie lagerten ſich aber von Beth-Jeſimoth, bis an die breite * Sittim, des gefildes der Moabiter. * c. 25, 1.

II. 50. Und der HERR redete mit Moſe, in dem gefilde der Moabiter, an dem Jordan gegen Jericho, und ſprach:

51. Rede mit den kindern Iſrael, und ſprich zu ihnen: Wenn * ihr über den Jordan gegangen ſeyd in das land Canaan, * 2 Moſ. 23, 31. 5 Moſ. 7, 2. Joſ. 11, 12.

52 וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם
וְאִבַּדְתֶּם אֶת כָּל־מַשְׂכִּיֹּתָם וְאֶת כָּל־
צַלְמֵי מַסֵּכֹתָם תְּאַבֵּדוּ וְאֵת־כָּל־בָּמוֹתָם
53 תַּשְׁמִידוּ: וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ
וְיִשַׁבְתֶּם־בָּהּ כִּי לָכֶם נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ
54 לָרֶשֶׁת אֹתָהּ: וְהִתְנַחַלְתֶּם אֶת־הָאָרֶץ
בְּגוֹרָל לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם לָרַב תַּרְבּוּ אֶת־
נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תַּמְעִיט אֶת־
נַחֲלָתוֹ אֶל אֲשֶׁר־יֵצֵא לוֹ שָׁמָּה הַגּוֹרָל
לוֹ יִהְיֶה לְמַטּוֹת אֲבֹתֵיכֶם תִּתְנַחָלוּ:
נה וְאִם־לֹא תוֹרִישׁוּ אֶת־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר־תּוֹתִירוּ מֵהֶם
לְשִׂכִּים בְּעֵינֵיכֶם וְלִצְנִנִים בְּצִדֵּיכֶם
וְצָרְרוּ אֶתְכֶם עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
56 יֹשְׁבִים בָּהּ: וְהָיָה כַּאֲשֶׁר דִּמִּיתִי
לַעֲשׂוֹת לָהֶם אֶעֱשֶׂה לָכֶם: פ

52. So sollt ihr alle einwohner vertreiben vor eurem angesicht, und alle ihre seulen, und alle ihre gegossene bilder umbringen, und alle ihre höhen vertilgen.

53. Daß ihr also das land einnehmet, und darinnen wohnet: denn euch hab ich das land gegeben, daß ihrs einnehmet.

54. Und sollt das land austheilen durchs *loos unter eure geschlechte: Denen, derer viel ist, sollt ihr desto mehr zutheilen; und denen, derer wenig ist, sollt ihr desto weniger zutheilen. Wie das loos einem iglichen daselbst fällt, so soll ers haben, nach den stämmen ihrer väter.

*c. 26, 55. Jos. 14, 2.

III. 55. Werdet ihr aber die einwohner des landes nicht vertreiben vor eurem angesicht: so werden euch die, so ihr überbleiben lasset, * zu dornen werden in euren augen, und zu stacheln in euren seiten; und werden euch drengen auf dem lande, da ihr innen wohnet. *Richt. 2, 3.

56. So wirds denn gehen, daß ich euch gleich thun werde, was ich gedachte ihnen zu thun.

Das XXXIV. Capitel.

I. Grentzscheidung Canaans. II. Wem, III. und wer es austheilen solle.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
2 צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־
אַתֶּם בָּאִים אֶל־הָאָרֶץ כְּנָעַן זֹאת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפֹּל לָכֶם בְּנַחֲלָה
אֶרֶץ כְּנָעַן לִגְבֻלֹתֶיהָ:
3 וְהָיָה לָכֶם פְּאַת־נֶגֶב מִמִּדְבַּר־צִן
עַל־יְדֵי אֱדוֹם וְהָיָה לָכֶם גְּבוּל
נֶגֶב מִקְצֵה יָם־הַמֶּלַח קֵדְמָה:
4 וְנָסַב לָכֶם הַגְּבוּל מִנֶּגֶב לְמַעֲלֵה
עַקְרַבִּים וְעָבַר צִנָה וְהָיוּ תּוֹצְאֹתָיו מִנֶּגֶב
לְקָדֵשׁ בַּרְנֵעַ וְיָצָא חֲצַר־אַדָּר וְעָבַר
ה עַצְמוֹנָה: וְנָסַב הַגְּבוּל מֵעַצְמוֹן
נַחְלָה מִצְרַיִם וְהָיוּ תּוֹצְאֹתָיו הַיָּמָּה:
6 וּגְבוּל יָם וְהָיָה לָכֶם הַיָּם הַגָּדוֹל וּגְבוּל
זֶה־יִהְיֶה לָכֶם גְּבוּל יָם:

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. *Gebeut den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ihr ins land Canaan kommt, so soll das land, das euch zum erbtheil fället im lande Canaan, seine † grentze haben. *2 Mos. 27, 20.

†2 Mos. 23, 31.

3. Die ecke gegen mittag soll anfahen an *der wüsten Zin bey Edom: daß eure grentze gegen mittag sey vom ende des saltzmeers, das gegen morgen lieget;

*Jos. 15, 1.

4. Und daß dieselbe grentze sich lände vom mittag hinauf gen Akrabbim, und gehe durch Zinna, und sein ende vom mittag, bis gen Kades Barnea, und gelange am dorf Adar, und gehe durch Azmon;

5. Und lände sich von Azmon an den bach Egypti, und sein ende sey an dem meer.

6. Aber die grentze gegen dem abend soll diese seyn: Nemlich das grosse meer, das sey eure grentze gegen dem abend.

וְזֹ֣את יִֽהְיֶ֤ה לָכֶם֙ גְּב֣וּל צָפ֔וֹן מִן־הַיָּ֖ם 7
הַגָּד֣וֹל תְּתָא֑וּ לָכֶ֖ם הֹ֥ר הָהָֽר׃
מֵהֹ֥ר הָהָ֖ר תְּתָא֑וּ לְבֹ֣א חֲמָ֔ת וְהָי֥וּ 8
תּוֹצְאֹ֖ת הַגְּבֻ֥ל צְדָדָֽה׃
וְיָצָ֤א הַגְּבֻל֙ זִפְרֹ֔נָה וְהָי֥וּ תּוֹצְאֹתָ֖יו חֲצַ֣ר 9
עֵינָ֑ן זֹ֣ת יִֽהְיֶ֥ה לָכֶ֖ם גְּב֥וּל צָפֽוֹן׃
וְהִתְאִוִּיתֶ֥ם לָכֶ֖ם לִגְב֣וּל קֶ֑דְמָה י
מֵחֲצַ֥ר עֵינָ֖ן שְׁפָֽמָה׃
וְיָרַ֤ד הַגְּבֻל֙ מִשְּׁפָ֣ם חֲרְבֵ֔לָה מִקֶּ֖דֶם 11
לָעָ֑יִן וְיָרַ֤ד הַגְּבֻל֙ וּמָחָ֣ה עַל־כֶּ֣תֶף
יָ֔ם־כִּנֶּ֖רֶת קֶ֥דְמָה׃
וְיָרַ֤ד הַגְּבוּל֙ הַיַּרְדֵּ֔נָה וְהָי֥וּ תּוֹצְאֹתָ֖יו יָ֣ם 12
הַמֶּ֑לַח זֹ֥את תִּֽהְיֶ֖ה לָכֶ֥ם הָאָ֖רֶץ לִגְבֻלֹתֶ֥יהָ
סָבִֽיב׃ וַיְצַ֤ו מֹשֶׁה֙ אֶת־בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל 13
לֵאמֹ֑ר זֹ֣את הָאָ֗רֶץ אֲשֶׁ֨ר תִּתְנַחֲל֤וּ אֹתָהּ֙
בְּגוֹרָ֔ל אֲשֶׁ֥ר צִוָּ֛ה יְהוָ֖ה לָתֵ֣ת לְתִשְׁעַ֑ת
הַמַּטּ֖וֹת וַחֲצִ֥י הַמַּטֶּֽה׃
כִּ֣י לָקְח֣וּ מַטֵּ֣ה בְנֵי־הָרֻאוּבֵנִ֗י 14 כצ״ל
לְבֵ֤ית אֲבֹתָם֙ וּמַטֵּ֣ה בְנֵי־הַגָּדִ֔י לְבֵ֖ית
אֲבֹתָ֑ם וַחֲצִ֥י מַטֵּ֖ה מְנַשֶּׁ֥ה לָקְח֖וּ נַחֲלָתָֽם׃
שְׁנֵ֣י הַמַּטּ֗וֹת וַחֲצִי֙ הַמַּטֶּ֔ה לָקְח֖וּ נַחֲלָתָ֑ם טו
מֵעֵ֥בֶר לִֽירֵח֖וֹ יְרֵחֹ֥ו קֶ֖דְמָה מִזְרָֽחָה׃ פ
וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵאמֹֽר׃ 16
אֵ֚לֶּה שְׁמ֣וֹת הָאֲנָשִׁ֔ים אֲשֶׁר־ינחלו [ינְחֲלוּ] לָכֶ֖ם 17
אֶת־הָאָ֑רֶץ אֶלְעָזָ֣ר הַכֹּהֵ֔ן וִיהוֹשֻׁ֖עַ בִּן־
נֽוּן׃ וְנָשִׂ֥יא אֶחָ֛ד נָשִׂ֥יא אֶחָ֖ד 18
מִמַּטֶּ֑ה תִּקְח֖וּ לִנְחֹ֥ל אֶת־הָאָֽרֶץ׃
וְאֵ֖לֶּה שְׁמ֣וֹת הָאֲנָשִׁ֑ים לְמַטֵּ֖ה 19
יְהוּדָ֥ה כָּלֵ֖ב בֶּן־יְפֻנֶּֽה׃
וּלְמַטֵּ֥ה בְנֵי־שִׁמְע֖וֹן שְׁמוּאֵ֥ל בֶּן־ כ
עַמִּיהֽוּד׃ לְמַטֵּ֥ה בִנְיָמִ֖ן אֱלִידָ֥ד 21
בֶּן־כִּסְלֽוֹן׃
וּלְמַטֵּ֥ה בְנֵי־דָ֖ן נָשִׂ֣יא בֻקִּ֑י בֶּן־יָגְלִֽי׃ 22

7. Die grentze gegen mitternacht soll diese seyn: Ihr sollt messen von dem grossen meer, an den berg Hor;

8. Und von dem berge Hor messen, bis man kommt gen * Hamath, daß sein ausgang sey die grentze Zedada; * c. 13, 22.

9. Und desselben grentze ende gen Siphron, und sein ende sey am dorf Enan. Das sey eure grentze gegen mitternacht.

10. Und sollt euch messen die grentze gegen morgen, vom dorf Enan gen Sepham.

11. Und die grentze gehe herab von Sepham gen Ribla zu Ain von morgenwärts: darnach gehe sie herab und lencke sich auf die seiten * des meers Cinereth gegen dem morgen. * 5 Mos. 3, 17.

12. Und komme herab an den Jordan, daß sein ende sey das saltzmeer. Das sey euer land mit seiner grentze umher.

II. 13. Und Mose gebot den kindern Israel, und sprach: Das ist das land, das ihr durchs loos unter euch theilen sollt; das der HERR geboten hat den neun stämmen, und dem halben stamm zu geben.

14. Denn * der stamm der kinder Ruben des hauses ihres vaters, und der stamm der kinder Gad des hauses ihres vaters, und der halbe stamm Manasse haben ihr theil genommen. * c. 32, 33.

15. Also haben die zween stämme und der halbe stamm ihr erbtheil dahin, * disseit des Jordans gegen Jericho, gegen dem morgen. * c. 32, 32.

III. 16. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

17. Das sind die namen der männer, die das land unter euch theilen sollen; Der priester * Eleasar, und † Josua, der sohn Nun. * Jos. 14, 1. c. 21, 1. † 5 Mos. 1, 38.

18. Dazu sollt ihr nehmen eines ieglichen stamms fürsten, das land auszutheilen.

19. Und das sind der männer namen: Caleb, der sohn Jephunne, des stamms Juda;

20. Semuel, der sohn Ammihud, des stamms Simeon;

21. Elidad, der sohn Chislon, des stamms Benjamin;

22. Buki, der sohn Jagli, fürst des stamms der kinder Dan;

23. Ha-

23 לִבְנֵי יוֹסֵף לְמַטֵּה בְנֵי־מְנַשֶּׁה
נָשִׂיא חַנִּיאֵל בֶּן־אֵפֹד׃
24 וּלְמַטֵּה בְנֵי־אֶפְרַיִם נָשִׂיא קְמוּאֵל
כה בֶּן־שִׁפְטָן׃ וּלְמַטֵּה בְנֵי־זְבוּלֻן
נָשִׂיא אֱלִיצָפָן בֶּן־פַּרְנָךְ׃
26 וּלְמַטֵּה בְנֵי־יִשָּׂשכָר נָשִׂיא פַּלְטִיאֵל
27 בֶּן־עַזָּן׃ וּלְמַטֵּה בְנֵי־אָשֵׁר נָשִׂיא
אֲחִיהוּד בֶּן־שְׁלֹמִי׃
28 וּלְמַטֵּה בְנֵי־נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדַהְאֵל
29 בֶּן־עַמִּיהוּד׃ אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לְנַחֵל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ פ

23. Haniel, der sohn Ephod, fürst des stamms der kinder Manasse, von den kindern Joseph;

24. Kemuel, der sohn Siphtan, fürst des stamms der kinder Ephraim;

25. Elizaphan, der sohn Parnach, fürst des stamms der kinder Sebulon;

26. Paltiel, der sohn Asan, fürst des stamms der kinder Isaschar;

27. Ahihud, der sohn Selomi, fürst des stamms der kinder Asser;

28. Pedahel, der sohn Ammihud, fürst des stamms der kinder Naphthali

29. Dis sind die, denen der HERR gebot, daß sie den kindern Israel erbe austheileten im lande Canaan.

Das XXXV. Capitel.

I. Leviten-. II. und Freystädte: III. Ihre zahl. IV. Allerley todtschlags-fälle. V. Blutgericht.

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת
מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃
2 צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתְנוּ לַלְוִיִּם
מִנַּחֲלַת אֲחֻזָּתָם עָרִים לָשָׁבֶת וּמִגְרָשׁ
לֶעָרִים סְבִיבֹתֵיהֶם תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם׃
3 וְהָיוּ הֶעָרִים לָהֶם לָשָׁבֶת וּמִגְרְשֵׁיהֶם
יִהְיוּ לִבְהֶמְתָּם וְלִרְכֻשָׁם וּלְכָל חַיָּתָם׃
4 וּמִגְרְשֵׁי הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם
מִקִּיר הָעִיר וָחוּצָה אֶלֶף אַמָּה סָבִיב׃
ה וּמַדְתֶּם מִחוּץ לָעִיר אֶת־פְּאַת־קֵדְמָה בגרש
אַלְפַּיִם בָּאַמָּה וְאֶת־פְּאַת־נֶגֶב אַלְפַּיִם
בָּאַמָּה וְאֶת־פְּאַת־יָם אַלְפַּיִם בָּאַמָּה
וְאֶת פְּאַת צָפוֹן אַלְפַּיִם בָּאַמָּה וְהָעִיר
בַּתָּוֶךְ זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגִּרְשֵׁי הֶעָרִים׃
6 וְאֵת הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם
אֵת שֵׁשׁ־עָרֵי הַמִּקְלָט אֲשֶׁר תִּתְּנוּ
לָנֻס שָׁמָּה הָרֹצֵחַ וְעֲלֵיהֶם תִּתְּנוּ
אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם עִיר׃
7 כָּל־הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם אַרְבָּעִים
וּשְׁמֹנֶה עִיר אֹתָן וְאֶת־מִגְרְשֵׁיהֶן׃

Und der HERR redete mit Mose auf dem gefilde der Moabiter, am Jordan gegen Jericho, und sprach:

2. * Gebeut den kindern Israel, daß sie † den Leviten städte geben, von ihren erbgütern, da sie wohnen mögen;

* c. 28, 2. c. 34, 2. † Jos. 21, 2.

3. Dazu die vorstädte um die städte her sollt ihr den Leviten auch geben, daß sie in den städten wohnen; und in den vorstädten ihr vieh, und gut, und allerley thiere haben.

4. Die weite aber der vorstädte, die sie den Leviten geben, soll tausend ellen ausser der stadtmauren umher haben.

5. So sollt ihr nun messen aussen an der stadt, von der ecke gegen dem morgen, zwey tausend ellen, und von der ecke gegen mittag, zwey tausend ellen, und von der ecke gegen dem abend, zwey tausend ellen, und von der ecke gegen mitternacht, zwey tausend ellen: daß die stadt im mittel sey. Das sollen ihre vorstädte seyn.

II. 6. Und unter den städten, die ihr den Leviten geben werdet, sollet ihr * sechs freystädte geben: daß da hinein fliehe, wer einen todtschlag gethan hat. Ueber dieselben sollt ihr noch zwo und vierzig städte geben: * v. 13. 2 Mos. 21, 13. 5 Mos. 4, 41. c. 19, 2. 9. Jos 20, 2.

7. Daß * alle städte, die ihr den Leviten gebet, seyn acht und vierzig, mit ihren vorstädten. * Jos. 21, 41.

8. Und

וְהָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ מֵאֲחֻזַּת בְּנֵי־ 8
יִשְׂרָאֵל מֵאֵת רַב תַּרְבּוּ וּמֵאֵת
הַמְעַט תַּמְעִיטוּ אִישׁ כְּפִי נַחֲלָתוֹ אֲשֶׁר
יִנְחָלוּ יִתֵּן מֵעָרָיו לַלְוִיִּם׃ פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ 9
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם י
כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אַרְצָה
כְּנָעַן׃ וְהִקְרִיתֶם לָכֶם עָרִים 11
עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם וְנָס שָׁמָּה
רֹצֵחַ מַכֵּה־נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה׃ וְהָיוּ לָכֶם 12
הֶעָרִים לְמִקְלָט מִגֹּאֵל וְלֹא יָמוּת הָרֹצֵחַ
עַד־עָמְדוֹ לִפְנֵי הָעֵדָה לַמִּשְׁפָּט׃
וְהֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ שֵׁשׁ־עָרֵי מִקְלָט 13
תִּהְיֶינָה לָכֶם׃ אֵת׀ שְׁלֹשׁ הֶעָרִים 14
תִּתְּנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְאֵת שְׁלֹשׁ הֶעָרִים
תִּתְּנוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה׃
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַתּוֹשָׁב בְּתוֹכָם טו
תִּהְיֶינָה שֵׁשׁ־הֶעָרִים הָאֵלֶּה לְמִקְלָט
לָנוּס שָׁמָּה כָּל־מַכֵּה־נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה׃
וְאִם־בִּכְלִי בַרְזֶל׀ הִכָּהוּ וַיָּמֹת 16
רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ׃
וְאִם־בְּאֶבֶן יָד אֲשֶׁר־יָמוּת בָּהּ הִכָּהוּ 17
וַיָּמֹת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ׃
אוֹ בִכְלִי־עֵץ־יָד אֲשֶׁר־יָמוּת בּוֹ הִכָּהוּ 18
וַיָּמֹת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ׃
גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת־הָרֹצֵחַ 19
בְּפִגְעוֹ־בוֹ הוּא יְמִתֶנּוּ׃
וְאִם־בְּשִׂנְאָה יֶהְדָּפֶנּוּ אוֹ־הִשְׁלִיךְ כ
עָלָיו בְּצָדִיָּה וַיָּמֹת׃
אוֹ בְאֵיבָה הִכָּהוּ בְיָדוֹ וַיָּמֹת מוֹת־ 21
יוּמַת הַמַּכֶּה רֹצֵחַ הוּא גֹּאֵל הַדָּם
יָמִית אֶת־הָרֹצֵחַ בְּפִגְעוֹ־בוֹ׃
וְאִם־בְּפֶתַע בְּלֹא־אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ־ 22
הִשְׁלִיךְ עָלָיו כָּל־כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה׃

8. Und sollt derselben *desto mehr geben, von denen, die viel besitzen unter den kindern Israel; und desto weniger, von denen, die wenig besitzen: ein ieglicher nach seinem erbtheil, das ihm zugetheilet wird, so sollen städte den Leviten geben. *c. 26,56.

III. 9. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

10. *Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ihr über den Jordan ins land Canaan kommt; *c. 15, 2.

11. Sollt ihr städte auswehlen, daß freystädte seyn, dahin fliehe, der einen todtschlag unversehens thut.

12. Und sollen unter euch solche freystädte seyn, vor dem bluträcher: daß der nicht sterben müsse, der einen todtschlag gethan hat, bis daß er vor der gemeine vor gericht gestanden sey.

13. Und der städte, die ihr geben werdet, sollen sechs *freystädte seyn. *v. 6.

14. Drey sollt ihr geben disseit des Jordans, und drey im lande Canaan.

IV. 15. Das sind die sechs freystädte, beyde den kindern Israel, und den fremdlingen, und den hausgenossen unter euch: daß dahin fliehe, wer einen todtschlag gethan hat unversehens.

16. Wer iemand mit *einem eisen schlägt, daß er stirbt: der ist ein todtschläger, und soll des todes sterben. *2 M. 21, 12. 3 Mos. 24, 17.

17. Wirft er ihn mit einem stein, damit iemand mag getödtet werden, daß er davon stirbt: so ist er ein todtschläger, und soll des todes sterben.

18. Schlägt er ihn aber mit einem holtz, damit iemand mag todtgeschlagen werden, daß er stirbt: so ist er ein todtschläger, und soll des todes sterben.

19. Der rächer des bluts soll den todtschläger zum tode bringen: wie er geschlagen hat, soll man ihn wieder tödten.

20. *Stösset er ihn aus haß, oder wirft etwas auf ihn aus list, daß er stirbt;
*5 Mos. 19, 11.

21. Oder schlägt ihn durch feindschaft mit seiner hand, daß er stirbt: so soll er des todes sterben, der ihn geschlagen hat; denn er ist ein todtschläger, der rächer des bluts soll ihn zum tode bringen.

22. Wenn er ihn aber *ohngefehr stösset ohne feindschaft, oder wirft irgend etwas auf ihn unversehens; *5 Mos. 19, 5.

23. Oder

23. Oder irgend einen ſtein, davon man ſterben mag, und hats nicht geſehen, auf ihn wirft, daß er ſtirbt; und er iſt nicht ſein feind, hat ihm auch kein übels gewollt:

24. So ſoll die gemeine richten zwiſchen dem, der geſchlagen hat, und dem rächer des bluts in dieſem gericht.

25. Und die gemeine ſoll den todtſchläger erretten von der hand des bluträchers, und ſoll ihn wieder kommen laſſen zu der freyſtadt, dahin er geflohen war: und ſoll daſelbſt bleiben, bis daß der hoheprieſter ſterbe, den * man mit dem heiligen öhle geſalbet hat. * 3 Moſ. 21, 10.

26. Wird aber der todtſchläger aus ſeiner freyſtadt grentze gehen,

27. Und der bluträcher findet ihn auſſer der grentze ſeiner freyſtadt, und ſchlägt ihn todt: der ſoll des bluts nicht ſchuldig ſeyn.

28. Denn er ſolte in ſeiner freyſtadt bleiben, bis an den tod des hohenprieſters: und nach des hohenprieſters tode wieder zum lande ſeines erbguts kommen.

29. Das * ſoll euch ein recht ſeyn bey euren nachkommen, wo ihr wohnet.

* 2 Moſ. 27, 21. c. 30, 21.

V. 30. Den todtſchläger ſoll man tödten nach * dem munde zweyer zeugen: Ein zeuge ſoll nicht antworten über eine ſeele zum tode. * Joh. 8, 17. ꝛc.

31. Und ihr ſollt keine verſöhnung nehmen über die ſeele des todtſchlägers: denn er iſt des todes ſchuldig, und er ſoll des todes ſterben.

32. Und ſollt keine verſöhnung nehmen über den, der zur freyſtadt geflohen iſt, daß er wieder komme zu wohnen im lande, bis der prieſter ſterbe.

33. Und ſchändet das land nicht, darinnen ihr wohnet: denn wer blut ſchuldig iſt, der ſchändet das land; und das land kann vom blut nicht verſöhnet werden, das darinnen vergoſſen wird, ohne * durch das blut des, der es vergoſſen hat.

* 1 Moſ. 9, 6.

34. Verunreiniget das land nicht, darinnen ihr wohnet, darinnen Ich auch wohne: denn Ich bin der HERR, * der unter den kindern Iſrael wohnet. * 2 Moſ. 29, 45.

23 אוֹ בְכָל־אֶבֶן אֲשֶׁר־יָמוּת בָּהּ
בַּלְאָ רְאוֹתוֹ וְיִפֹּל עָלָיו וַיָּמָת
וְהוּא לְאֹ־אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מְבַקֵּשׁ רָעָתוֹ׃
24 וְשָׁפְטוּ הָעֵדָה בֵּין הַמַּכֶּה וּבֵין גֹּאֵל
הַדָּם עַל הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה׃
כה וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת־הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל
הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל־עִיר
מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר־נָס שָׁמָּה וְיָשַׁב בָּהּ עַד־
מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר־מָשְׁחוּ אֹתוֹ
26 בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ׃ וְאִם־יָצֹא יֵצֵא הָרֹצֵחַ
אֶת־גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָנוּס
27 שָׁמָּה׃ וּמָצָא אֹתוֹ גֹּאֵל הַדָּם
מִחוּץ לִגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ וְרָצַח גֹּאֵל
הַדָּם אֶת־הָרֹצֵחַ אֵין לוֹ דָּם׃
28 כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד־מוֹת הַכֹּהֵן
הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל
יָשׁוּב הָרֹצֵחַ אֶל־אֶרֶץ אֲחֻזָּתוֹ׃
29 וְהָיוּ אֵלֶּה לָכֶם לְחֻקַּת מִשְׁפָּט
לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם׃
ל כָּל־מַכֵּה־נֶפֶשׁ לְפִי עֵדִים יִרְצַח אֶת־
הָרֹצֵחַ וְעֵד אֶחָד לֹא־יַעֲנֶה בְנֶפֶשׁ לָמוּת׃
31 וְלֹא־תִקְחוּ כֹפֶר לְנֶפֶשׁ רֹצֵחַ אֲשֶׁר־
הוּא רָשָׁע לָמוּת כִּי־מוֹת יוּמָת׃
32 וְלֹא־תִקְחוּ כֹפֶר לָנוּס אֶל־עִיר
מִקְלָטוֹ לָשׁוּב לָשֶׁבֶת בָּאָרֶץ עַד־
מוֹת הַכֹּהֵן׃
33 וְלֹא־תַחֲנִיפוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
בָּהּ כִּי הַדָּם הוּא יַחֲנִיף אֶת־הָאָרֶץ
וְלָאָרֶץ לֹא־יְכֻפַּר לַדָּם אֲשֶׁר שֻׁפַּךְ־בָּהּ
כִּי־אִם בְּדַם שֹׁפְכוֹ׃ דבי במקף
34 וְלֹא תְטַמֵּא אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
יֹשְׁבִים בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָהּ כִּי
אֲנִי יְהוָה שֹׁכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ פ

Das XXXVI. Capitel.

I. Geſetz, II. wie ſich ein ſtamm mit dem andern verheirathen ſolle.

א וַיִּקְרְבוּ רָאשֵׁי הָאָבוֹת לְמִשְׁפַּחַת בְּנֵי־
גִלְעָד בֶּן־מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפְּחֹת
בְּנֵי יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי
הַנְּשִׂאִים רָאשֵׁי אָבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃

ב וַיֹּאמְרוּ אֶת־אֲדֹנִי צִוָּה יְהוָה לָתֵת
אֶת־הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּגוֹרָל לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וַאדֹנִי צֻוָּה בַיהוָה לָתֵת אֶת־
נַחֲלַת צְלָפְחָד אָחִינוּ לִבְנֹתָיו׃

ג וְהָיוּ לְאַחַד מִבְּנֵי שִׁבְטֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
לְנָשִׁים וְנִגְרְעָה נַחֲלָתָן מִנַּחֲלַת
אֲבֹתֵינוּ וְנוֹסַף עַל נַחֲלַת הַמַּטֶּה אֲשֶׁר
תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִגּוֹרָל נַחֲלָתֵנוּ יִגָּרַע׃

ד וְאִם־יִהְיֶה הַיֹּבֵל לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
וְנוֹסְפָה נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמַּטֶּה
אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִנַּחֲלַת מַטֵּה
אֲבֹתֵינוּ יִגָּרַע נַחֲלָתָן׃

ה וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי
יְהוָה לֵאמֹר כֵּן מַטֵּה בְנֵי־יוֹסֵף דֹּבְרִים׃

ו זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לִבְנוֹת צְלָפְחָד
לֵאמֹר לַטּוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים
אַךְ לְמִשְׁפַּחַת מַטֵּה אֲבִיהֶם תִּהְיֶינָה
לְנָשִׁים׃ ז וְלֹא־תִסֹּב נַחֲלָה לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמַּטֶּה אֶל־מַטֶּה כִּי אִישׁ
בְּנַחֲלַת מַטֵּה אֲבֹתָיו יִדְבְּקוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל׃ ח וְכָל־בַּת יֹרֶשֶׁת נַחֲלָה
מִמַּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחַד מִמִּשְׁפַּחַת
מַטֵּה אָבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירְשׁוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו׃

ט וְלֹא־תִסֹּב נַחֲלָה מִמַּטֶּה לְמַטֶּה אַחֵר כִּי־
אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְבְּקוּ מַטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

Und die oberſten väter der geſchlechte der kinder Gilead, des ſohns Machir, der Manaſſe ſohn war, von dem geſchlecht der kinder Joſeph, traten herzu; und redeten vor Moſe, und vor den fürſten der oberſten väter der kinder Iſrael,

2. Und ſprachen: Lieber herr, der HERR hat geboten, daß man das land zum erbtheil geben ſolte * durchs loos den kindern Iſrael; und du, † mein herr, haſt geboten durch den HERRN, daß man das erbtheil Zelaphehad, unſers bruders, ſeinen töchtern geben ſoll. * c. 26, 55. 56. † c. 27, 6. 7. Joſ. 17, 3.

3. Wenn ſie iemand aus den ſtämmen der kinder Iſrael zu weibern nimt, ſo wird unſers vaters erbtheil weniger werden; und ſo viel ſie haben, wird zu dem erbtheil kommen des ſtamms, dahin ſie kommen: alſo wird das loos unſers erbtheils geringert.

4. Wenn denn nun das * halljahr der kinder Iſrael kommt, ſo wird ihr erbtheil zu dem erbtheil des ſtamms kommen, da ſie ſind: alſo wird unſers vaters erbtheil geringert, ſo viel ſie haben. * 3 Moſ. 25, 10. 13.

II. 5. Moſe gebot den kindern Iſrael nach dem befehl des HERRN, und ſprach: Der ſtamm der kinder Joſeph hat recht geredt.

6. Das iſts, das der HERR gebeut den töchtern Zelaphehad, und ſpricht: laß ſie freyen, wie es ihnen gefället; allein, * daß ſie freyen unter dem geſchlecht des ſtamms ihres vaters. * Tob. 7, 14.

7. Auf daß nicht die erbtheile der kinder Iſrael fallen von einem ſtamm zum andern: Denn ein ieglicher unter den kindern Iſrael ſoll anhangen an dem erbe des ſtamms ſeines vaters.

8. Und alle töchter, die erbtheil beſitzen unter den ſtämmen der kinder Iſrael, ſollen freyen einem von dem geſchlecht des ſtamms ihres vaters: auf daß ein ieglicher unter den kindern Iſrael ſeines vaters erbe behalte;

9. Und nicht ein erbtheil von einem ſtamm falle auf den andern, ſondern ein ieglicher hange an ſeinem erbe unter den ſtämmen der kinder Iſrael.